

E. S. Gardner
A molyrágta nerc
esete

Erle Stanley Gardner: THE CASE OF THE MOTH-EATEN MINK
1952

Hungarian translation Csáki Judit
1982

ERLE STANLEY GARDNER

A MOLYRÁGTA NERC ESETE

1.

Nehéz, kimerítő nap volt. Perry Mason és titkárnője, Della Street befejezték a tanú kihallgatását. A tanú sokáig dörzsölten köntőrfalazott, az ügyvédje örökösen technikai akadályokkal hozakodott elő – Perry Masonnek minden tudására szüksége volt, hogy végül eredményre jusson.

Az ügyvéd és titkárnője beléptek Morris Alburg éttermébe. A hátsó, függönnyel elkerített fülkébe mentek. Della sóhajtott, Mason kisimult arcát szemlélte: – Hát nem tudom, hogy csinálja. Én olyan vagyok, mint egy mosogatórongy.

Morris Alburg intett a pincérnek, hogy elmehet, majd ő veszi fel a rendelést nagy becsben tartott vendégeitől.

– Nehéz nap volt, Mr. Mason?

– Meglehetősen – ismerte be Mason, – Gondolom, a bíróságon ... Az ügyvéd a fejét rázta, – Tanúkihallgatás, Morris – magyarázta Della Street, gyorsíró jegyzetömbjére mutatva.

Alburg értetlenül biccentett: – Aha. Italt?

– Két dupla Baccardit – mondta Mason. – Egy kicsit savanykásan.

Morris továbbbította a rendelést.

– Nagyon jó a sült csirke – javasolta. – És a bifsztek is kitűnő – hüvelyk- és mutatóujját az ajkához emelte, cuppantott.

Della Street felnevetett: – Mitől ilyen előkelő, Morris? Hát ezt meg honnan vette?

– A bifszteket?

– Nem, a mozdulatot. Alburg elvigyorodott: – Egy filmben láttam egy pasastól – vallotta be. – De látták volna azt a szemetet, amit utána kihozott! Olyan kemény bifszteket, akár a cipőtalp ... – Ennyit a mozdulatokról – vágott közbe Mason. – Hozzon nekünk két vékony bifszteket, közepesen átsütve, sok krumplival. Hozzon kenyeret és ... – várakozóan Della Streetre nézett.

Della bólintott: – És fokhagymát is.

– Rendben – mondta Alburg. – Mindenből a legjobbat fogják kapni. A legjobbat!

– Tehát vékony bifsztek, közepesen átsütve, sok krumplival – ismételte Mason.

– A legjobbat! – visszahangozta Alburg, és elment. A zöld függöny visszahullott.

Mason cigarettával kínálta Dellát, gyufát keresett. Mélyet lélegzett, félig lehunyta szemmel, lassan fújta ki a füstöt.

– Ha a vén kecske azonnal igazat mond, és nem handabandázik órákig – mondta –, tizenöt perc alatt készen lehettünk volna.

– Mindegy, végül csak kibökte.

– Végül. Akárha egy higanycseppet kergetne az ember pusztá kézzel. Mielőtt elkapja, körbe-körbe szalad, csúszkál, gurul, kisiklik ... Della Street nevetett: – Emlékszik arra, hogy az egyik kérdést éppen tizenkétszer tette fel neki?

– Nem számoltam, de tényleg az volt a fordulópont. Én kérdeztem, ő – mintha meg se hallotta volna – másról fecsegett. Megvártam, míg befejezi, aztán újra feltettem ugyanazt a kérdést, ugyanazokkal a szavakkal. Új trükköt talált ki, hogy kizökkentsen. Készségesen bólintottam, mintha belemennék a játékba, újabb tirádákra ösztönözve őt. Aztán újra, ugyanazokkal a szavakkal megint csak feltettem a kérdést – kuncogott Mason, – Végül is ez törte meg – mondta Della Street. – Csak beadta a derekát!

Morris Alburg jött vissza a koktélokkal – az öblös poharakat vékonyan befutotta a pára. Mason és Della Street szótlanul ittak. Morris Alburg a sarokból nézte őket: – Ahogyan maguk a szemükkel beszélgetni tudnak ... – vont a vállát.

– Mr, Masont fárasztja, ha a szájával kell beszélnie – mondta némileg zavartan Della Street.

~ Én is azt hiszem – vágta rá gyorsan Morris Alburg. attól tartva, hogy megjegyzése túlságosan személyes természetű volt.

– Készül a bifsztek? – kérdezte Mason. Morris bólintott.

– És jó lesz?

~ A legjobb! – vigyorgott. Aztán, mintha áldásra emelné a kezét, furcsa gesztussal hátrált ki a bokszból. A függöny ismét visszahullott.

Mason és Della Street ettől kezdve zavartalanul iszogathatták a koktélijukat, amíg Morris vissza nem tért egy megrakott tálcával. Melegített tányérok, gőzölgő bifsztek, krumpli, pirítós, fokhagyma.

– Kávét? – kérdezte. Mason két ujját mutatta.

Morris bólintott, és elvonult. Egy kancsó kávéval, csészével, cukorral jött vissza.

Percekig az asztal körül foglalatostkodott. Vízet töltött a poharakba, megnézte a vaját, elég-e. Nem akaródzott kimennie. Mason jelentőségteljesen pillantott titkárnőjére.

– Nem értem – szólalt meg. – Ahogy a rendelést fölvette, kedves, vendégszerető gesztus volt. De ahogy teljesíti... az aztán épp az ellenkezője.

– Bajban vagyok – sóhajtott az étteremtulajdonos. – Azt hiszem, mindannyian bajban vagyunk... Mostanság senki nem akar dolgozni a tulajdonoson kívül... Na, de elég. Maguk azért jöttek ide, hogy elfelejtkezzenek a bajokról. Egyenek csak.

A zöld függöny ismét visszahullott. Mason épp az utolsó falatnál tartott, amikor Alburg megint feltűnt a benyílóban.

– Ajjaj, Morrisnak tényleg valami baja van, főnök – mondta Della Street. Mason felnézett.

– Bele kell bolondulni – mondta Alburg.

– Mibe? – kérdezte Mason.

– Ez a pincérlány, akit felvettem ... micsoda szamárság!

Della Street mosolyogva nézett rá: – Azt hiszem, jogi problémáról van szó, főnök. Jobb, ha engedi, hogy elmondja.

– De mennyire hogy így van! – tört ki indulatosan Alburg. – De mennyire, hogy jogi probléma! Mi a nyavalyát csináljak ezzel a lánnyal?

– Milyen lánnyal? – kérdezte Mason.

– Öt napja jött ide, hogy dolgozni akar. Ma van elseje, az első fizetés. Kiállítottam a csekket. Látszott rajta, hogy szüksége van a pénzre. Aztán nem sokkal azelőtt, hogy maguk bejöttek, egyszerűen felszívódott.

– Hogy érti ezt?

– Kisétált a hátsó ajtón. Nem jött vissza.

– Talán dolga volt – mondta Della Street.

– A sikátorban? – kérdezett vissza Alburg. – Aligha. Mondom, a hátsó ajtón ment ki. A kötényt már az ajtó előtt, a sikátorban dobta le, és elszaladt. Kabát, minden nélkül, pedig most hideg van odakint.

– Talán nem volt kabátja – mondta Della Street.

– Dehogynem. A fogason hagyta. Valamikor elegáns kabát lehetett. Most csupa lyuk, megrágták a molyok.

– A molyok? – töprengett Mason. ~ Milyen kabát az?

– A legjobb.

– Mégis, Morris... – Della szólt közbe: – Hát... nercbunda. A legjobb. Most ugyan csak egy molyrágta nerc.

– Folytassa – biztatta Mason. – Illetve kezdje. Mondja csak el az egészet, Morris.

– Én... Nekem ez nagyon nem tetszik. Ez a lány ... bármibe lefogadom, hogy körözi a rendőrség.

– Miből gondolja?

– A mosogatólány utánanézett az ablakból. Ledobta a kötényét a földre, és futni kezdett. Mintha kergetnék ... Én pedig itt vagyok múlt heti fizetésével, a nercbundájával, az étterem tele vendégekkel, és akkor valamitől hirtelen megbolondul... Volt néhány asztala. Minden rendben volt. Egyszer csak hal-lom, hogy megszólal a csengő, és csak visít, visít, visít..., Hallják maguk is?

Della Street bólintott.

– Az a csengő azért van – magyarázta Alburg hogy jelezze, ha a rendelés kész, viheti a pincér. A szakács most is kikészítette az ételt, de ez a lány, ez a Dixie csak nem jött. Gondoltam, az asztaloknál van. De nem. Elment. Mit tehetek? Az étel kihűl, a vendég; ideges, ez a lány meg fut a sikátorban, akár egy antilop. Mi a fene ez az egész?

– És maga mit csinált? – kérdezte Mason.

– Kiosztottam az asztalokat a többi lány között, és én is beálltam. De azért ez mégiscsak furcsa, nem? Dolgozik öt napot, és meglép.

Mason félretolta a tányérokat. Akarata ellenére érdekelni kezdte a történet.

– Mondta neki, hogy most kap fizetést?

– Persze. Egy félórát akartam neki odaadni a csekket. El volt foglalva, azt mondta; majd később.

– Ezek szerint nem akart elmenni. Alburg vállat vont.

– Tehát – folytatta Mason – ha ilyen hirtelen eltűnt, nyilván bejött ide valaki, akitől megijedt.

– A rendőrség – mondta gyorsan Alburg. – Biztos, hogy keresik. Magának meg kell védenie engem.

– Bejött ide valaki tőlük? – kérdezte Mason.

– Nem hiszem ... Hát... ez egyszerűen köddé vált.

– Szeretném megnézni azt a kabátot.

– ... A kabátot – ismételte Morris. – Ez az, ami idegesít. Mi a csudát csináljak vele? A pénz ... nos, az más dolog. Az az övé. Akármikor bejöhet, az meglesz. De a kabát... Gondolom, értékes. Ki vállalja érte a felelősséget? Mit csináljak?

– Tegye be a raktárba – mondta Mason. – De előbb hozza ide, hadd nézzem meg. Alburg bólintott és eltűnt.

Della Street szólalt meg: – Biztosan látott valakit bejönni... Talán egy nyomozót...

Talán egy ... – Ne siessen annyira – mondta Mason. – Még megszalad a fantáziája. Előbb megnézzük a kabátot.

Alburg már hozta is.

Della Street önkéntelenül felkiáltott: – Micsoda szégyen! Milyen rettenetes csapás...!

Teljesen nyilvánvaló volt – még a sarokból is, ahol Alburg a kabátot tartotta hogy a molyok alaposan tönkretették a valamikori nercet. A szőrmén kis rongyos sávok húzódtak végig, a hajdani sima fényességet megtörték az apró lyukak. Egy kevésbé értékes bundán a pusztulás talán nem lett volna olyan feltűnő, de ezen, így – szinte tragikus volt.

Della Street megragadta a kabátot, a címkét kereste: – Jesszusom, főnök, ez a Colton & Colfaxtól való – szörnyülködött.

– Lehet, hogy olcsón vette valahol – mondta Alburg.

– Nem hiszem – szólta Mason. – Talán némi munkával meg lehetne javítani... Néhány helyre új szőrmerészt kellene varrni, és ..,– Hát persze! – ugrott fel Della Street. Miért ne? Csak itt elöl, két-három helyen rágták ki a molyok. Meg lehet csináltatni, és akkor olyan, mint az új. Senki sem válna meg tőle ilyen állapotban. Előbb megjavíttatná, és felújítva adná el.

– A lányé volt ez a kabát? – kérdezte Mason.

– Vagy az övé volt, vagy lopta – mondta Alburg. – Talán lopta, és nem tudta, mit csináljon vele, ezért beakasztotta a szekrénybe néhány hétre, és belementek a molyok... Talán egy barátja adta neki, aztán ő jött rá, hogy esetleg lopta az illető.

Mason figyelmesen vizsgálta a kabátot: – Akárhogy is van, ez csupa rejtély, Morris, és én kedvelem a rejtélyeket.

– Nos, én kevésbé – húzta el a száját Alburg.

Mason még mindig a kabátot fürkészte, éppen a címkét tanulmányozta tüzetesen.

– Gondolja, hogy hamis? – kérdezte Morris.

– A címke tökéletes és eredeti – felelte Mason. – Persze levehette egy másik kabátról, és rátehető erre ... Nézzé csak! Itt van egy frissnek látszó varrás. Az öltések itt más színűek, mint másutt. – Felfejtett néhányat: – Itt, nézzé csak, Morris – felpillantott az étteremtulajdonosra, elgondolkodva.

– Maga döbbenetes – mondta Alburg. Mason hirtelen gyanakvó lett: – Van itt néhány furcsa körülmény, Morris.

– Éspedig?

– Tegyük fel, hogy a kabát eredetileg azé a lányé volt. Ez azt jelenti, hogy valamikor meglehetősen jómódú lehetett. Aztán gyorsan el kellett tűnnie, és a kabátot hátrahagyta. Ő maga nem őrizhette, és nem volt senkije, akit megkérhetett volna, vagy akit meg mert volna kérni, hogy vigyázzon rá... – És aztán? – kérdezte Della Street.

– Aztán ... némi idő elteltével, ekkor mentek bele a molyok, ő visszatért. Feltehetően eléggé leégve. Megkereste a kabátot. Felvette. Nem volt elég pénze, hogy megcsináltassa, vagy felújíttassa, vagy mit tudom én... – Le volt égve, biztosan – erősítette meg Alburg.

– Idejött, ebbe az étterembe, és állást keresett. Nagyon meg lehetett szorulva, másként ezt aligha fogadta volna el. Majd amikor már a csekk is készen volt, hirtelen pánikba esett, elszaladt, hátrahagyva a kabátot és a fizetését is.

Morris Alburg szeme összeszűkül: – Már értem – mondta. – Maga úgy rakja össze a részleteket, hogy világos, mint a kétszer kettő. Börtönben lehetett. Talán forró ólmot öntött a szeretője arcába egy veszekedésnél. Vagy valami mást követett el, és félt a kabátban mutatkozni... Esetleg ... – Miért nem dugta el valahova? – kérdezte Della Street.

– Mert nem akarta, hogy más is megtudja, hogy belekeveredett valamibe – hadarta Alburg. – Csinált valamit, és sosem azonosították ... Várjon csak ... Talán részegen vezetett, és elkapták. Hamis nevet adott meg. Kilencvennapos börtönt kapott, és le is ülte, álnéven persze. Aztán nekem is ezt a nevet mondta – Dixie Dayton. Hamisnak hangzik, hát hogyné, első hallásra nyilvánvaló ... Biztosan börtönben volt... Della Street nevetett: – Ilyen fantáziával regényeket kellene írnia, Morris.

– Ilyen fantáziával, mint az enyém – mondta gyászos képpel Alburg látom, amint a rendőrség besétál az ajtón, ebben a pillanatban. Micsoda bajba keveredtem ... egy szélhámost, egy bűnözőt vettem ide. Ha őt keresik, vádolni fognak, hogy rejtettem .. Sebaj, vannak azért barátaim az előljáróságon. Majd ... – Hagyja már abba, Morris – mondta Della.

– Egészen belehergeli magát. A végén még gyilkosságért le is tartóztatja saját magát, és máris a villamosszékekben csücsül... – Nem! – csattant Morris hangja, akár egy pisztolylövés. – Jaj, ne is vicceljen ilyesmivel!

Egy pillanatig csend volt, Morris önuralma visszatért; határozottan bólintott: – Ennyi a történet – mondta. – Valamikor gazdag volt. Aztán kutyaszorítóba került. Talán marihuána. Ez az, igen ... Belekeveredett egy marihuánás bandába, és elkapták. Hat hónapot kapott, leülte. Ezért rejtette egy szekrénybe a nercbundát... Aztán mire kijött, a molyok ... – Valamint – tette hozzá Mason mosolyogva – amikor bement, gazdag volt, mire, kijött, elszegényedett... Alburg sötéten pillantott rá.

– Hogyhogy? – kérdezte.

– Ne tőlem kérdezze – válaszolt Mason. – Ez a maga sztorija. Én csak kiegészítem. Ha tényleg gazdag lány volt, aki belekeveredett egy marihuánás bandába és lehúzott hat hónapot, hogyan lehet az, hogy amikor kiszabadult, pincérként akart állást vállalni?

– Azt hiszem – mondta gyanakvón Alburg –, maga most igaziból kérdezősködik ... – Mesélje el, hogyan lépett le – tanácsolta Mason. – Csak ami történt, jó, Morris? Tényeket akarunk, hagyja a képzelőerőt.

– Egyszerűen kísértél, ahogy mondtam. Hallottam a csengőt, többször is, azt a csengőt, amivel a szakács jelez. Nem szeretem a hangját, mert ez azt jelenti, hogy a lányok nem dolgoznak gyorsan, rendesen.

– Hány pincérnő van? – kérdezte Mason.

– Öt, és van egy pincér, aki a bokszkoban szolgál fel. Már régen nálam dolgozik. Azért van ő itt, mert itt a legnagyobb a borralaló.

– Jó, jó, folytassa. Beszéljen a pincérnőkről... – Szóval miután többször hallottam a csengőt, hátramentem. Az étel ott volt a pulton, félig kihűlt. Kiabálni kezdtem, veszekedtem a lányokkal. Aztán egy vendég türelmetlenkedett, mi tart olyan sokáig. Kérdeztem, kire vár. Leírta a lányt: Dixie volt. Elindultam megkeresni. Sehol se találtam. Az összes étel a pulton, mind Dixie-re várt.

Az egyik lányt a mosdóba küldtem, hozza ki, akármi baja van, mondtam neki, azonnal hozd ide. Nem volt ott. Akkor mondta a mosogató, hogy látta őt. Kiment a hátsó ajtón, és rohant a sikátorban... Tudja, hogy van az ilyesmi. Amikor váratlan helyzetbe kerülünk, mindig a vendégre kell figyelni. Így aztán elosztottam az asztalokat a többiek között, és ... én ... szóval idejöttem, hogy elmondjam maguknak az egészet.

– Van ennek a lánynak barátnője?

– Nem, nincsen. Szótlan volt, barátságatlan.

– Senki? Egyáltalán?

– Senki. Nem akart közéjük keveredni. A többiek beképzeltnek tartották, tudja, a kabát miatt is.

– Nos – mondta Mason –, azt hiszem ... Egy pincér félrehúzta a zöld függönyt, megérintette Alburg vállát: – Bocsánat, főnök, a rendőrség van itt.

– Jaj, istenem – nyögött föl Alburg, és kétségbeesetten nézett hátra a válla fölött: – Ültesd le őket az egyik boksza, Tony. Mégse lehet, hogy a vendégeim előtt faggasson a rendőrség... Tudtam én, Mr. Mason, ugye, megmondtam ... Ez a lány egy bűnöző, és ...

– Minden fülke foglalt, uram – mondta a pincér.

Alburg panaszosan nyögött.

– Mondja meg, hogy jöjjenek ide – szólt Mason.

Alburg arca felderült: – Nem bánja? Megengedi?

– Már úgylis annyira belemélyedtünk, legalább személyesen követjük nyomon a fejleményeket.

Alburg a pincérhez fordult: – Civilben vannak vagy egyenruhában?

– Civilben.

– Vezesd ide őket. Hozz még néhány széket. És hozz kávé és szivart, jó szivart, a legjobbat.

A pincér elment, Alburg Masonhoz fordult: – Ez igazán nagyon szép magától, Mr. Mason.

– Ugyan már, semmiség. Az az igazság, hogy most már kíváncsi vagyok. Mit gondol, mit akarnak?

– Mit akarnak, mit akarnak – dohogott Alburg. – A lányt akarják, természetesen, és a nercet. Még ha nem is lopta, akkor is azt fogják hinni. És két hét múlva már a főnökük babája viseli majd. Mit csináljak? Én ... – Tegye ide – szólt Della Street. – Ide, a hátam mögé, a szék támlájára. Azt fogják hinni, hogy az enyém.

Alburg kapott az ajánlaton, sietve Della Street mögé kanyarította a kabátot.

– Nem akarom becsapni őket – mormogta. – De azt se akarom, hogy itt találják meg a nercbundát. Tudják, hogy nézne ez ki az újságokban ... „A rendőrség Alburg éttermében találta meg a lopott nercbundát” ... és mindenki azt hinné, hogy a lány egy vendégtől lopta. Én ..

Ekkor félrehúzták a függönyt. A pincér hangját hallották kintről: – Ide parancsoljanak, uraim.

Két civilruhás lépett a fülkébe. Egyikük Alburgre mutatott: – Ez az a pasas.

– Jó estét – mondta a másik.

– Foglaljanak helyet, kérem – készségeskedett Alburg. – A többi boksza sajnos foglalt, és én éppen itt beszélgettem a barátommal, és ő azt ajánlotta ... – Ez Mason, az ügyvéd – mondta az egyik civilruhás.

– Igen, igen. Így van – helyeselt Alburg. – Perry Mason, az ügyvéd. Nos, mi a baj, urak? Miben segíthetek?

Mason szólalt meg: – Miss Street, a titkárnőm, uraim.

Azok dörmögtek valamit, egyikük sem mondta a nevét.

A pincér kávé hozott, szivart.

– Még valamit? – kérdezte Alburg. – Akármit?

– Hát jó – engedett a rábeszélésnek az egyik. – Hozzon egy nagy kancsó kávét. Rengeteg cukrot és rengeteg tejszínt. Én úgy szeretem. A kollégám feketén issza. Szóval, Alburg, mi a helyzet?

– Milyen helyzet?

– Tudja azt maga, a pincérnő ... – Melyik?

– Hát az, amelyik eltűnt. Na, mondja szépen, ne húzza az időt mindenféle marhasággal. Szóval mi van vele? Maga is benne van?

– Én aztán nem, az biztos – felelte Alburg ingerülten. – Miért hozzám jönnek? Itt dolgozott a lány, rendben. Maguk kiszúrták őt, ő kiszúrta magukat, és elrohant.

A két civilruhás összenézett. Ismét az alacsonyabbik szólalt meg: – Hogy érti, hogy kiszúrt minket?

– Így volt Vagy nem?

– Nem, hogy a frász törje ki – Akkor miért ment el? – kérdezte Alburg.

– Azért jöttünk ide, hogy ezt megtudjuk.

– Honnan tudják azt, hogy elment?

– Mert valaki a hátsó kijáratnál megpróbálta belekényszeríteni egy kocsiba. Itt parkolt a sikátorban. A lány nem volt hajlandó beszállni. A pasasnak fegyvere volt. Kétszer rálőtt a lányra – nem találta el. Az meg futni kezdett, kirohant a főútra, ahol épp jött egy autó. Elütötte. A sofőr nem hibás, szabad jelzése volt. A másik autó vezetője, akinél a pisztoly volt, gyorsan végigtolatott a sikátoron, és eltűnt.

Morris Alburg végigsimított kopaszodó fején: – Na, nekem befellegzett.

– Ezért akarjuk tudni, hogy ki ez a lány és mi történt tulajdonképpen. Nála volt a tárcája. Eszerint a neve Dixie Dayton, és itt dolgozik. Pincérnő. Rohant a sikátorban. Megtaláltuk a kötényét a hátsó ajtó előtt. A mosogató azt mondja, ledobta. A tárcáját felkapta, ahogy elszaladt, de nem állt meg, hogy levegye a kötényét... Nos, mondjon el szépen mindent.

Morris Alburg megrázta a fejét: – Most meséltem el Mr. Masonnek az egész történetet. Idejött dolgozni. Úgy látszott, szüksége van a pénzre. Már kiállítottam a csekkjét. És akkor ... – Mi az igazi neve?

– Dixie Dayton ... Legalábbis nekem ezt mondta.

– Hamisnak hangzik.

– Nekem is úgy tűnt... De így hívják, és erre a névre állítottam ki a csekket.

– Nézzük tovább. Miért szaladt el?

– Hát... itt aztán megáll a tudományom – mondta Alburg.

A nyomozók úgy vélték, békésen kávét szürcsölgetni sokkal kellemesebb, mintsem nekiállni a részletes faggatózásnak.

– Láttá valaki, mitől ijedt meg?

– Nem hiszem. Gondolkozzon.

Alburg felállt, és kiment az étterembe. Della Street tapintatlan kíváncsisággal mosolygott a nyomozókra: – Határozottan gyorsan dolgoznak – mondta. – Pillanatok alatt ideértek.

– Rádiós módszer – magyarázta az egyik. – És maguk, hogy csöppentek bele ebbe az egészbe?

– Sehogy – felelte Mason. – Most fejeztük be a „ vacsorát. Meglátogattuk Morrisset. Ő mondta, hogy lelépett az egyik pincérlány.

– Hogy jött rá?

– Halmozódtak a kész rendelések, az étel kihűlt, a vendégek reklamáltak.

Alburg visszajött: – Nem tudok rájönni, mi ijeszthette meg, hacsak ... – Melyik volt az ő asztala?

– Négy asztala volt. Kijött egy tálcával. Három pohár víz volt rajta és vaj. Ennyit tudunk.

– Három pohár? – kérdezte Mason.

– Igen..

– Ez a kulcsa az egésznek – vágta rá az egyik nyomozó. – Az emberek rendszerint egyedül vacsoráznak, vagy kettesben, vagy négyesben. Egy hármas csoport szokatlan. Itt

lesz a megoldás. Az egyik asztalnál három ember ült. Fel akarta venni a rendelést, és felismerte őket... vagy azok ismerték fel őt.

Alburg bólintott.

– Hol van most az a három?

– Még itt vannak. És szeretném, ha nem esnének nekik nagyon durván.

– Miért?

– Mert amúgy is ingerültek. Várniuk kellett az ételre.

– Rendben van. De azért megkérdezzük őket.

– Tudnák rendesen csinálni?

– Ugyan már, hagyjon bennünket – legyintett a nyomozó. – Valaki megpróbálta megölni azt a lányt. Azok az emberek ijesztették meg. Piszok mázlijuk lesz, ha nem visszük be őket azonnal. Gyerünk, Bill.

Felhajtották a kávé, és hátrarúgták a székeket. Alburg vonakodva követte őket. Mason Della Streetre nézett: – Szegény fickó – sajnálkozott Della.

– Nézzük meg őket – szólt Mason.

– Kiket?

– A három embert.

Olyan helyre álltak, ahonnan zavartalanul figyelhették azt az asztalt, ahova Morris Alburg vezette a nyomozókat.

A nyomozók nem sokat törődtek a diszkrécióval. Munkához láttak, még hozzá úgy, hogy mindenkinek észre kellett vennie: itt igazoltatás folyik.

Két férfi és egy lány ült az asztalnál. A férfiak középkorúak lehettek, a lány úgy harminc körül.

A nyomozók meg sem próbáltak úgy tenni, mintha ismerősök lennének. Álltak az asztal mellett, kemények voltak, hivatalosak. Kérték a jogosítványt, a személyit és minden egyéb igazolópapírt..

A vendégek odafordultak. Lassanként mindenki az asztalnál lejátszódó kis drámára figyelt.

Mason megérintette Della Street karját: – Nézze csak azt a magányos férfit, aki bifszteket eszik. Jól nézze meg.

– Nem látom. Melyiket?

– Ott ül, egyedül az asztalnál, elszánt tekintettel bámul a tányérjára. Hosszú szempilla, fekete göndör haj, és ... – Látom, látom, de mit nézzen rajta?

– Figyelje, ahogy eszik.

– Miért, hogy eszik?

– Kímérten, fegyelmezetten, és mégis nagyon gyorsan. Az állkapcsa sietve őröl, kése és villája látszólag tartja a nyugodt ritmust. Szeretne már túllenni rajta. Azok közé tartozik, akiket egy cseppet sem érdekel, mi történik annál az asztalnál, ahol azt a hármat faggatják a nyomozók. Figyelje csak meg.

Della Street bólintott. – Ráadásul alig három méterre ül attól az asztaltól. Hallja, amit beszélnek, figyelhetne is, ha éppen érdekelné, de ő csak eszik, eszik. Egyenletesen, nyugodtan. Nem akarja, hogy látsszék rajta a sietség. Nem mer kísérelni és otthagyni az ételt a tányérján, fél a feltűnéstől. De határozottan szeretne már kívül lenni az ajtón.

– Belapátolja a kaját – értett egyet Della Street.

Néhány percig figyelték a férfit.

– Van ennek valami jelentősége? – kérdezte Della.

– Igen.

– Mi?

– Kilencet egy ellen, hogy a rendőrség már megint rossz lóra tett.

– Attól tartok, nem értem.

– Nézzük másképp – mondta Mason. – A pincérnő azután szaladt el, hogy kitöltötte a három pohár vizet, kivitte a három adag vaját, és ment a tálalóasztalhoz, a konyha felé.

Della Street bólintott.

– Mindebből – folytatta Mason – eléggé nyilvánvaló, hogy úgy hagyta itt az egészet, hogy tudta, három embert ki kell szolgálnia... – Természetesen – mondta Della Street.

– Három pohár víz és három adag vaj, az három embert jelent egy asztalnál.

– És mi történt? – kérdezett vissza Mason.

– Nem látok semmi hibát a rendőrség teóriájában – mondta rosszzallóan Della Street. – Ahogy jobban megnézte azt a három embert, rájött, hogy egyet vagy többet ismer közülük, és erről eszébe jutott valami, amitől pánikba esett, és eltűnt.

– Honnan tudta, hogy három ember ül az asztalnál?

– Látnia kellett őket, amikor a vizespoharakért ment.

– És honnan láthatta őket?

– Hát... mit tudom én ... Például amikor bejöttek.

– Pontosan. A konyhából ugyanis nem láthatta őket.

– De akkor igen, amikor kijött a konyhából, hogy másokat kiszolgáljon.

– Az ő asztalai egymás mellett állnak – mutatott ki Mason. – Ott vannak, egy csoportban. Ha akkor látta volna őket, amikor egy másik asztalnál volt, hát éppen elég közel lehetett ahhoz, hogy alaposan szemügyre is vegye őket.

– Értem már – mondta Della Street. – Szóval maga nem hiszi, hogy hirtelen rohant el, hiszen előbb közlőrl is megnézte őket, nem?

– Ezt gondolja a rendőrség – mondta Mason. – De a tények, úgy látszik, ellentmondanak a maga szerint hibátlan teóriának.

Della Street bólintott.

– Éppen ezért – folytatta Mason – nyugodtan feltételezhetjük, hogy az a három ember semmit sem jelentett a számára. Hisz látta őket, amikor bejöttek, és ő éppen egy másik asztalnál szolgált fel; látta őket, amikor kijött a konyhából, felvette a tálcat, rátette a vizet és a vaját, és elindult az asztal felé. Ekkor, ebben a pillanatban viszont azt is látta, hogy valaki belép az étterembe, valaki, akit ismert.

– Arra a férfira gondol?

– Nagyon is lehet, hogy ő az – mondta Mason. – Ilyen helyzetben, amikor egy lány teljesen megrémül valamitől és kirohan a hátsó ajtón, sokkal valószínűbb feltevés, hogy egy ember ijesztette meg, akit ismert, mint az, hogy egy egész asztaltársaság, akikhez szemmel láthatóan semmi köze ... Ha pedig így van, és most valaki hirtelen eltolná maga elöl a tányérját és kimenne, az feltétlenül felébresztené a rendőrség gyanakvását. Della Street elismerően bólogatott, – És ha hirtelen kapkodni kezd, ugyanez történik.

Della ismét bólintott.

– Éppen ezért, ha van valami köze Dixie Dayton eltűnéséhez, és most látja, hogy a rendőrség kérdezősködik, nyilván megpróbál olyan gyorsan lelépni, ahogy csak lehet, anélkül, hogy bármivel is magára terelné a figyelmet ... Vagyis, Della, figyelünk kell ezt a pasast. Vajon kér-e valami édességet vagy még egy csésze kávé. Ha rápillant az órájára, aztán nyugodtan hívja a pincért, fizet, és nem várja meg a visszajáró aprót... – Te jó ég, főnök, hisz éppen ezt c ja! – kiáltott Della Street, amint a férfi eltolta a tányérját, ránézett az órájára, felhörpintette a kávé, és intett a pincérnek.

Tisztán, érthetően szólalt meg: – Dolgom van. Kérem a számlát... Nem, nem kérek semmi mást, köszönöm... – Mit gondol – fordult Mason Della Streethez –, tudna detektívesdit játszani egy kicsit, Della? Menjen utána, és figyelje meg, hogy mit csinál az emberünk odakint. Talán megjegyezhetné az autója rendszámát. Próbálja meg követni – de ne kockáztasson. Veszélyes lehet, ha rájön. Valószínűleg férfira számít, ezért egy csinos nő többre mehet... Szeretnék többet tudni róla ... Jobb lenne talán, ha mindketten mennénk, de a nyomozók még beszélni akarnak velem, mielőtt elmennek. Kissé gyanakvóak. Nem hibáztatom őket érte, a jelenlétem túlságosan is időzített. Épp a legjobb pillanatban.

– Megpróbálom, főnök – felelte Della Street, majd hozzátette: – Azt hiszi, sokkal több van a dolog mögött, mint amennyit Morris elmondott, nem?

– De igen – válaszolt Mason, és odaadta a kocsikulcsot a lánynak.

– Mi legyen a nercsel? Mason töprengött.

– Ha rákérdeznek – folytatta Della –, rájönnek, hogy ez nekik is fontos lehet.

– Sebaj, akkor odaadjuk – mondta Mason. – Végül is ők is meg akarják oldani az ügyet, a legjobb képességeik szerint.

– Csak Morris ... határozottan nem akarja, hogy a rendőrség tudjon a kabátról.

– Na jó – döntött Mason. – Vegye föl, Della. A lány belebújt a kabátba, és a függönyhöz lépett.

– Gondolja, hogy kiszúrta magát, Della?

– Nem hiszem. Bár nehéz megállapítani róla bármit is. Nem néz körül, a legkevésbé sem kíváncsi arra, ami körülötte történik, és mégis olyan benyomást kelt, mint aki tökéletesen tisztában van minden mozdulatával... – Már indul is. Ne kockáztasson, Della. Sétáljon ki szépen, játssza el a dolgozó nőt, aki bekapott néhány falatot és most indul haza.

– Egy dolgozó nő? Ebben a kabátban?

– Maga előtt is egy dolgozó nő viselte – emlékeztette Mason.

– Bár ne tette volna – mondta Della. – Ez történt vele, tessék. Na, én indulok, főnök.

– Ne feledje, hogy óvatosnak kell lennie. Csak jegyezze meg a rendszámot. Ne menjen rá nagyon. Baja eshet. Még semmit nem tudunk az egésről.

Della Street felhajtotta a kabát gallérját, majd felvetett állal, előrszegezett szemmel, öntudatosan és higgadtan kimasírozott az étteremből.

Mason a fülke sarkából figyelte a vége felé tartó rendőrségi procedúrát, látta, amint a zömök férfi egy másodpercre a társaság felé pillant, majd kiváltja a kabátját és a kalapját, és kimegy az estébe.

Morris Alburg visszakísérte a nyomozókat a boksza.

– Hová lett a hölgy, aki magával volt?

– kérdezte az egyik.

– Hazament ~ felelte Mason. – És én is megyek, Morris. Csak a számlára vártam.

– Nincs semmiféle számla. A vendégeim.

– Ugyan már – tiltakozott Mason. – Ez... – Megmondtam. A vendégeim – erősködött Alburg. Jelentősen nézett Masonre.

– Mit találtak? – fordult Mason a nyomozókhöz.

– Semmit – vont a vállát az egyik.

– Az egész helyzet elég zűrös. A nő elpucolt, És annak a háromnak semmi köze sincs a dologhoz.

– És kicsodák?

– Vidékiek. Legalábbis kettő közülük. A lány idevaló. Az ismert sztori. A lány az egyik itteni cég áruházában titkárnő. A két férfi vidéki kereskedő. Hát megpróbálnak összehozni valami bulit. Ezért vannak itt. Most persze halálra rémültek.

– Miféle bulit? – kérdezte Mason.

– Megkérdezték a lányt, van-e barátnője. Az meg felhívta a szobatársát. Most rá várnak, és addig elütik valahogy az időt, vacsoráznak meg ilyesmi... Most persze rájuk ijesztettünk, úgyhogy a pasasok aligha akarnak mást, mint villámgyorsan visszamenni a szállodájukba, és jelentéseket firkálni. Úgy reszketnek, hogy majd kiesnek a cipőjükből.

– És a lány?

– Minden rendben van körülötte. Egészen biztosan nem ismerte a pincérnőt. Éppen csak rápillantott, amikor az kihozta a vizet... Eléggé gyerek még ez a nő. Titkárnő egy áruházban. Hát... holnap majd ellenőrizzük, ha szükséges ...

– És mitől ijedt meg a pincérlány? – kérdezte Alburg.

– Honnan a nyavalyából tudhatnánk? – kérdezett vissza ingerülten a nyomozó. – Talán meglátta kint a barátját, vagy azt hitte, hogy őt látja, vagy telefonált neki valaki... Akármilyen volt, majd kivizsgáljuk. Holnap valaki bemegy a kórházba, megnézi, hogy van, és ha lehet, kikérdezi. Mást egyelőre nem tehetünk.

Alburg szemmel láthatóan megkönnyebbült: – Én is így gondolom. Itt semmi nincs, ami megijeszthette volna. Biztosan egy telefon volt... Az emberek nem szeretik, ha a rendőrség kérdegeti őket, hogy kivel mennek vacsorázni. Most elvesztettem három kuncsaftot – sopánkodott.

– Nekünk se ez a kedvenc hobbink – mondta a nyomozó de a körülmények úgy hozták, hogy ezt kellett tennünk. Viszlát, Alburg, majd jövőnk.

Kimentek a fülkéből. Alburg Masonhoz fordult, megtörölte a homlokát: – Micsoda helyzetekbe kerül az ember – morgolódott.

– Della elment, hogy néhány információt szerezzen nekem – mondta Mason. – Elvitte a kabátot. Úgy gondoltuk, maga nem akarja, hogy lássák a nyomozók.

– Persze hogy nem. Különbén láttam, amikor Miss Street kiment a kabátban. Borzasztóan megrémültem. Erősen fegyelmeztem magam, nem akartam aggodalmaskodónak látszani. Félttem, azt hiszik majd, hogy eltitkolok valamit előlük, és akkor itt ragadnak. Maga az ügyvédem, Mr. Mason.

– Azt akarja, hogy én csináljak valamit?

– kérdezte Mason. – Pedig én azt hittem, magának talán van valami elképzelése a ...

– Tartsa magánál azt a kabátot – vágott közbe Alburg. – És ha bárki feltűnik itt, és a lányt keresi, róla kérdezősködik vagy a pénzéről, magához fogom küldeni. Maga fog képviselni engem. Bármi történik. Rendben?

– Hogy érti azt, hogy bármi történik?

– Úgy értem, hogy bármi történik.

– Nem szabad belekeverednie. Ha maga nem ismerte azt a lányt, akkor ...

– Tudom, tudom – szakította félbe Alburg.

– Akkor nincs semmi tennivaló. Akkor maga nem csinál semmit, csak elküldi nekem a számlát. Ez magának is megfelel, és nekem is. De ha bármi történik, maga az ügyvédem.

– Rendben van – mondta halkán Mason. – Ha nem akarja elmondani, hát ne tegye.

– Mit nem akarok én elmondani?

– Nem tudom, mert nem mondja el.

– Miből gondolja, hogy valamit nem mondok el?

– Mert nem hallottam, hogy elmondja. Azért.

Morris égnék emelte a kezét: – Istenem, maguk ügyvédek! Semmit nem hisznek el! A nyomozók mások. Az ügyvédektől félek. Nemrégiben nyomozókat fogadtam fel. Jó munkát végeztek, igazán.

– Miért volt rájuk szükség, Morris?

– Bajban voltam. Bárki lehet bajban. Akkor magánnyomozókra volt szükségem. Most ügyvédre. Mégpedig a legjobbra!

– Prima – mondta Mason, mosolyogva a másik idegességén. – És most, Morris, mivel amúgy is a vendége vagyok, hát eszem néhány almás rétest, míg Dellára várok.

– Visszajön?

– Persze.. Csak azért ment el egy kicsit, hogy ne legyen itt az a nerc a nyomozók szeme előtt.

– Örülök, hogy elmentek. Tudja, jó néhány vendéget elijesztettek. Ahogy nekiestek annak a háromnak ... Most vissza kell mennem az asztalokhoz, megnyugtatom a vendégeket.

– Mit fog mondani nekik?

– Hogy mit? – ismételte Alburg. – Hát... akármit, csak az igazat nem ... Annyit kell hazudnom, hogy már nem is esik nehezemre. Majd azt mondom, hogy rossz helyen parkoltak az autóval, és egy részeg belerohant. Összetörte az elejét, és a rendőrség kereste a tulajdonost, hogy feljelentést tegyen. Ezért nézték meg a jogosítványukat.

Mason elmosolyodott: – Nem hangzik túl meggyőzően, legalábbis nekem, Morris. Kétlem, hogy a vendégei beveszik.

– Be fogják venni.

Visszament az asztalokhoz, Mason magára maradt. Nemsokára félrehúzták a függönyt, Della Street lépett be, kipirult arccal, a nercbundában: – Melléfogtam, főnök.

– Üljön le – nyugtatta Mason az izgatott lányt –, és mesélje el.

– Nos – mondta most már csüggedten Della –, csapnivaló egy nyomozó lenne belőlem.

– Mi történt?

– A pasas kilépett az ajtón, elindult gyalog. Majd hirtelen leintett egy taxit, és beugrott a kocsiba. Megvártam, amíg elindul, aztán felírtam a taxi rendszámát. Aztán én is taxira vadásztam.

– Sikerült?

– Egy csudát. Ő csak egypár métert ment, máris akadt egy. Neki szerencséje volt. Persze úgy időzítette, hogy az legyen. Mason bólintott.

– Nekem persze nem sikerült – folytatta Della. – Közben néhányan kijöttek az étteremből, és azok is taxit akartak. A portás kiszaladt azzal a nyavalyás sípjával. Természetesen a következő szabad taxi elhúzott mellettem, egyenesen hozzá. A maga autója pedig a parkolóban volt.

– Szem előtt tévesztette a pasast?

– Várjon csak – mondta Della –, ez még semmi. Elrohantam a sarokig, innen két irányból volt esélyem. Vártam egy ideig, aztán jött egy taxi. Leintettem. Mondtam a sofőrnek, hogy most ment el itt egy taxi a Nyolcadik utcán, azt akarom utolérni. Nem tudom, merre ment, miután befordult jobbra, de próbáljunk meg mindent, menjünk végig a Nyolcadik utcán, hátha utolérjük. Ő elindult. Mentünk, aztán befordultunk jobbra, megkerültük a tömböt. Akkor hozzám fordult: nem tudja véletlenül a kocsni rendszámát? Dehogynem, mondtam én, 863.

– És akkor mi történt? – kérdezte Mason, miután Della elhallgatott.

A lány fitymáló mozdulattal válaszolt: – A 863-as számú taxiban ültem.

– Hogyan?! – kiáltott fel Mason.

– Ahogy mondom. A pasas leintette a taxit, elment a sarokig, ott befordult, ment egy darabig, majd fizetett és kiszállt. És beszállt a saját kocsijába, ami végig itt parkolt az étterem előtt.

– Aha – felelte Mason. – Nyilván észrevette, hogy maga követi.

– Nem hinném, főnök. Szerintem pusztán óvatosságból volt elővigyázatos. Persze amikor beszállt a taxiba, figyelhette az utcát maga mögött. Ezért sétált az ellenkező irányba. Meggyőződhetett arról, hogy ha bárki esetleg követné is, annak kocsival kell lennie.

Mason kuncogott: – Hát el kell ismernünk, hogy okos a pasas. Az a mellékkörülmény pedig, hogy maga egy olyan kocsit akart követni, amiben éppen benne ült, csak művészivé színezi a históriát.

– Bohócot csinált belőlem. Gyűlölöm – mondta szenvedélyesen Della Street.

– Nem magából csinált bohócot elsősorban. Inkább saját magából.

– Hogyhogy?

– A pincérlány azért szaladt el, mert valaki ráijesztett. Eddig nem tudtuk, hogy ki vagy mi lehetett az. Most már tudjuk.

– Úgy érti, hogy elárulta magát?

– Persze. Az, hogy mindenféle trükkhöz folyamodott, bizonyítja, hogy ő az emberünk.

Mason felállt, a függönyhöz lépett, és intett Morris Alburgnek: ~ Hány törzsvendége van, Morris? Mondjuk, a vendégek hány százaléka?

– Van egypár.

– Úgy gondolom, hogy egy férfi és egy nő vagy egy négyes társaság inkább alkalomszerűen vetődik ide. Nem?

– De igen.

– Ugyanakkor – folytatta Mason – egy magányos vendég, aki idejön enni egyedül, az feltehetően törzsvendég. Nem?

– Igen, valószínűleg.

– Kíváncsi vagyok, ismeri-e azt a zömök férfit – tudja, nagyon hosszú szempillája van –, aki annál az asztalnál ült, ott, ami most épp üres.

– Ja, az? Észrevettem – mondta gyorsan Alburg. – De nem tudom a nevét, nem ismerem. Nem hinném, hogy máskor is járt már itt.

– Jól megnézte?

– Nem nagyon. Az arcát nem. Inkább azt figyeltem, mit csinál. Óvatosnak kell lenni egy magányos férfival, hátha megpróbál felszedni itt valakit, és baj lesz belőle... Ha nem csinál balhét, mi se csinálunk semmit. Ha iszik és a nők után kapkod, az más. Ezért figyeljük a magányos férfiakat. De ez itt csak magával foglalkozott. Bár a rendőrség is ezt tenné.

Mason bólintott.

– Miért kérdezte? – szólalt meg hirtelen Alburg.

– Csak kíváncsi voltam – mondta Mason. – Megpróbálom kitalálni, miféle lehet.

– Miért?

– Úgy rémlik, mintha már láttam volna valahol.
Morris Alburg néhány pillanattal Mason arcát figyelte.
– A fenébe is – mondta halkán. – Maga meg én megpróbálunk bolondot csinálni egymásból. Egyikünk se boldogul... Mindketten túl sokat tudunk az emberi természetről... Na, jó éjszakát.

2.

Mason megállt egy nyilvános telefonnál, nem messze Morris Alburg éttermétől, és felhívta Tragg hadnagyot a gyilkossági csoporttól.

– Perry Mason vagyok, hadnagy. Megtenne valamit a kedvemért?

– Egy frászt – mondta Tragg. – Miért nem?

– Mert engem is beleránt.

– Még azt sem tudja, miről van szó.

– Ördöge van, nem tudom. De látatlanban lefogadom, hogy valami forró buli, olyan pokolian forró, hogy maga egy háromméteres rúddal sem merne hozzányúlni. Egyébként minek hívna?

– Várjon már egy kicsit, hallgasson meg legalább – kérte Mason. – Egy lányról van szó, akit elgázolt egy autó, a sofőr valószínűleg nem hibás. A lány egy férfi elöl szaladt, aki be akarta kényszeríteni a kocsijába. Néhány tanú azt mondja, hogy a pasasnak fegyvere volt, és ... – Ez az, ami ott az Alburg étteremnél., – Az, az.

– Kije az a lány magának?

– Feltehetően senkim. De van egy olyan érzésem, hogy veszélyben van. És most pedig mondom, amit akarok. Úgy tudom, a Baleseti Kórházba vitték. Nem tudom, mennyire súlyos a sérülése, de hajlandó vagyok fizetni érte egy privát szobát és nővéreket.

– Mason, maga az ördög, ez biztos.

– Lehet.

– S miért ez a nagy humánus?

– El akarom rejteni a lányt. – De miért?

– Mert az az érzésem, hogy ha egy normális kórházi kórteremben marad, meg fogják ölni.

– Ugyan már, miket beszél, Mason... Ha egy beteg bekerül egy kór ... – Tudom – szakította félbe Mason. – Tudja, mit? Tekintsük mindezt bolondos szeszélynek a részemről. Ostoba vagyok. Bohókás ötleteim vannak a történetekkel kapcsolatban, Talán mert túl sok békés megegyezést láttam, ami perrel végződött. És túl sok házasságot láttam befejeződni a válóperes bíróságon. És túl sok véleménykülönbség torkolt már gyilkosságba ... Tudja, egy ügyvédnek sose mesélnek történeteket egy boldog házasságról. Sose ül ott egy megállapodásnál, ahol mindkét fél elégedett. S mi történik? Cinikussá válik ... Na. Most az a kérdés, hajlandó-e segíteni nekem. Hozza ki azt a lányt a kórházból, helyezze el egy privát szobában, ahol senki, érti, senki nem tud róla, kivéve az orvost és a nővéreket.

– Másvalami? – kérdezte Tragg.

– Ez minden.

– De mondja már meg, hogy miért?

– Mert nyugtalan vagyok miatta.

– Tudja, hogy ki ez?

– Sose láttam életemben. Illetve... nem ismerném meg.. Lehet, hogy ránéztem egy pillanatra, amikor beléptem Morris Alburg éttermébe. Most viszont éppen ott voltam, amikor az egész történt.

– Nem az ügyfele? Semmilyen érdek nem fűzi hozzá?

– Semmi a világon. Mondtam Morris Alburgnak, hogy gondom lesz mindenre, ami a lánnyal kapcsolatos, és mondtam azt is, hogy küldjön mindenkit hozzám, aki... – Rendben. Megegyeztünk. Magánügyként kezelem, és a számlát majd elküldöm.

– Köszönöm – mondta Mason, és helyre tette a kagylót.

A kocsiiban megszólalt: – És most, Della, ha egy kis időre levehetném magáról ezt a kabátot, kibontanám a varrást ott, ahol a friss öltéseket láttam. Úgy éreztem, van valami alatta.

– Biztosan csak egy kis toldás – nevetett Della. – A szabóknak néha segíteniük kell a nők alakján kegyes kis csalásokkal.

– Hát... nem úgy néz ki, mintha ez is ilyesmi lenne – felelt Mason. – Na, hölgyem, le azzal a kabáttal, és nézzük ezt a Morris Alburg-féle krimi.

A lány kibújt a nercbundából.

Mason leállította a kocsit, felkapcsolta a belső világítást, és egy apró késsel felfejtette az öltéseket a gallér egy részén. Két ujjával benyúlt a résen, és egy kis kartonpapírt húzott elő.

– Mi a csuda lehet ez? – kérdezte Della Street.

– Zálogcédula egy seattle-i zálogházból, A száma 6384-J, és kilencven napon belül bármikor kiváltható tizennyolc dollár meg a kezelési költség, a raktározási díj és egyszázalékos havi adó kifizetése ellenében.

– Jaj, de izgalmas – csillant fel Della szeme. – Szegény lánynak be kellett adnia a családi ékszereket egy seattle-i zálogházba, és ennyire őrizte szegény a cédulát.

– Tizennyolc dolláros ékszer, Della? – nézett rá gúnyosan Mason. – Téved, már ami a családot illeti. Most pedig elmegyünk a Drake Nyomozóirodába, és megkérdezzük Paul Drake-től a seattle-i emberük nevét. Elküldjük a cédulát, és kiváltjuk ezt a valamit. Fogunk kapni egy tizennyolc dolláros holmit és több száz dollár értékű információt. Aztán majd túlradunk azon a valamin, ha már az információt úgyse tudjuk eladni.

– Azt hiszi, hogy semmire se lesznek jók? – Lehet, hogy végül úgy lesz – mondta Mason. – De addigra már sokkal többet fogunk tudni Morris Alburgról.

3.

Fél tíz körül lehetett, amikor Perry Mason belépett az irodájába. Della Street éppen egy nagy halom postát nézett át.

– Mi újság, Della? – kérdezte Mason a fogashoz lépve.

– Morris Alburg telefonált.

– És mit akart?

– Egy biztosítási ügynök kereste a lányt.

– Mármint Dixie-t?

– Igen. Attól a társaságtól, ahová az az autó tartozott, tudja, amelyik elütötte a lányt, amikor rohant kifelé a sikátorból.

– Gyors munka – mondta elgondolkodva Mason. – Túl gyors.

– Hogy érti ezt?

– Gyors megegyezést, teljes felmentést akarnak, és ... Illetve dehogyis.

– Pedig úgy néz ki.

Mason az íróasztal sarkánál állt, hallgatott. Ujja hegyével végigsimított az állán, az előtte heverő papírokra bámult, de aligha látta azokat; majd megszólalt: – Ez teljesen új.

– Nem értem. Azt hittem, a biztosító mindig így csinálja.

– Így csinálták – mondta Mason. – Néhányan még ma is így csinálják, de a biztosítótársaságok legnagyobb része többé-kevésbé etikus. Ha panaszt emelnek ellenük, ragaszkodnak hozzá, hogy ésszerű térítést fizessenek. Azért vannak. Viszont... ebben az esetben az történt, hogy a lány szaladt ki a sikátorból, éppen egy arra tartó autó felé; az már nem tudott megállni, és elütötte ... – Még mindig nem – értem, mire gondol – mondta Della Street.

– Csak arra – felelte Mason hogy az a sofőr, aki elütötte, nem lehetett hibás, hacsak nincs valami, amit még nem tudunk.

– Talán ivott.

– A helyszínelés szerint a kocsi szinte azonnal megállt. Semmi nem utal arra, hogy ivott volna, és mégis ... Néhány órán belül megjelenik egy férfi a biztosítótól, és megegyezést akar ... Mit mondott neki Morris Alburg?

– Hogy jöjjön ide, mert maga foglalkozik mindennel, ami Dixie Daytonnal kapcsolatos.

Mason elnevette magát: – Lefogadom, hogy ez a válasz okozott némi fejtörést a pasasnak.

– Nem hiszi, hogy idejön? Mason ismét nevetett.

– Nehezen tudom elképzelni, hogy ügyvéddel akarna tárgyalni. Ó... Várjon csak, Della. Lehet, hogy ez csak egy primitív trükk, és azt akarják megtudni, hogy hol a lány. Lehet, hogy ez a férfi... Megmondta a nevét Alburgnek?

Della bólintott: – George Fayette.

– Mikor telefonált Morris?

– Nem sokkal kilenc után. Megcsörrent a telefon Della Street asztalán. A lány felemelte a kagylót: – Igen, Gertie ... Ki az? ... Egy pillanat. Kezével befogta a membránt, és odaszólt Masonnek: – Itt van.

– Ki?

– George Fayette. Mason elvigyorodott: – Menjen ki, Della, és kísérje be. Ne hagyjon időt neki arra, hogy meggondolja magát.

Látni akarom a fizimiskáját, és kérdezgetni egy kicsit.

Della beleszólt a telefonba: – Mindjárt kimegyek, Gertie.

Mason leült az íróasztal mögé; Della kiment a várószobába.

Egy pillanat múlva visszajött, egyedül.

– Mi történt? – kérdezte Mason élesen. – Elment?

Della Street óvatosan becsukta az ajtót, és azt mondta: – Főnök, ez ugyanaz.

– Hogy érti ezt?

– Az a férfi, akit tegnap este követni próbáltam ... az, aki egyedül ült annál az asztalnál ... – Úgy érti, hogy most kint vár, és azt mondja, hogy a biztosítótársaság embere?

– Pontosan.

– Helyes.

Mason megragadta a telefont: – Adja azonnal a Drake Nyomozóirodát, Gertie. Magát Paul Drake-et, ha lehet. Mondja meg Mr. Fayette-nek, hogy azonnal bejöhet. Remélem, nem hallja most magát. Mondja, hogy távolsági beszélgetésben vagyok éppen ... – a karórájára nézett. – A telefon időpazarlás, Della. Paul irodája itt van a folyosón. Talán jobb lenne, ha maga odamenne... – Várjon csak... Gertie azt mondja, hogy Paul van a vonalban.

– Jó reggelt, Paul, itt Perry Mason. – Nos, mi újság?

~ Sürgős, Paul. Nagyon sürgős munka.

– Micsoda?

– Van egy férfi az irodámban. George Fayette néven mutatkozott be. Nem tudom, nem álnév-e. Azt akarom, hogy ellenőrizzék, kövessék. Tudnom kell, kicsoda, hova megy, mit csinál.

– Rendben. Mennyi időm van rá?

– Feltartom, amíg csak lehet, de az az érzésem, hogy öt-tíz percnél több aligha lehet. Figyelj, Paul. A pasas körülbelül harmincöt éves, százhatvanöt centi magas, nyolcvan kiló. Sötét a haja, hosszú szempillája van, és... bolondot csinálhat belőletek. Látszólag teljesen bele van merülve a saját dolgaiba, de igen körültekintő és gyanakvó.

– Ismerem a fajtáját – mondta Drake. Vigyázni fogunk.

Nagyon fontos, hogy megtudjam az autója rendszámát – tette hozzá Mason. – És azt, hogy kicsoda, meg mindent.

– Jó. Úgy gondolod, tíz percem van?

– Inkább számíts ötöt. Majdnem bizonyos, hogy itt tudom tartani tíz percig, de lehet, hogy nem tetszik majd neki ez az egész, és lelép.

– Egy emberem a liftnél fog állni, és velem megy le. De legalább öt percre szükségem van, Perry.

Mason letette a kagylót, és Dellához fordult: – Nos, Della, menjen ki, és tartsa fel egy percig. Mosolyogjon kedvesen, mondja, hogy távolsági beszélgetésem van New Yorkkal, és hogy azonnal szól neki, ha befejeztem. Aztán menjen Gertie-hez, és mondja azt neki, hogy amint magát köhögni hallja, engedje be azt a férfit. És amikor maga köhög, mondja azt, hogy befejeztem a telefont. Világos?

– Hajjaj! És mikor köhögjek?

– Amint türelmetlenkedni kezd. Tartsák föl, amíg csak lehet. Időre van szükségünk, ne felejtse el. De ha látja, hogy ideges, köhögjön.

– Megyek – felelte a lány, és kisurrant.

Az ajtó még jóformán be sem csukódott mögötte, máris újra kinyílt: – Főnök, elment!

– Mi? Mikor?

– Gertie azt mondja, hogy amint magát Drake-hez kapcsolta, a férfi felállt, rámosolygott, és azt mondta, mindjárt visszajön, majd kilépett az ajtón. És ... Mason oly hevesen ugrott fel, hogy forgószéke a falnak csapódott. Megkerülte az asztalt, feltépte az ajtót, és kiszólt: – Gyerünk! Della, szóljon Paulnak és gyerünk!

Mason a folyosó fordulójáig szaladt, a liftet figyelte. Senkit sem látott. Odarohant, őrjöngve tenyerelt a hívógombra.

Della Street lábujjhegyen szaladt utána, a Drake Nyomozóiroda felé kerülve.

A piros fény egy ideig pislogott, majd folyamatosan égett. A fülke az emeletre ért. Mason beugrott, és a kezelőhöz fordult: – Gyorsan, le a földszintre. Ne álljon meg. Fontos. Gyerünk már!

A kezelő engedelmeskedett: – Mi baj van? – kérdezte.

– Egy fickót keresünk. El akarjuk kapni. A lift lassan megállt. Az ajtó kinyílt. Valaki mérgesen kiabált: – Mi a fenét csinálsz, Jim? Hogy képzeled ... – Vállalom a felelősséget – szólt vissza Mason, és keresztülvágtatott a hallon, ki az utcára.

Körülnézett, de semmiféle nyomot vagy jelet nem látott. Azt viszont azonnal észrevette, hogy a zsúfolt járdán bárki egy pillanat alatt belevegyülhet a tömegbe és eltűnhet.

A járda szélére állt és figyelt. Talán egy taxi épp most húz el a járda mellől... Látott is egyet a sarkon, a zöldre várva; felé rohant, félúton volt, mikor a lámpa váltott, és a taxi lassan elindult.

Visszafelé, az épület bejáratánál Mason meglátta Paul Drake-et, Dellát és Drake egyik nyomozóját. Az ajtóban álldogáltak.

– Semmi – mondta Mason. – Itt semmi. Gyerünk a parkolóba. Della, maga ismeri őt, menjenek Drake nyomozójával a tulsó parkolóhoz. Mi Paullal ezt nézzük meg. Ha meglátják, kapják el.

– Hogyan? – kérdezte Della Street.

– Hát..., állítsák meg. Tartóztassák fel – mondta Mason a nyomozónak. – Akárhogyan, mit tudom én. Mondja, hogy a lábára lépett, hogy megütötte vagy bármit. Mondja, hogy megrongálta a kocsiját. Követelje a jogosítványát. Csináljon, amit akar, csak tartsa fel!

– Akármit? Meg is üthetem?

– Hát... a fenébe is, ha muszáj! Igen! Gyerünk, Paul!

Átrohantak az úttesten, cikáztak az autók között, ügyet sem vetve a tiltakozó, kiabáló, káromkodó sofőrökre. A parkolóba rohantak.

– Ha a saját kocsijával jött – mondta Mason –, valamelyikben el kell kapnunk. Figyelj innen, nézz meg mindenkit, aki beszáll egy autóba. Én jelzek Dellának.

A járda szélére állt, intett, aztán visszaszólt: – Gyere, Paul, menjünk végig az egészen, hátha épp most száll be.

Öt perc múlva Mason beismerte, hogy vesztett. Visszament oda, ahol Della és a nyomozó várt, és így szólt: – Úgy látom, megint ő nyert. De egyszerűen nem értem, hogy hogyan jöhetett le és tűnhetett el ennyi idő alatt... – És a taxi? – kérdezte Drake.

– Azt hiszem, üres volt. De ő aligha ülhetett benne ... A lifttel megállás nélkül jöttem le fönről. Kirohantam a járda szélére. Gondold csak el, ha ez a pasas előttem volt... Na, menjünk vissza, kérdezzük meg a lifteseket, talán tudnak valamit.

Beléptek az épületbe.

Egyenként kifaggatták a lifteseket, ahogy a fülkék leérkeztek. Az utolsó, negyedik kezelő végighallgatta a történetet, aztán felkiáltott: – A fene egye meg, Mr. Mason! Tökéletesen emlékszem rá. De nem jött le, hanem fölfelé ment.

– Föl? – kérdezte Mason.

A kezelő bólintott.

– Emlékszem, hogy mindkét irányban jelzett a hívógomb az ön emeletén, mert miután felvittem a pasast, lefelé is megállt a lift, és nem szállt be senki. Nyilván mindkét gombot

megnyomta ... Ami különben gyakran előfordul, ha valaki felfelé akar menni. Először megnyomja a lefelé gombot, aztán jut eszébe, és megnyomja a másikat is, és ... – De nem ez a pasas – mondta Mason. – Tudta, hogy keressük. Egyszerűen gyorsan el akart tűnni. Megnyomta mindkét gombot, és beszállt az első liftbe, ami megállt. Kiszállt valamelyik emeleten. Paul, így van még némi esélyünk arra, hogy az épületben van.

– Hogy volt felöltözve? – kérdezte Drake. Della válaszolt: – Sötét, duplasoros öltöny, piros-kék csíkos nyakkendő, fehér ing.

– Kalap?

– A múlt éjjel még volt nála egy fekete kalap ... Igen, egészen biztos vagyok benne, hogy volt egy kalap mellette a széken.

Mason Drake-hez fordult: – Menjünk fel, Paul. Szólj az egyik lánynak, hogy üljön a telefonom mellé. Gertie látta őt, úgyhogy őt meg küldd le ide, Talán a pasas felment néhány emeletet, kiszállt, hogy megvárja, amíg mi kimegyünk. Most legalább tudjuk, hogy nem lehetett előttünk. Megyek és megkérdezem a lányt a cigarettapultnál.

– Néhány perc múlva itt lesz egy nyomozóm – válaszolta Drake. – Gyerünk a cigarettapulthoz, Perry, A lány a pult mögött kedvesen mosolygott rájuk.

– Mi volt ez a rohangálás? – kérdezte.

– Keresünk valakit – felelt Mason. – Talán maga látta.

– Én aztán aligha, hacsak nem törzsvendég itt – mondta a lány. – Az emberek jönnek-mennek egész nap, és ...

– Ez a férfi vagy az épületben van még, vagy rögtön azután ment ki, hogy mi kiszaladtunk. Lehet, hogy fekete kalapot viselt, de lehet, hogy nem. Sötét öltöny, fehér ing, úgy harminc-harmincöt körül; százhatvanöt centi, nyolcvan kiló. Legfeltűnőbb rajta seprőszerű szempillája... – Nahát! – kiáltott fel a lány.

– Mi az?

– Épp akkor jött le a lifttel, amikor a maga titkárnője, Paul Drake és egy másik férfi kimentek az utcára.

– Folytassa! – biztatta Mason a meglepett lányt.

– Nem látszott rajta, hogy siet. Elment a kijáratig, aztán szép nyugodtan visszafordult idesétált a pulthoz, és elkezdte nézegetni a magazinokat.

Mason összenézett Drake-vel: – Látod, mi történt, Paul, Látta, hogy kint áll Della Street, visszajött és beletemetkezett egy magazinba.

– Aztán cigarettát vett – folytatta a lány.

És amikor maga Drake-vel átszaladt az úttesten, kiment az ajtón, és elindult jobbra ... Azt hiszem, csak azért jegyeztem meg, mert láttam, hogy maga átfut a hallon, aztán a titkárnője meg Paul Drake meg még egy férfi. Természetesen érdekelt, hogy mi történik. Ez a férfi ... – Gyerünk, Paul – mondta Mason, majd a titkárnőjéhez fordult: – Della, Paul és én beszállunk egy taxiba, és megyünk felfelé az úton. Maguk beszállnak a következőbe, elmennek a sarokig, ott jobbra fordulnak. Mi megkerüljük néhányszor a tömböt. És figyeljék a gyalogosokat, hátha el tudják kapni.

– Mi ez? – kérdezte Drake. – Gyilkosság?

– Még nem – mondta komoran Mason.

– Mit csináljunk, ha megtaláljuk? – kérdezte a nyomozó.

– Kövessék – felelte Mason. – Most ne próbálják megállítani. De valahogy derítsék ki, hogy ki ez.

Mason a járda szélére lépett, és szerencséjére azonnal leintett egy taxit. Drake-vel beugrott, és szépen lassan elindultak.

– Mintha egy tűt keresnénk a szalmakazalban – mondta Drake.

Mason bólintott, de a szeme továbbra is a gyalogosokra tapadt, a járdát fürkészte.

– Menjen lassan – szólta a sofőrnek. – A következő utcánál forduljon jobbra, aztán menjen el az első keresztutcáig, ott ismét forduljon be, aztán jobbra-balra váltogatva hajtson végig az utcákon. Lassan haladjon, de ne álljon meg.

– Maga rendőr? – kérdezte a sofőr.

– Ne törődjön vele. Figyeljen a vezetésre, különös tekintettel a sebességmérő órára. Igen?

– Csak semmi durvaság – mondta a sofőr.

– Csak semmi durvaság – ismételte Mason. – A szeme legyen az úton, a keze a volánon.

Szinte lépésben hajtottak végig az utcákon. Az egyik saroknál meglátták Delláék taxiját.

– Dudáljon – szólt rá Mason a sofőrre. – Jelezzen nekik.

Intett Della Streetnek. A lány lassan megrázta a fejét. Mason a hivatalra mutatott. Visszamentek.

– Ez van, Paul – mondta. – A pasas megnyert egy fordulót. Sőt két fordulót... – Ki ez?

– Akire ráállítottalak.

– Meg vagyok bízva?

– A csuda vigyen el, hát persze hogy meg vagy bízva ... – Meddig mehetek el?

– Ameddig akarsz. Unom, hogy egy olcsó kis csaló majmot csinál belőlem.

– Talán nem olcsó kis csaló.

– Talán. De tíz az egy ellen fogadom, hogy olcsó kis csaló. Pitiáner alak. Della majd minden információt megad neked.

4.

Az irodában Mason Dellához fordult.

– Hívja Tragg hadnagyot, Della. Talán megkérdezhetjük a pincérlányt, és legalább részben megoldhatnánk ezt a misztikusnak tűnő ügyet.

Della tárcsázott, majd megszólalt: – Halló, hadnagy. Della Street vagyok... Tessék? Mi az? Mr. Mason akar beszélni önnel.

Mason felvette a kagylót: – Mi újság, hadnagy?

– Mi a fenébe rángatott bele már megint?

– Hogy érti ezt?

– Vigyem a lányt egy magánkórházba, nővér meg egyebek ... Ha én még egyszer belenyúlok a tűzbe a maga gesztenyéjéért... – Nyugi, hadnagy – szólt közbe Mason. – Hát mi baja?

– Nagyon jól tudja azt maga – mondta Tragg felháborodva. Mint ahogy azt is nagyon jól tudta, hogy ha mi intézzük el ezt az egészet, a lány nem tud megszökni. Maga megjátszotta itt nekem, hogy teljes biztonságban akarja tudni, aztán lehetőséget teremtett neki arra, hogy . .

– Úgy érti, megszökött? – kérdezte Mason.

– Úgy, úgy, pontosan úgy. Hogy maga hogy eltalálta!

– Tragg, én a szavamot adom, hogy azért kértem erre, amit magának is elmondtam.

– Hát persze – mondta gúnyosan Tragg. – Csak éppen együtt akart működni a jó öreg rendőrségi erővel, nem, Mason?

– Figyeljen rám, Tragg. Átejtettem én magát valaha?

– Valaha? – visította Tragg. – Annyiszor átejtett, hogy ...

– Néhányszor talán a vonal másik oldalán álltam – mondta higgadtan Mason. – De kértem már magát olyasmire, amivel ki akartam használni?

– Hát... nem.

– És nem is fogom – mondta Mason. – Ez az egész éppen olyan új nekem, mint magának, és bosszant is, elhiheti. Hogy történt?

– Senki se tudja – felelte Tragg. – Ott volt, aztán egyszer csak nem volt ott. Feküdt, mintha aludna. A nővér kiszaladt egy pillanatra szendvicsért vagy kávéért. Ő azt mondja, hogy legfeljebb öt percre lehetett távol. Lehetett az persze egy félóra is. A beteg látszólag nyugodtan feküdt és aludt, a nővér időnként benézett hozzá.

– Milyen súlyos volt a sérülése?

– Feltehetően megütötte az autó. Talán agyrázkódást is kapott, meg néhány zúzódás, pár törött borda, amit rögzítettek, horzsolások, karcolások, ez minden. A doktor megfigyelés alatt akarta tartani egy ideig.

– És a ruhái?

– Hát ez az – mondta csüggedten Tragg. – A ruhái a szekrényben voltak. Felöltözött és kísért.

– Pénze van?
– Egy fillérje sincs. Ami a zsebében volt, azt kivették és bezárták a páncélba.
– Hogy mehetett el a kórházból, ha annyi pénze sem volt, hogy taxiba üljön?
– Tőlem kérdezi? Mit gondol, mi vagyok én, gondolatolvasó? Azt mondtam el, ami történt.

– Hát ez nagy újság – sóhajtott Mason. – És most, Tragg, hogy bebizonyítsam, egy oldalon állunk, kiterítem a kártyáimat. Mindent elmondok, amit csak tudok az esetről...

– De nem nekem – szakította félbe Tragg. – Nekem aztán nem! Épp eleget tudok. Forduljon talán a baleseti osztályhoz ... Én csak szívességet próbáltam tenni magának, ennyi az egész.

– Tett is, és köszönöm szépen.

– Ugyan már.

– Nem akarja, hogy felhívjam, ha esetleg újabb fejlemények lennének az ügyben?

– Szívességet tettem magának – ismételte Tragg. – Engem aztán nem érdekel, hogy hova megy az a lány és mit csinál. Felőlem felkelhetett és kimehetett, amikor akart. Palira vett, hát ennyi... Ha netán gyilkosságig jutna a dolog, hívjon fel. Rendben?

– Rendben – felelte Mason, és letette a kagylót.

5.

Késő délután volt, amikor Paul Drake jellegzetes kopogása hallatszott Mason irodájának az ajtaján.

Mason bólintott, és Della kinyitotta az ajtót.

– Üdv, Paul – mondta a lány. – Na, hogy van a zsarú?

– Kösz. És a trükkök? – Drake az egyik székek karfájára ült, s e finoman egyensúlyozó mozdulattal jelezte, csak futó látogatásra érkezett.

– Nagyon el vagy foglalva, Perry? Van annyi időd, hogy meghallgass?

Mason bólintott.

Della Street az aláírásra váró postát tolta elé.

– Mondd csak egész nyugodtan – szólta Mason. – Aláírom ezeket, amíg beszélsz.

Maga elolvasta, Della?

A lány bólintott.

– Csak alá kell írnom?

A lány ismét bólintott. Mason nekilátott.

– Valami nem stimmel ebben az egészben, Perry – kezdte Drake.

– Mondjad, Paul, mi az?

– Nem tudom.

– Mégis, hogy érted, hogy valami nem stimmel? – kérdezte Mason, miközben Della Street egyik levelet a másik után tolta a keze alá.

– A rendőrség érdeklődik.

– Ez a dolga.

– De nem úgy, mint máskor, Perry. Ez mélyebb érdeklődés.

– Folytasd csak ... A lényeg?

– Nos, először is, te adtál nekünk egy zálogcédulát egy seattle-i zálogházba ... Mason bólintott.

– Tudod, mi volt az?

Mason a fejét rázta, és így szólt: – Egy tizennyolc dolláros valami. Legalábbis ez volt a hátuljára pecsételve, és úgy gondoltam, hogy tizennyolc dollár és a havi egy százalék meg a ... – Tudom – vágott közbe Drake. – Ami az értéket illeti, nem is tévedtél. De én megmondom neked, mi volt az a valami... – Na?

– Egy pisztoly.

– Márkás legalább?

– Valószínűleg. Egy harmincnyolcas Smith speciál.

– Elhoztad? – Drake nemet intett: – A rendőrség.

– Milyen rendőrség?

– A seattle-i.

– Hogy lehet ez? Nálad volt a zálogcédula, nem? Kértelek, hogy küldd el Seattle-be, és ... – Amikor a rendőrség tegnap Alburg vendéglőjében járt, természetesen megkérdezték Alburgöt, hogy mit tud a lányról. Ő azt felelte, hogy az égvilágon semmit, egyszerűen állást keresett nála, és szüksége volt a pénzre, és hogy éppen elseje volt, amikor.,.

– Tudom – vágott közbe Mason. – Nekem is elmondta ezt.

– A nyomozók egy kicsit körülszaglásztak, és megtalálták a lány táskáját, amit a mentős bevitt a kórházba. Egyszerű rutinból átvizsgálták a tartalmát.

– A balesetiek voltak?

– Igen.

– Mondd tovább!

– Találtak egy rúzsot, kulcsokat, még nem tudják, mit nyitnak, aztán egy púdert és egy seattle-i zálogcédulát.' – Egy másikat?

– Pontosan.

– És aztán mit csináltak?

– Telexeztek Seattle-be. A rendőrség kiment. A zálogcédula egy gyémántköves gyűrűre szólt. A felvevő emlékezett a lányra. Elmondta, hogy ugyanakkor egy pisztolyt is beadott. A rendőrség megnézte a pisztolyt. Így kezdődtek a dolgok.

– Milyen dolgok, Paul?

– Nem tudom pontosan, de mindenesetre nagy erőket mozdított meg. A rendőrség elkezdett ide-oda mászkálni, szimatolni. Alburg vendéglője csak úgy hemzseg tőlük.

– Hol van Alburg?

– Ezt sokan szeretnék tudni – mondta Drake.

Mason befejezte az aláírásokat.

– Nincs szerencsém – mondta.

– Lehet, hogy Alburg valahol az ügyeit intézi – mondta Drake.

– Van még valami, Paul ?

– Alburg ugyan egy szót se szólt a nercbundáról, de valamelyik pincérlány említette. Azt mondta, hogy Alburg odaadta neked, és a titkárnőd viselte.

– Sasszemük van, nem gondolod?

– Ajjaj – sóhajtott Drake. – Azonkívül egy jó adag intrika és féltékenység is van a dologban, amit kihasználhatnánk esetleg.

– Hogy gondolod?

– Úgy, hogy azt hiszem, Alburg félrevezet téged.

– Alburg? – nézett fel csodálkozva Mason. – De hisz őerte csinálom az egészet. Drake bólintott.

Della Street lezárta az utolsó levelet, átvitte a paksamétát a másik szobába, majd visszatért, és leült az asztala mögé.

Drake szólalt meg: – Van ott egy pincérnő, Nolan a neve, Mae Nolan. Úgy érezte, hogy Morris Alburg felfigyelt rá egy kissé.

– Előfordult ilyen máskor is?

– Nem nagyon. Feltehetően ez is a dologhoz tartozik. Persze biztosan sok más is belejátszik ... Vannak bizonyos asztalok, amelyek kiemeltnek számítanak, mármint a borralaló szempontjából. A többi nem olyan jó.

– És vajon kor szerint osztják el?

– Inkább a főnök ízlése szerint – felelte Drake. – Legalábbis a lányok így gondolják.

– És mi van ezzel a Mae Nolannal?

– Itt van az irodámban. Most kérdeztem ki. Úgy gondoltam, talán te is szeretnél beszélni vele.

– Persze – mondta Mason. – És ha Morris Alburg netán tényleg át akarna verni, hát majd megtanítjuk kesztyűbe dudálni.

– Mindenesetre előbb beszélj ezzel a nővel. Aztán a többit majd meglátod.

– Jó. Hozd ide.

– Én is elmehetek érte, főnök, ha esetleg maga és Paul beszélgetni szeretnének – szólt közbe Della.

– Nem azért – mondta Drake de én borzasztóan lusta vagyok. Ha tényleg megtenné, hogy elszaladna érte ... A szobámban ül. A telefonoslány ismeri. Mondja meg, hogy jöjjön ide.

– Bemutatkozom? – kérdezte Della Street. – Jobban mondva, van valami, amiért ne tudhatná, hogy én ... ?

– Semmi a világon – felelte Drake. – Legalábbis szerintem ...

– Semmi, Della, menjen csak – mondta Mason.

– Nálad van az a zálogcédula? – kérdezte Drake-től.

– A seattle-i emberemnél. Azonnal értesítetek, mihamarabb beszéltek a zálogházzal.

Tekintettel a történetekre, az emberem nem ment oda, miután megtudta, hogy a rendőrség elvitte a fegyvert.

Mason cigarettáért nyúlt: – Kérsz te is, Paul?

Drake a fejét rázta: – Most nem.

Mason éppen rágyújtott, amikor gyors léptek kopogását hallották a folyosón; aztán Della Street, maga elé engedve egy fiatal nőt, belépett a szobába, és megszólalt: – Mr. Mason, Miss Nolan ... – Jó napot, Mr. Mason.

.Festett szőke nő volt, úgy harminc-egynéhány éves. Kellemes vonásai voltak, jóindulatú arckifejezése, de kék szeme ridegen villant kényszeredetten mosolygó keskeny szája fölött.

– Üljön le – kínálta helyet Mason.

– Köszönöm – felelte, s ódivatú társasági modort utánozva leereszkedett a székre.

Drake elnézően mosolygott, és így szólt: – Nem kell finomkodnia, Mae. Csak mondja el Mr. Masonnak a történetet.

A nő mérgesen pillantott Drake-ra: – Nem finomkodtam? Mason szólalt meg: – Azt hiszem, félreértette Paul Drake-et, Miss Nolan. Ő mindössze azt akarta jelezni, hogy a lényegre térhet. Nem a szokására utalt, hanem arra, hogy nincsen szükség semmiféle udvariaskodásra.

– Ó, nagyon köszönöm – mosolygott szemlesütve a nő. Majd, gyorsan Paul Drake felé fordulva, így szólt: – Ideges és zavart voltam ma. Különböző okokból nemigen tudtam kialudni magam. Reggel hatkor kezdünk, és hajnali fél egyig dolgozunk, meglehetősen keményen.

– Elég fárasztó munka, nem?

– Néha.

– Jó forgalmuk van?

– Hát... ez természetesen változik. Szombat esténként zsúfolt ház. Aztán hétfőnként persze nincs olyan nagy forgalom. De azért minden este a csúcsforgalom idején tele vagyunk. Úgy tíz óra felé csendesedik el az üzlet, kivéve a szombatot. Ilyenkor van úgy egy óra nyugalom, aztán kezdődik előlről minden, amikor a színházaknak vége.

– Elég kimerítő lehet – jegyezte meg együttérzőn Della Street. – Talpon lenni egész nap.

– És még a felét sem tudod, drágám – fordult Della felé Mae Nolan. – Mintha nyereg lenne az emberen egy ilyen állásban. Istenem, én ... Ugyan, nem érdekes. Magukat biztos nem érdeklik az én nyavalyáim ... Ez bizony nem az a munka, aminek az emberek lenézően mondják; azok a kedves vendégek, akik a saját hibájuk miatt lehordják az embert ... Valaki bífsteket rendel, de elfelejt szólni, hogy angolosan kéri... Aztán kiabál és visszaküldi, és tovább ordít, hogy micsoda dolog ... Ugyan, miért is beszélek itt összevissza ... – Azt hittem, neked kell megkérdezned, hogyan is akarja, amikor felveszed a rendelést, nem? – kérdezte Della Street.

Mae Nolan szeme résnyire szűkült: – Csak példának mondtam, drágám – Dixie Daytonról akart nekünk mesélni valamit – szólt közbe Paul Drake.

– Valóban? – kérdezte a nő.

– Én azt hittem.

– Nem tudom, kell-e nekem jártatni a számat. Mit tudom én, mi bajom lehet belőle ..

– Valószínűleg semmi – mondta Mason. A nő elgondolkozva figyelte az ügyvédet.

– Maga elég gyakran jár hozzánk, nem? Néhányszor kiszolgáltam ... Mason bólintott.

– És – folytatta – jó borralalót szokott adni... Többnyire az egyik boksztban ül, ugye?

– Szeretem a magányt – mondta Mason. – Amikor eszem, pihenek is, és ha kint eszem a teremben, időnként fölismernek ... – Időnként? Hát magának hallania kellene, mit beszélnek össze az emberek, amikor kint látják. Tudom, mit érezhet. Nem is hibáztatom ... Nem hinném, hogy két alkalomnál többször szolgáltam ki, amióta ott dolgozom ... Remélem, nemsokára kiérdemlem azt a jutalmat, hogy a boksokban szolgáljak fel, hisz már elég régen dolgozom itt. De az is lehet, hogy bedobom a törölközőt, mielőtt az a pincér, aki most ott van, elmegy.

– Ahogyan emlékszem, maga nagyon jó pincér – mondta Mason. – Ha nagy borravalót adtam, hát biztosíthatom, csak azért történt, mert a kiszolgálás jobb volt az átlagnál.

– Nagyon köszönöm a kedves szavakat. Nem túl gyakran hall ilyesmit az ember. Ahogy már mondtam is, ha maga kint eszik, az emberek tekergetik a nyakukat, és összevissza suttognak. Aztán odahívnak egy asztalhoz felvenni a rendelést, és intenek, hogy hajoljak közelebb, és azt kérdezik. „Az az ember ott nem a híres Perry Mason?”, és akkor én bölintok, és tudja maga, hogy mire kíváncsiak, Mr. Mason?

– Na? – kérdezte Mason, Drake-re kacsintva.

– Arra, hogy ki az a nő magával.

– És maga mit válaszol?

– Ilyenkor én kiegyenesedek, és azt mondom, hogy ehhez semmi közük.

– Dixie-ről akart nekünk mesélni valamit – szólt közbe ismét Paul Drake.

– Ö, valóban? Én csak ... Illetve lehet, hogy maga azt hitte ... Mason Paul Drake felé fordult, és így szólt: – Tudod, Paul, van valami érdekes e körül a Dixie körül..

– Hogy érted ezt? – kérdezte Drake, elérve a pillantást.

– Nos, valahogy nem illik oda. Nem is tudom, hogy fejezzem ki magam, de az volt az érzésem, hogy Morris Alburg lehetőséget akart adni neki.

– Igen, talán igazad van – mondta Drake. – Természetesen Mae semmit nem akar nekünk mondani erről.

– Azt hiszem, épp eléggé tartottam mindig a számat, és ez így jó is nekem – mondta Mae Nolan.

Mason rá se hederített, mondta tovább Drake-nek: – Természetesen én Morris Alburgöt régen ismerem, és biztos vagyok benne, hogy ha ő bármiben kivételezett Dixie-vel, azt csak azért tette és tehette, mert a lány megérdemelte. Mármost szigorúan üzleti alapon. Azt hiszem, ha ellenőrizzük a múltját, fogunk benne találni valami olyasmit, hogy a lány már felszolgált valami nagyon fontos helyen, Morris Alburg tudta ezt, és Masont egy hangos, érdes nevetés szakította félbe.

Mae Nolan felé fordult, kérdőn nézett rá: – Micsoda naiv nyomozó maga – mondta a nő, és legyintett. – Ez a lány pincér?! Ugyan! Valami csakugyan feltűnt rajta a maga Morris barátjának, de annak semmi köze a munkához. Ez a lány ugyan soha nem volt pincér ... – Nem volt jó pincér? – kérdezte Mason.

– Ugyan már! Semmit sem ért a munkája.

– Akkor nem értem – mondta meglepetést színlelve Mason. – Alburg nagyon elővigyázatos, jó üzletember.

– Jó üzletember? – visszhangozta a lány. – Honnan veszi ezt? Biztosan jó üzletember, amikor hátrajön a konyhába, és ráírja az árakat az étlapra, úgy, hogy ne veszítsen egy vasat se a dolgon; de ne higgye, hogy jó üzletember olyankor is, amikor a pincérnőkkel van. Istenem, én láttam olyan lányokat, akik az ujjuk köré tekerték, ahogy mondom, az ujjuk köré.

– Valóban? – kérdezte Mason.

– Lefogadhatja bármibe. Gyerekkorom óta pincérként dolgozom. Mr. Mason, én még nem láttam olyan férfit, akit egy csinos, rámenős lány ne bolondított volna meg.

Mason hitetlenkedve felelt: – Gondolja, hogy Morris Alburgöt is lehet .

– Hogy lehet-e?! Akkor maga alig ismeri őt. És ez a Dixie, hát ennek aztán sikerült..

– Gyorsan ment?

– Nem is tudom. Mindenesetre jól.

– Valószínűleg korábban is ismerte – szólt közbe Drake.

Mason a fejét rázta.

– Maga meg miért rázza a fejét? – szolt rá Mae Nolan. – Miért ne? Morris Alburg ismerte őt. Amikor bejött az üzletbe, Morris éppen a szokásos előadást tartotta a munkáról, hogy többet meg jobban, aztán felnézett, látta, hogy jön felé a lány, tátva maradt a szája, és úgy kikerekedett a szeme, mintha kísértetet látna.

– És mit mondott? – kérdezte Mason.

– Először hátralépett, aztán mosolyogni kezdett... hát tudja, nyamvadt egy vigyor volt, és ekkor Dixi megtette az első gyors lépést.

– Hogy érti ezt?

– Gyorsan beszélni kezdett, még mielőtt Morris megszólalhatott volna. Azt mondta: „Maga a tulajdonos? Hallom, pincért keres; az állás miatt jöttem.” – És aztán?

– Akkor Morris Alburg kihúzta magát, és méltóságteljes hangon megszólalt: „Menjen be az egyik hátsó boksza, azonnal jövök, és megbeszéljük. Most éppen eligazítom a pincéreket, nem érek rá. Nehéz éjszakánk lesz. Menjen és várjon egy kicsit.” – És a lány?

– Cinkosan ránk mosolygott, és bement a leghátsó boksza.

– Aztán mi történt?

– Morris utánament, és ott maradt... hát, legalább tizenöt percig ... – És?

– Kijött, bemutatta Dixie-t, és bejelentette, hogy felvette.

– Ez körülbelül egy hete volt?

– Pontosan egy hete.

– Aztán?

Aztán kiderült – folytatta Mae, meglehetősen hivatalos stílusban hogy ő már felszolgált valahol korábban is, nem valami előkelő helyen és nem is túl sokáig. Nem volt jó pincér. Sokat rohangált, nem tudta gazdaságosan beosztani a járkálásokat, és persze rettenetesen elfáradt. És amikor ez bekövetkezett, Mr. Alburg úgy irányította a vendégeket, hogy azok más asztalokhoz mentek.

– De így a lány borraivalót vesztett, nem?

– Igen, persze, és kiszállt a munkából is. De ha tudni akarja, Mr. Alburg kárpótolta őt valamilyen módon, mert mindig olyan hálás, csábos mosolyt küldött felé a lány, valahányszor másik asztalhoz kísérte a vendégeket és így megkönnyítette a munkáját, különösen csúcsforgalomban ...

– Maguk, a többi lány, nem bánták ezt?

– Nem törődünk vele. A több munkát több borraivalóért vállaltuk. Viszont feldühített minket, hogy ha nem volt forgalom, és bejött néhány törzsvendég, akikről tudtuk, hogy jó borraivalót adnak, azokat Mr. Alburg mindig Dixie asztalához irányította. Ez nem igazságos. Ha valaki ilyen helyet vezet, igazságosnak kell lennie. Ha barátokat akar, kívül barátkozzon. Minket nem érdekel, hogy mit csinál, csak munkaidőben legyen tisztességes velünk.

– Maguk megbeszélték ezt egymás között? – kérdezte Mason.

– Nemigen. Morris nem szereti, ha beszélgetünk. Ha netán rajtakap bennünket, valami módon mindig félbeszakítja; valamit kitalál, amit meg kell csinálni. Ezért aztán eléggé magunkban tartjuk a dolgokat.

– Erről sem beszélt a többi lánnyal?

– Nemigen, már mondtam.

– Akkor lehet, hogy csak képzelődik.

– Hogyhogy?

– Hát amit erről a kivételezésről mond.

– Ne mondjon már butaságokat – mondta a lány ingerülten. – Azt hiszem, elég régóta vagyok már a szakmában ahhoz, hogy jól lássam a dolgokat.

Mason kivette a tárcáját a zsebéből, előhúzott egy húszdollárost, és odanyújtotta a lánynak: – Bocsásson meg, hogy nem az ön asztalánál ültem mostanában – mondta. – Gondolom, elfogadja tőlem ezt annak jeléül, hogy elnézi nekem. A borraivaló helyett kapja, amit akkor adtam volna, ha magánál ülök.

– Nahát – mondta a lány ezt nevezem úriembernek! Maga valóban nagyszerű, Mr. Mason. És ne felejtse el, akármikor bejön, és hozzám ül, a legjobbat fogja kapni... Bár .,: maga mindenütt a legjobbat kapja, tehát.: mindenesetre köszönöm. összehajította a

pénzt, felhúzta a szoknyáját, majd – a szemérem legcsekélyebb jele nélkül – a bankjegyet a harisnyájába dugta.

– Van még valami? – kérdezte Drake. Mae Nolan lassan lehúzta a szoknyáját.

– Hát, nem is tudom – mondta –, ez azért egy kicsit más ... De szívesen segíték, amikor tudok, különösen olyan rendes embereknek, mint maguk ... Talán tudja is, hogy Mr. Alburg egy nercbundát adott a lánynak?

– Valóban? – kérdezte Mason.

– Bizony.

– Nekem nem is mondta – felelt Mason.

– Nem is hinném, hogy Alburg ...

– De bizony, így igaz... Kiment, és odaadta neki.

– Honnan vette?

– Mi is ezt kérdeztük magunktól, Mr. Mason. Néhány lány úgy gondolja, hogy a lakásában egy szekrényből vette ki. Lehet, hogy neki szánta, és ott tartotta.

– Az övé volt?

– Szerintem igen. Kiment, és amikor visszajött, egy nagy barna csomagolópapírral fedett csomag volt a karján. A konyhában tette le. Aztán csak azt láttuk, hogy amikor egyikünk bement az öltözőnkbe, már ott volt ugyanaz a csomagolópapír a szemétkosárban.

... És Dixie Dayton aznap egész délután sírt. Nem tudtuk, mi baja, aztán láttuk egy pillanatra azt a nercet. Hogy belementek a molyok ..... Ez is nagyon jellemző Morris Alburgre – folytatta. – Eltette a kabátot a lánynak, abban a csomagolópapírban. Eszébe se jutott, hogy molyirtót is tegyen bele... Pedig tuti, hogy valamikor szép kis summába kerülhetett az a kabát. Nem hinném, hogy Dixie reklámozta azt a cuccot. Talán lopták.

– Nos – mondta Paul Drake ez mindenestre újdonság. Van még valami?

A lány gondolkodott egy ideig, majd így szólt: – Azt hiszem, ez minden. Mennem kell. Köszönök mindent.

Rájuk mosolygott, felállt, lesimította a szoknyáját a csípőjén.

Drake is felállt, kinyitotta az ajtót. Mae Nolan még egyszer visszapillantott Perry Masonre, pislogott néhányat, majd csípőjét lágyan ringatva az ajtó felé indult. Hirtelen visszafordult: – Egy pillanat. Ugye, maguk nem mondanak el semmit erről az egészről Mr. Alburg-nek?

Mason megrázta a fejét.

– Kösz – mondta, és kiment.

Della becsukta az ajtót, majd egy újsággal a kezében legyezett néhányat, elhessentve a parfüm illatát.

Mason gúnyosan szólalt meg: – Nem vettem észre, hogy ennyire kellemetlen lett volna, Della.

– Azt meghiszem, hogy maga nem vette észre.

– Miért?

– Csak ... Ilyen lábakkal és ilyen pillantásokkal – dohogott. – Ami engem illet, én ennek a nőszemélynek egy szavát sem hiszem.

– Lehet, hogy sok benne a fantáziálás – mondta Mason. – De van itt más is. Próbáljuk csak fölhívni Alburgöt, Della.

– A privát vonalán? Mason bólintott.

– Lefogadom, hogy nem sikerül – mondta Drake.

Della odament az asztalához, és kiszólt a telefonosnak: – Adj egy városi vonalat, Gertié – majd gyors mozdulatokkal tárcsázott.

– Mr. Alburgöt keresem – szólt a kagylóba, – Mr. Mason irodájából... Hogyan? ... És mikorra várják vissza?... Kérem, mondja meg neki, hogy azonnal hívja vissza Mr. Masont.

Letette, és Masonhoz fordult: – Azt mondják, hogy vagy két órája elment, és még nem érkezett vissza.

– Tudják, hogy hol van?

– Nem hiszem. Azt mondják, nem tudják utolérni, de azonnal vissza fogja hívni magát, mielőtt megérkezik.

A házi telefon hirtelen röviden, élesen berregni kezdett.

Della Masonhöz fordult: – Tragg hadnagy tart errefelé. Ez az egyezményes jelünk Gertie-vel... Már nyílt is az ajtó. Tragg lépett be, civilben.

– Jó napot, uraim – szolt. – Dolgozik, Mr. Mason?

– Ugyan már, hogy képzeli – felelte Mason. – Csak éppen kibéreltem ezt az irodát, hogy nyugodtan töprenghessek a lóversenytippeimen. Azelőtt mindezt az utcasarkon állva csináltam, de a forgalom és a zaj eléggé zavart, tehát feljöttem ide.

Tragg besétált, becsukta az ajtót.

– Ne gúnyolódjon, Mason. Én mindig hagyok Gertie-nek időt, hogy jelezze a jöttömet. Maga nyugodtan elrakhat akármit, amiről nem akarja, hogy lássam, de az már mégiscsak túlzás lenne, hogy kint várakoztasson.

– Hát persze – mondta Mason barátságosan. – Az adófizetők pénzére vigyázni kell, akár az adófizetők ideje árán is.

– Pontosán – mondta Tragg, és leült, kalapját hátrtolta.

Mason figyelte egy ideig, majd megszólalt: – Már megtanulhattam volna, hogy akárhányszor segíték magának kikaparni a gesztenyéjét a tűzből, mindig megégetem a kezem.

– Most éppen ég? – kérdezte Mason.

– Hát legalábbis nagyon forró. Remélem, nem hólyagzik föl. De csúnyán megégethettem volna.

– Nem értem.

– Én sem. Azért jöttem fel, hogy kitaláljam.

– Nem hiszem, hogy én meg tudom mondani magának.

Paul Drake felállt, és kifelé indult: – Én odébbállok, és megnézem, hogy toporzékol a főnökség a szobámban.

– Nem akarom én elijeszteni, Drake.

– Csak el, de nem ijedten – mondta Drake, és Masonre pillantva kiment.

Tragg egy szivart húzott elő a zsebéből, levágta a végét, szúrósan Masonre nézett, majd rágyújtott.

– Hogy megy az üzlet? – kérdezte.

– Sok munka, kevés pénz.

– Tudom – mondta együttérzőn Tragg. – Vannak napok, hogy azt a rongyos ezer dollárt sem keresi meg, nem? ... Hogyan keveredett bele az Alburg-ügybe?

– Éppen ott voltam, amikor az igazoltatás folyt. Oda járok időnként. Alburg kérdezett tőlem néhány dolgot.

– Mit?

Mason Traggre mosolygott: – Nem emlékszem, hadnagy.

Tragg a szivar végét fürkészte, vajon ég-e még, elvigyorodott, és így szolt: – Tudja, főnök, hogy én kedvelem magát.

– Kösz.

– És ebből származnak a bajok.

– Milyen bajok?

– Az én bajaim. Mert vannak az osztályon, akik nem kedvelik magát.

– Nem?

– Nem. Azt hiszik, hogy maga a törvény túloldalán áll.

– A törvény mindenkinek megengedi, hogy tanácsokat adjon és kapjon, valamint azt is, hogy ... – Hagyja már – vágott közbe Tragg. – Még előfordulhat, hogy valahol beszédet kell tartania, és nem akarom, hogy az összes poénját most ellője ...

– Ez csak főpróba, Tragg.

– Nem kell főpróba. Maga profi... Sőt néha túlságosan is az... Mi van azzal a nercbundával?

– Milyen nercbundával?

– Amit Della viselt tegnap este.

Mason gúnyos szigorúsággal nézett Dellára: – Della, már megint elemelt valamit? A lány bűnbánóan bólintott: – Nem tehetek róla, főnök. Ez a rettenetes ösztön. Egyszer csak minden elfeketedik, és mire magamhoz térek, már az utcasarkon állok egy nercbundában, rajta az árcédulával, és tudom, hogy már megint a memóriazavarom szúrta ki velem.

Tragg felnyögött, és szomorúan rázta a fejét: – Szegény lány – mondta. – Ez tényleg olyasmi, amiről nem tehet, és azért van, mert magának dolgozik. Borzalmas betegség.

– Téved, hadnagy, nem azért van – szolt Della. – örökletes. Apai ágon, már a nagyapám is ... tudja, az öreg Street kapitány, a kalóz, ő is meglovasított mindent, ami a keze ügyébe került.

– Miért nem megy el egy pszichoanalitikushoz? – kérdezte Tragg.

– Már voltam. Azt mondta, a tudatom folytonos háborúszagban áll az ösztöneimmel. Így aztán amikor el akarok lopni valamit, olyan rosszul leszek, hogy nem emlékszem semmire. Azt mondta, ez amolyan védekezési mechanizmus.

– Ajánlott valami gyógyszert?

– Lefektetett egy díványra, és a gyerekkoromról beszélgetett.

– És nem használt?

– Nem bizony.

– Hát akkor én ajánlok valamit magának, Della; egy olyan kezelést, ami talán meggyógyítja.

– Mi az?

– Adok magának húsz percet arra, hogy ideadja nekem azt a nercet.

– Milyen nercet? – kérdezte Mason.

– Amit múlt éjjel viselt Alburg éttermében.

– Nézzük csak, Della – mondta Mason; – – Az a nyúlszőr volt, vagy pedig a másik, a hódprém?

Tragg közbeszólt: – Egy nercbunda volt.

– Egy nercbunda? – töprengett Mason.

– Segítek én – mondta Tragg. – Hogy pontosak legyünk, egy lopott nercbunda.

Della Masonre nézett.

– Kitől lopták? – kérdezte Mason.

– Még nem tudom.

– Jöjjön vissza, ha tudja.

– Nem, Mason, most kell a kabát. Mason rágyújtott, és hátradőlt a székben.

– Bajba kerülhet emiatt – mondta Tragg.

– Milyen útja volt felfelé a liftben? – kérdezte Mason udvariasan.

– Pocsék.

– Bizony gyakran az. A hivatalnokok általában azt csinálják, hogy korábban elmennek, itt hagyják a titkárnőjüket, beülnek az autójukba, és így megelőzik a csúcsforgalmat.

Tragg bólintott.

– Gyakran várni kell a liftre, Tragg. Egy kis kényelmetlenség. Az emberek idejönnek, és fizetnek a parkolóért. Aztán vállalják a kényelmetlenséget ezzel a lifttel, feljönnek, hogy megkérjenek, védjem meg a jogaikat. És tudja, ha valaki ennyi minden átmegegy, én úgy érzem, hogy kapnia kell legalább valamit a pénzéért.

– Megkérte valaki magát arra, hogy védje meg a jogait e miatt a nercbunda miatt?

– Ha én erre a kérdésre felelnék – mondta Mason maga biztosan rögtön kérdezne egy másikat.

– Kettőt.

– Gondoltam.

– Mondok magának valamit – szolt hirtelen Tragg.

– Na, halljam.

– Hallott valaha Róbert Claremontról? Mason nemet intett.

– Nem is olvasott róla? Újra csak intett.

– Bob Claremont jó fiú volt – kezdte Tragg eltűnődve. – Dolgoztam azon az ügyön.

Klassz, jól fésült gyerek volt, aki nagyra tört, mindig elől akart lenni. Ez volt az életcélja. Aztán jött a háború, és belepancsolt a terveibe egy időre ... Később iskolába ment, és mindenféle rendőri tudományokat tanult, hogy többet tudjon ... Képzelve csak el, Mason, iskolába ment nap mint nap, és tanult. Rengeteg ember azt hiszi, hogy a bunkó rendőrök nem tudnak semmit, csak macerálják a polgárokat és szedik a bírságot...

– ... Aztán nyugdíjba mennek a texasi farmjukra – szolt közbe Mason.

Tragg a homlokát ráncolta.

– Hát ez az, Mason. Ezért nehéz tisztességes zsarunak lenni... mert van néhány rohadt alma a halomban. A polgárok nem emlékeznek arra, amikor egy zsarú meghal, hogy megakadályozzon egy rablást. Csak arra a zsarúra emlékeznek, akinek rossz volt a memóriája, és egész életére elfelejtette a bank nevét, ahová az utolsó százezer dollárját betette.

– Csak vicceltem – mondta Mason.

– Én nem viccelek – vágta rá Tragg. – Tudja maga, mit jelent zsarunak lenni? Épp szabadnapos, mondjuk. Bemegy egy áruházba, egy szervizbe vagy egy édességboltba. Nyílik az ajtó. Bejön három férfi, csőre töltött fegyverekkel. Fel a kezekkel! Ha maga átlagpolgár, és kezével a plafont keresi, hősnek kiáltják ki, mert nem ájult el. De maga zsarú. Felemeli a kezét, mire a rablók elveszik a fegyverét. A felzúdult adófizetők pedig másnap elárasztják az osztályát tiltakozó levelekkel.

... Ezért aztán inkább a fegyveréért nyúl. Egy szikrányi esélye sincsen. Éppen szabadnapos. Hátrányos helyzetben van ugyan, de érzi a felelősség súlyát, a szolgálat parancsát. És vállalja az esélytelen harcot. A fegyveréhez nyúl. Nekigyürkőzik, és ha nagy szerencséje van, még néhányszor meg is tudja húzni a ravaszt, mielőtt elpatkol ... Aztán az adófizető polgárok aranyköpéseket gyártanak a texasi olajkutakról.

– Oké – mondta Mason. – Rendőr és rendőr között különbség van. Nem magára gondoltam, Tragg, amikor a milliomosokat emlegettem. Maga mondta, hogy ne süssöm el a poénjaimat, ne tartsak kiselőadást magának, amikor az ügyvédekről próbáltam beszélni. Én hagytam, hogy maga a zsarukról beszéljen. Most pedig Claremontról mondjon valamit.

– Bob beállt. Gyorsan haladt előre. Mindenki kedvelte. Elővigyázatos volt, felkészült, minden pillanatban szolgálatkész. Ha valaki azt mondta volna neki, hogy korrupció van a rendőrségnél, hát eldöngötte volna a pasast. A rendőrség volt az eszményképe, az ideálja. A törvény jelképezte számára az elesettek védelmét...

– Mi történt vele? – kérdezte Mason.

– Senki sem tudja pontosan. Valószínűleg látott valami gyanúsat egy autó körül. Aztán megállíthatta a kocsit, hogy megkérdezze a sofőrt. Hogy miért tette, ma sem tudjuk. Nem a forgalmiaknál volt, és aligha a rutinellenőrzés miatt állította le. Valami zűr lehetett ott...

– Folytassa – szólt Mason.

– Legalább ketten ültek a kocsiban, de lehet, hogy többen. Kétségtelenül meglepték őt, és bekényszerítették a kocsiba.

– Miért tették vajon?

Tragg a fejét rázta.

– Akkor mondja tovább.

– Amennyire össze tudjuk szedni a dolgokat, rávették, hogy beszálljon. Lenyomták. Elvették a fegyverét, aztán mentek vagy tizenöt kilométert kifelé a városból, ő még mindig a kocsiján feküdt, amikor a pisztolyát a fejéhez szorították – és kész. Közvetlen közelről... Látott már ilyet?

Mason kérdően nézett rá.

– Nem valami gyönyörű – mondta Tragg. – A golyó közvetlen közelről hatol be a fejbe, és maga előtt tol egy levegőoszlopot. Amikor a fejbe ér, robban.

– Mondja tovább – mondta Mason de ne kínozza magát, hadnagy.

– Nem bírom túltenni magam rajta – mondta Tragg keserűen. – Ha maga beszélt volna a feleségével és a két kölykével, két gyönyörű kis kölyökkel, akik imádták az apjukat, és nagy, kék szemekkel felnéztek rá ...; A nagyobbik már értett a dologból valamit. A kicsi még aligha.

– És a felesége? – kérdezte Della Street. Tragg nézte őt egy ideig, majd összeszorított ajkai közül szűrte a szót: – Ő felfogta, hogy mi történt... Nagyon szép nő. Évekig jártak már együtt, amikor jött a háború, és Bobnak mennie kellett a tengerentúlra. Biztos tudja, mit jelent, imádkozni valakiért minden éjjel, várni a levelet, borzadni egy távirattól, gyűlölni a telefon csengését... Nos, ő mindezt átélte, ahogy sokan mások is. Ez a háború. És visszajött, akit várt. Sokan nem jöttek vissza.

...Eddig tehát szerencsés volt. A fiú egyszer szabadságot kapott, összeházasodtak. Aztán Bob elment, és nem látta a fiát a háború végéig. A gyerek akkorra már elmúlt egy éves ... És ekkor Bob tanulni kezdett. Tanult és tanult, mestere lett a szakmájának. Ügy

képzelte, hogy a törvényesség védelme a legszebb karrier. Azt mondogatta, hogy egy szakértő nyomozó legalább olyan fontos a közvélemény szemében, mint egy ügyvéd vagy egy orvos. Minden pénzét könyvekre költötte; könyveket vásárolt a bűnüldözésről, a kriminológiáról, a törvényszéki orvostanról és ilyesmikről... – Azt mondja, közvetlen közletről lőtték le? – kérdezte Mason.

– Az egyik lövést legalábbis úgy adták le. A többit nem. De az az első okozta a halálát. Aztán tovább lőttek rá, a biztonság kedvéért. De lehet, hogy azért, mert valamelyik gazember szerette hallani a lövések zaját.

– Aztán mi történt?

– Aztán ... kidobták a kocsiból.

– Ott, ahol lelőtték?

– Senki nem tudja, hol lőtték le. Feltehetően a száguldó autóban. Aztán kidobták. Még azzal se bajlódtak, hogy megálljanak egy pillanatra, csak kinyitották az ajtót, és kihajították, hogy koppant az aszfalton, mint valami csomag, és minden koppanásnál vérfojt maradt az úton. Az autó továbbment.

Tragg elgondolkozva fújta ki a füstöt, aztán folytatta: – Kiszedtük a golyókat, természetesen ... Van nálunk egy pasas, egy ballisztikai szakember ... Az összegyűjtött mindenféle golyót. Minden rendőr lő egyet egy vászonzsákba, és ő elteszi a golyókat. Bob Claremont lövedéke is megvolt, összehasonlítottuk azokkal, amelyek a halálát okozták. Egyformák voltak. Bobot hatszor lőtték meg a saját fegyverével.

– És? – kérdezte Mason. Tragg a fejét rázta: – Ez nem történhetett simán. Bob Claremont biztosan nem adta meg magát, és biztosan nem hagyta, hogy elvegyék a fegyverét. Ezért fecsegetem az előbb a zsarukról, Mason. Ha csak egy parányi esélyük is van, kihasználják. Ha egy csöpp esélyük sincs, harcban esnek el. Legalábbis az ilyen Bob Claremont-félék.

... Hat lövés nyomát találták rajta, a saját fegyverétől, Ő biztosan lőtt volna egyet vagy kettőt, ha megállít egy autót és valami rendkívülit észlel.

– Mi van a fegyverrel? – kérdezte Mason.

– Sosem került elő. Ez a furcsa. Rendszerint azonnal eldobják. És ez ráadásul üres is volt. Egy rendőr fegyvere, amit nyilván nagyon keresnek majd ...

– Keresték, nem?

– Kerestük?! Végigvizsgáltunk az út mentén minden centimétert. Műszerrel is ...

– És semmi ?

– Semmi a világon.

– Gondolom – folytatta Mason –, valami különleges oka van rá, hogy ezt az egészet elmesélte nekem.

– Különleges okom, bizony – bólogatott Tragg. – Bob Claremontot egy éve, szeptember tizenhetedikén ölték meg. Higgyc el, Mason, mindent megpróbáltunk. És volt egy gyanúsítottunk is ... – Ki?

Tragg töprengett.

– Ne mondja, ha nem akarja – mondta Mason. – Hisz maga kezdte ... – De megmondom – felelte Tragg. – Kiterítem a kártyáimat, mert ez még egyszer borzasztóan fontos lehet, Mason. A gyanúsított egy Sedgwick nevű pasas volt. A teljes neve Thomas E. Sedgwick. Illegális bukmékerséggel, fogadásokkal foglalkozott. Claremont figyelte őt. Remélte, hogy elkapja egyszer. Akkor még nem ismerte az ilyesmi fortélyait. Illetve ismerte, csak nem akarta alkalmazni. Nem akart besúgókat. Saját maga akart meggyőződni. Ezen az ügyön dolgozott, amikor megölték.

... Meg akartuk keresni Sedgwicket, hogy kikérdezzük a gyilkosságról. Nem volt semmi különös okunk, hogy rá gyanakodjunk, csak éppen azért, mert Bob azon az ügyön dolgozott ...

– Folytassa.

– Egyszerűen nem találtuk. Eltűnt, felszívódott, nyoma vészett. És nagyon, de nagyon szeretnénk tudni, hogy hol van Thomas E. Sedgwick.

– Semmi más nem szól ellene? – kérdezte Mason. – Pusztán az, hogy ez a rendőr éppen vele foglalkozott? .

– Sedgwicknek volt egy dohánypavilonja. Átkozottul jó üzlet volt. És aznap éjjel, amikor Bobot megölték, Sedgwick elment. Másnap egy ismeretlen alak állt a pult mögött. Azt mondta, hogy Sedgwick eladta neki a pavilont ezer dollárért, és papírja is volt róla. Mesélte, hogy alkudoztak már egy ideje, legalább tíz napja, amikor egyik éjjel két órákor Sedgwick felhívta őt, hogy ha van ezer dollárja, övé a bolt, áruval, berendezéssel, mindennel együtt..... Ő pedig kapott az alkalmon. Sedgwick nem fogadott el csekket, készpénzt akart. A pasas végül megszerezte, és hajnali négykor az üzletet megkötötték ... Sedgwick tanúk előtt aláírta a szerződést, és ez volt az utolsó alkalom, hogy látták őt. Mondanom se kell, hogy a pasas, aki megvette a boltot, csak cigarettát adott el, semmi egyébbet. Tiszta volt. Vigyázott az orrára, nem ütötte bele semmibe. Ha csak egyetlenegyszer a legcsekélyebb alkalmat adta volna a fiúknak, hogy bevigyék, hát biztosan megdolgozták volna egy kissé. De nem adott. Mindent végigpróbáltunk. Besúgókat is. A fenébe is, a pasas tiszta.

– Mi történt vele?

– Vagy két hónapig vitte a boltot, aztán eladta egy másiknak, akinek priusza volt. Ő aztán elkezdett fogadásokat kötni, de olyan gyorsan lekaptuk, hogy szerintem ma se tudja, min bukott meg.

– És Sedgwick sehol?

– Sehol.

– Gondolom, most jön a csattanó – mondta Mason.

– Múlt éjszaka – folytatta Tragg – volt egy kis felfordulás Alburgnél. Egy pincérnő megrémült és kiszaladt a sikátorba. Valaki fegyvert fogott rá. Ő viszont nem úgy viselkedett, ahogyan számították. Nem szállt be az autóba. Kiabálni kezdett. Kirohant a sikátorból ..... Néha érdekesen alakulnak a dolgok. Valakinek fegyvere van, a hatalom szimbóluma. Az átlagember halálra rémül a fegyvertől. Benéz a nagy, fekete lyukba, látja azokat a gonosz kis golyócskákat a tárban ... s már remeg a térde. Minél többet tud valaki a fegyverről, annál inkább rájön, hogy nem is olyan veszélyes dolog. Az ember mögötte – az a veszélyes. Vannak, akik el tudnak sütni egy pisztolyt, vannak, akik nem. Vannak, akik nem tudnak rálőni egy ember formájú bábura, csak ha előbb megbizonyosodnak róla, hogy tényleg bábu – és még akkor is elhibázzák. Egy fegyvert elsütni – ahhoz némi gyakorlat kell.

– Folytassa – szólt közbe Mason.

– Akárki vezette azt az autót, nem számította ki, hogy a résnyire nyitott ajtón át hogyan kell célozni. Elhibázta az első lövést. Talán arra se számított, hogy lőnie kell. Amikor a pincérlány megugrott, kikerült a lövés szögéből. A sofőr pedig a gázra lépett, hogy elébe kerüljön. Amikor ezt tette, a jobb oldali ajtó becsapódott. A pasas még egyszer lőtt, és a tanúk szerint a golyó átfúrta a jobb oldali ajtót..... A lány kiabált, futott, és elérte az utcát.

Nem találták el. Egy autó viszont elütötte. A sikátor ugyanis egy forgalmas utcára nyílt.

... A pasas tudta, hogy hogyan tud kikeveredni a sikátorból. Nem könnyű gyorsan végigtolatni ezt a távolságot. Megfordulni nem volt helye. Csapdában érezhette magát. Ott hagyhatta volna a kocsit, és elvegyülhetett volna a gyalogosok között, de valamilyen okból nem ezt tette. Inkább kitolatott, a lehető legnagyobb sebességgel.

– Ezt honnan tudják? – kérdezte Mason.

– Néhány tanú látta tolatni. A sofőr egyáltalán nem szállt ki. A kocsi gyorsan ment. És teljesen egyenesen, minden kanyargás és bizonytalanság nélkül. Tudja, mit jelent ez, Mason? Azt, hogy a sofőr profi volt. Az úrvezetők nem tudnak így vezetni. Valaki, aki például egy riadóautó volánja mögött ül, talán meg tudja ezt csinálni. Egy szeszcsempész vagy egy kábítószercsempész szintén. Ez része a szakmájuknak. Az átlagosnál jobban kell vezetniük.

– Így van – bólintott Mason. – Most pedig halljam a végkifejletet.

– A végkifejlet csak annyi – mondta Tragg hogy maga megkért engem, helyezzem el azt a lányt egy magánklinikán. Megtettem. Egy magánklinikáról könnyebb megszökni, ő megtette. Eltűnt, felszívódott.

– Felelős vagyok én ezért? – kérdezte Mason.

– Ha én azt tudnám – sóhajtott Tragg. – Hisz épp a maga jelenésére várok.

– Milyen jelenésemre?

– Amikor eltűnt a lány – mondta Tragg elkezdett minket érdekelni a dolog. Ez eleinte közlekedési ügy volt. Kimentek Morris Alburg éttermébe. Kérdezősködtek, Alburg nem úgy nézett ki, mint aki valamit eltitkol, mindenestre erről a lányról nem tudott sokat. Vagy legalábbis hallgatott. Mason bólintott.

– Folytassa.

– Aztán a fiúk megtalálták a lány tárcáját. Volt benne egy zálogcédula egy seattle-i zálogházból. Erre a zsaruk érintkezésbe léptek az ottaniakkal, és azok kihozták az ellenértéket. Egy gyémántgyűrű volt. Két kis kövel, elég szép darab. Kapott érte százhuszonötöt. Megért vagy ezret.

– És?

– És ... a fiúk természetesen ott is kérdezősködtek, személyleírást kértek, és a zálogos emlékezett, hogy két üzlete is volt ezzel a lánnyal. A gyűrű és egy pisztoly ... Nem volt meg a zálogcédula, ami a pisztolyra szólt, a seattle-i rendőrség ezért nem is tudott róla, de a zálogos emlékezett rá. Odaadta a fegyvert, és a fiúk megküldték a leírást. Az azonosítási számot is.

– És?

– És? ... Bob Claremont pisztolya volt. Az, amit azóta is kerestünk, és sehol sem találtunk. Azóta, hogy valaki Bob fejéhez szorította, meghúzta a ravaszt, aztán még ötöt beleeresztett, és kidobta a kocsiból, mint egy zsákot.

Tragg elhallgatott. A szivarja végét szemlélte, meglepődött, hogy az időközben kialudt, gyufát vett elő a zsebéből, a cipője talpán meggyújtotta, komótosan a szivar elé tartotta, megvárta, míg lángra lobban, aztán a gyufát a hamutartóba dobta, visszaült a bőrfotelba, és fújni kezdte a füstöt. Szemmel láthatóan a gondolataiba mélyedt és a szivarra koncentrált.

Mason és Della Street összenéztek.

Súlyos csend volt az irodában.

Mason előhúzott egy cigarettát, és lassan dobolni kezdett az asztalon, egyetlen ujjal, alig törte meg a csendet.

Tragg tovább fújta a füstöt.

– Erre mikor jöttek rá? – kérdezte Mason.

– Egy félórával azelőtt, hogy feljöttem.

– És hol volt a félóra alatt?

– Mégis, mit gondol? Megpróbáltam előkeríteni Alburgöt.

– És hol van?

Tragg megvonta a vállát, legyintett, és fújt egy nagyot.

– És most miért mondta el mindezt nekem?

– Egyetlen dologért – felelte Tragg. – Mert kedvelem magát. És maga már lekerekített néhány sarkot. Megtehetette, mert azok olyan ügyek voltak, ahol a jó oldalon állt. Ha a másikon állt volna, már sehol se lenne. De így megúsza ... Maga okos fickó. Átkozottul okos. Éles logikával, két oldalra harcol. Kiáll az ügyfeleiért... De még soha nem szerepelt olyan ügyben, amelyben egy zsaru meghalt szolgálat közben. Fogadja meg a tanácsomat, és ne is kerüljön bele. A dolgok furcsán alakulnak ilyenkor. Megsebesülhet. Így vagy úgy.

Tragg elhallgatott, és tovább szivarozott. Majd Mason felé fordult: – Azt a nercbundát akarom.

Mason koncentrált, aztán még egyet dobolt az ujjával az asztal szélén.

– Megkapom? – kérdezte Tragg. Mason, még mindig dobolva, így szólt: – Hadd gondolkozzam egy kicsit.

– Csak bátran – mondta Tragg. – Nem babra megy a játék.

Csend volt egy ideig. Della Street Mason rezzenéstelen arcát nézte.

Mason hirtelen abbahagyta a dobolást: – Biztos, hogy ugyanarról a lányról van szó?

– Persze, egészen biztos – mondta Tragg. – Ez a kulcsa az egésznek. Ezért akarok Alburggal is beszélni... A lány, aki a gyűrűt zálogba tette, ugyanaz, aki a fegyvert is odavitte.

Mason újra dobolni kezdett, majd megszólalt: – Az egyetlen, amit nem értek, Tragg, az, hogy mi a csudának csinálna ez a lány ilyen. Akárki ölte meg Claremontot, tudta, hogy az a fegyver olyan forró, mint egy izzó vaskályha. Ez a pisztoly azonnal kemény ítélet

akárki ellen. Nincs az az ügyvéd a földön, aki felmentést tudna kiharcolni annak, akinél megtalálják Bob Claremont fegyverét.

– Nekem mondja? – kérdezte Tragg.

– Mennyit kapott a lány a pisztolyért?

– Tizennyolc dollárt.

– Jó állapotban volt?

– Ugyanúgy, mint azon a reggelen, amikor Bob Claremont utoljára köszönt el a feleségétől és a két gyerekétől, és utoljára akasztotta az övébe.

– A gyilkos nem lehetett ilyen ostoba – mondta Mason.

– A gyilkos ilyen ostoba volt. Mondok még valamit, Mason. Egy fegyverről nehéz ujjlenyomatot venni. Az blöff, amit a könyvekben írnak. Száz esetből kilencvenötöszer egy fegyveren sincs ujjlenyomat. De ezen találtunk egyet. Valami nedves helyen heverhetett, és valaki megfogta nedves kézzel. Így maradt rajta az ujjlenyomata.

– És tudják, hogy kié?

– Thomas E. Sedgwick jobb mutatójja. Mason hirtelen Della Streethez fordult: – Mit csinált azzal a kabáttal, Della?

– Biztos helyre tettem.

– Hova?

– Egy raktárba.

– Hol a cédula?

– A tárcámban.

– Adja oda Tragg hadnagynak.

Della Street kinyitotta a tárcáját, kivett egy kis kék papírt, és átnyújtotta Traggnek.

Tragg felállt, leverte a hamut a szivarjáról, és így szólt: – Köszönöm.

– Egy pillanat – szólt utána Mason. Nyugtát akarunk.

– Hát írja meg – szólt Tragg Della Streetnek.

– Kérem egy percre a cédulát.

Tragg odaadta, Della gyorsan leütött néhány sort, majd kihúzta a papírt a gépből, és Tragg elé tette.

Tragg a szája egyik sarkából a másikba csúsztotta a szivart, lehajolt, és aláírta.

Aztán lassan, mintha vitatkozna még magával, kihúzott a zsebéből egy fotót. Egy fiatal, nyílt arc nézett szembe, határozott vonások, tiszta tekintet, alig mosolygó száj, egyenes orr, magas homlok, hullámos, fekete haj.

– Jóképű – mondta.

– De mennyire! – kiáltott Della Street. - Ki ez?

– Már senki. Csak volt... Nézze ezt a fiatalos elszántságot, ezeket a szemeket.. Ajjaj, lassan szentimentális, vén zsaru lesz belőlem.

– Bob Claremont? – kérdezte Mason.

– Bob Claremont – felelte Tragg, és kísértelt az ajtón.

6.

Fél tíz volt, amikor Perry Mason betoppant Drake irodájába.

– Még semmi, Paul?

– Semmi.

Találtál valamit Fayette-ről?

– Nem tudom, hogy ez ugyanaz a Fayette-e – mondta Drake de volt egy Fayette, aki illegális bukmékerségért öt éve le volt tartóztatva. Lehet, hogy ugyanaz.

– Lehet – mondta Mason. – Mi volt a balhéja?

– Semmi.

– Hogyhogy semmi?

– Ahogy mondom. Letartóztatták, lajstromba vették, óvadék ellenében szabadlábra helyezték, és aztán nem történt semmi.

– Mennyi volt az óvadék? Drake elvigyorodott: – Egy százas.

– Cselnek látszik.

– Lehet. Tudod, hogy megy az ilyesmi.

– Találtál valamit arról, hogy hol él, vagy valami ilyesmit?

– Semmit.

– Mégis, mi volt az az ügy?

– Elég homályos. Valami biztosítási ügynök, akinek húszezer dolláros vagyonán huszonötezer dolláros teher volt, és a hiányzó ötöt biztosítási kötvényekben teremtette elő, azt adta biztosítéknak ... De mondom, zűrös az ügy...

– Tudod bizonyítani?

– Ugyan már, hogy képzeled – mondta vigyorogva Drake. – Azt akartad, hogy Fayette-et kutassam fel. Ha azt akarod, hogy ezt a biztosítási kötvény-csalást derítsem fel, jobb lenne, ha adnál mellém öt embert, tíz testőrt, páncéltörőnyit, te magad pedig keress egy bombabiztos pincét. Most pusztán az általánosságokat említem.

– Hát jó – mondta Mason. – Remélem, Alburg jelentkezik. Írtam neki egy levelet, és átküldtem. A pénztárosnál hagyták. Üzentem, hogy ha Morris telefonálna, mondja meg neki, hogy ott van a levél, és juttassa el hozzá.

– És mit üzentél neki, Perry?

– Sok mindent. Elsősorban azt, hogy hívjon fel, éjjel vagy nappal, akármikor.

Megadtam neki ezt a számot is, ha éppen nem lennék az irodámban ... Hadd telefonáljak.

Felvette a kagylót, megadta a kezelőnek az étterem számát, s amikor felvették, beleszólt: – Alburgöt keresem.

– Nincs benn.

– Itt Mason. Mikor lesz benn?

– Nem tudom, Mr. Mason.

– Adja a pénztárost, legyen szíves.

– Egy pillanat.

Amikor az asszony beleszólt a telefonba, Mason azt mondta: – Perry Mason vagyok. Átküldtem egy levelet Morris Alburgnak azzal az utasítással, hogy ha Mr. Alburg telefonál vagy bemelegy ...

– Igenis, Mr. Mason. Azt hiszem, megkapta.

– Mit?

– A levelet.

– Bent volt?.

– Nem. Viszont... illetve, nem is lesz bent ma este. Telefonált, és... és néhány ember kereste őt, uram.

– Néhány ember?

Néhány ember. És most itt várnak.

– Értem – mondta Mason.

– Mondtam neki – folytatta az asszony hogy néhányan keresték, és azt is, hogy itt van ez a levél öntől, és ez nagyon fontos. Megkért, hogy ugorjak be egy taxiba, és vigyem a levelet egy bárba. Azt mondta, később odamegy érte.

– Nem mondta, hogy mikor?

– Nem.

– Ha újra beszél vele, kérdezze meg, megkapta-e a levelet. Mondja meg neki, hogy pillanatnyilag ez a legfontosabb dolga. Olvassa el, és hívjon fel azonnal.

– Rendben, Mr. Mason.

– Még valami... Mikor lép le?

– Egykor.

– Hol lakik? Mi a telefonszáma?

– De uram!

– Ugyan már! – mondta Mason, – Ez fontos. Mi a telefonszáma?

– Exford 3-9827. Mason felírta.

– Lehet, hogy fel kell hívnom. Biztos akarok lenni abban, hogy Morris megkeres.

Viszlát.

A helyére tette a kagylót, és Drake-hez fordult: – Morris Alburg fel fog hívni engem ezen a számon. Amint jelentkezik, mondd meg a telefonkezelőnek, hogy azonnal kapcsoljon össze vele az otthoni titkos számomon. Meg tudja csinálni?

– Persze.

– Mondd meg neki, hogy ez nagyon, de nagyon fontos. Biztos akarok lenni abban, hogy minden baj nélkül menni fog a dolog.

– Mikor fog hívni, Perry?

– Valamikor éjjel, legalábbis remélem. Bármelyik percben lehet.

– Mikor indulsz haza?

– Ebben a pillanatban.

– Magam készítem elő a dolgokat. Az éjszakai kezelőm új, de nagyon jó szakember.

Az a lány pedig, aki most ül a táblánál, boszorkányosan ügyes. Mindketten itt lesznek. Amint bejön a hívás, te máris hallani fogod.

– Helyes – mondta Mason. – Akkor indulok.

– Lemegyek veled.

Drake megállt a kapcsolótáblánál, hogy kiadja az utasításokat, majd elkísérte az ügyvédet a parkolóba.

– Mit akarsz, mennyire menjek bele ebbe a Fayette-ügybe? – kérdezte.

– Amennyire csak bírsz – felelte Mason. – Makacsul tarts ki az információk ellenőrzésében. Ha ráakadsz valakire, aki tudhat valamit róla, faggasd ki.

– Valami talán kiderül holnap, ha a pasas egyáltalán a városban van. Főleg ha az a Fayette a bukmékerügyben ugyanaz a Fayette, akit mi keresünk ... Majd jelentkezem.

– Biztos nem lesz semmi zűr azzal a telefonnal, Paul?

– Mondtam már, egyszerű rutinmunka. Minden rendben lesz.

Mason a karórájára nézett, amikor az autót elindította; kilenc óra negyvenkét perc volt. Tízre már otthon volt – egy magazinnal próbálta lekötni a figyelmét. Tíz óra negyvenötkor rosszállóan, idegesen járkálni kezdett fel s alá a szobában. Tizenegy tízkor egy könyvet vett kézbe. Tizenegy harminckor ledobta a könyvet, átöltözött és lefeküdt. Több mint egy óra múlva sikerült elaludnia. Eleinte éber, nyugtalanul szendergett, aztán győzött a fáradtság.

Mély álomból ébresztette a telefon. A harmadik csengetésre vette fel a kagylót.

– Tessék – szólt bele. Éles női hang válaszolt: – Mr. Mason, sajnálom, hogy zavarom, de az ön utasítása volt.

– Igen, igen, persze ... Drake irodájából?

– Igen. Mr. Alburg van a vonalban. Azt mondja, a levéllel kapcsolatban keresi önt.

– Kapcsolja, ha tudja, kérem.

– Igen, egy pillanat. Máris kapcsolom. Mason hallotta a kattantást, aztán mérgesen megszólalt: – Jó estét, Alburg. Ez magának rengetegbe fog kerülni. Mi a fenéért nem hívott korábban?

Alburg hangja feszülten, rekedten szólt: – Mert nem tudtam.

– És miért nem?

– Azt nem mondhatom meg.

– Na jó, most legalább felhívott. Mit óhajt közölni ezzel az egészszel kapcsolatban? Úgy történt a dolog, ahogy nekem mondta, vagy netán megismerkedett a ...

– Ne mondjon neveket, kérem ...

– Alburg, az istenért... – mondta dühösen Mason. – Olyan helyen van, ahonnan tud beszélni? Ha nem, menjen valahova máshova, ahonnan beszélhet. Nyílt beszédet akarok. Elég a...

– Figyeljen, Mr. Mason. Bajban vagyok, nagyon nagy bajban. Szükségem van magára. Figyeljen, Mason, a pénz nem számít. Borzasztó mélyen vagyok valamiben. Elmondom, amint találkozunk.

– És az mikor lesz? – kérdezte Mason.

– Amint maga ideér.

– Amint odaérek?! – kiáltott Mason.

– Pontosan. Azt akarom, hogy idejőjjön.

– Ha valóban olyan fontos, várom magát a lakásomon. Ha nem, hát jöhet holnap az irodába, fél tízre. De ha ...

– Figyeljen, Mason, hallgasson meg – könyörgött Alburg, félelemmel teli, visszafogott hangon. – Ez a legrosszabb. Maga a pokol. Látnom kell magát. Rengeteg beszélnivalónk van. Nem megyek a lakására. Nem megyek az irodájába. Nem megyek sehova. Nem

megyek ki ebből a szobából. Viszont maga jöjjön ide. Gyorsan. Jönnie kell. Írtam magának egy levelet. Még mielőtt maga írt nekem. Az én levelemben egy ezerdolláros csekk van. Előleg. Van ott még, ahonnan ez van. Jó díjazás magának – a legjobb!

– Miért nem mehet ki abból a szobából?

– Mert nem.

– És miért nem várhat holnap reggelig, amíg bemegyek az irodába?

– Lehet, hogy addigra már nem is élek.

– Hát jó – mondta Mason fáradtan –, ha maga tisztességesen játszott volna velem, és az igazat mondta volna, most nem lenne ekkora bajban.

– Már akkor bajban voltam, amikor még nem is láttam magát, Mason.

– Hol van most?

– A Keymont Hotelban, a 721-es szobában. Nem valami előkelő hely. Lepratelep. Ne álljon meg a portánál. Csak jöjjön el előtte, mintha szobája lenne itt. Ne szóljon senkihez. Menjen a lifthez, jöjjön fel a hetedikre, a 721-esbe. Az ajtó nyitva lesz. Itt vagyok.

– Rendben.

– És, Mason ...

– Nos?

– Nagyon siessen, jó?

– Jó. Megyek – letette a kagylót, lerúgta a takarót, leszólt a garázsba, hogy készítsék a kocsiját, állítsák a ház elé és gyújtsák be a motort; magára kapta a ruháit, kezével végigsimított borostás állán, magára tekerte a nyakkendőjét, újra leszólt a garázsba, és kiment a lifthez.

Az éjszakai portás kíváncsian nézte, majd megszólalt: – Valami sürgős ügy, igaz?

– Valószínűleg – mondta Mason, és a pult fölötti órára nézett. Negyed három volt.

A karórájára pillantott, ellenőrizte az időt, majd a kapu felé sietett, és kilépett a metsző hideg kora hajnalba.

A garázs éjszakai ügyeletesen Mason kocsijában ült, a volánnál. Bólintott az ügyvéd felé, kinyitotta az ajtót, és kiszállt.

Mason a volán mögé csúszott, és örömmel vette észre, hogy a kocsiban már majdnem meleg van.

– Nagyon köszönöm, Jake – mondta.

– Szívesen, uram. Mason a benzinórát nézte.

– Teletöltöttem, uram, mikor az este bejött – mondta a szerelő. – Ön azt mondta, figyeljek rá, hogy mindig tele legyen, és ...

– Helyes – felelte Mason. – Sosem tudhatom, mikor kell elrohannom valahova.

– Úgy tűnik, éppen most ...

– Hát igen – ismerte el Mason. Lassan elindította a kocsit.

Tizenöt perc múlva ért a Keymont Hotelhoz. Rengeteg üres parkolóhely volt, Mason leállt, bezárta a kocsit, és belépett a hallba.

Dohos levegőjű hall volt, kikopott fotelokkal. A friss, hajnali levegő után Mason erősebben érezte a pusztulás szagát. Az üres székek reménytelen összevisszaságban álltak. Az atmoszférához illően beteges embereknek, öregeknek kellett volna ülni bennük, újságot olvasva, vagy csak a levegőbe bámulva.

A portás felnézett, amint Mason belépett a hallba, követte tekintetével, amíg a lifthez ért.

– Keres valakit? – kérdezte, amikor Mason megnyomta a hívógombot.

– Aligha.

– Úgy érte...

– Úgy.

– Be van jelentkezve?

– Persze. Legyen szíves, ébresszen fel fél nyolckor ... Illetve várjon csak ... Előbb el kell intéznem néhány telefont. Felmegyek a szobába, és leszólok magának, hogy mikor ébresszen. Lehet, hogy későbbre kérem.

Megérkezett a lift. Mason berántotta az ajtót. A legfelső gombot, a nyolcadik emeletit nyomta meg. Végtelenségig tűnő ideig rázkódott, zötyögött a szerkezet, míg végül nagy csörgéssel megállt.

Mason kiszállt, becsukta az ajtót, végigment a folyosón, egészen a lépcsőt jelző piros lámpáig. Lement a hetedikre, a 721-es szobához, és halkan kopogott.

Nem jött válasz.

Várt néhány pillanattal, újra kopogott, egy kicsit hangosabban.

Még mindig nem jött válasz, a legcsekélyebb hang se szűrődött ki a szobából.

A kilincset próbálta. Engedett. Bent égett a villany.

A küszöbön Mason erősen meglökte a lábával az ajtót.

A szoba üres volt, de nemrégiben még lehetett itt valaki. Legalábbis erre utalt a friss cigarettafüst.

Mason óvatosan átlépte a küszöböt.

Átlagos, olcsó hotelszoba volt. A vékony szőnyegpadló alaposan kikopott már az ajtótól az ágyig, az ágy körül és az ablakig. Egy mosdó és egy tükör volt a sarokban.

Mason gyorsan felmérte a terepet.

Bőrutánzatú hintaszék, két egyenes hátú szék, szögletes asztal, amelyen bizonyára a lavór és a kancsó állt valaha, még mielőtt a folyóvizet bevezették a szobába.

Mason nyitva hagyta az ajtót, majd két gyors, de óvatos lépéssel az ajtó mögé ugrott, maga felé húzta, hogy meggyőződjön róla, senki sem áll mögötte. A szekrényhez sétált, kinyitotta az ajtaját. Majd egy harmadik ajtóhoz lépett, a szekrényméretű helyiségben véccé volt és zuhany.

Miután megbizonyosodott arról, hogy egyedül van, az ajtóhoz ment és becsukta. Aztán alaposabban szemügyre vette a szobát.

A vöröses, sápadt fény épp csak a félhomályhoz volt elég. A szoba közepéről egy sárgaréz láncon csüngő üvegburában egyetlen villanykörte volt a fényforrás.

Vaságy, vékony matraccal, puha és kopott, szakadt, fehér ágytakaróval. Egy olvasólámpa az ágy végében.

Az ágy fejéhez közel Mason egy kis mélyedést látott, valaki nyilván itt ülhetett.

Közelebb lépett.

Ekkor felfedezett egy másik bemélyedést; nagyon úgy nézett ki, mintha valaki egy pisztolyt dobott volna az ágyra. Aztán felkaphatta, de a fegyver körvonalai belenyomódtak az ágytakaróba.

Aztán egy csillogó, fémes fényű apró tárgy keltette fel Mason figyelmét. Egy rúzst emelt fel a földről. A rúzst nyilvánvalóan használták, a tetején kis darabkák töredezték le, puhán eldeformálódott az egész, mintha valami kemény tárgyra nyomták volna.

Az ügyvéd óvatosan, tüzetesen végignézte a szobát, újra a rúzst vizsgálta, majd felfordította a kis szögletes asztalkát. Az alján rúzzsal írva ez állt: Mason segítsen, 262. V. 3. L balra, S. 15.

Mason a rúzst és az üzenetet nézte, amikor halk zajt hallott a szoba másik végéből. A kilincs lassan elfordult.

Mason gyorsan zsebre vágta a rúzst, helyre tette az asztalt, elgondolkodva megállt, egyik lábát a székre támasztotta, cigarettát kotort elő, miközben az ajtó lassan kinyílt.

Egy huszonöt év körüli nő állt a küszöbön, jó alakú, barna bőrű, koromfekete hajú, nagy, sötét szemekkel, tűzpirosra festett szájjal.

Visszatartott lélegzettel lépett egyet hátra, szinte felkiáltott.

Mason határozottan, nyugodtan nézte őt, nem szólt semmit.

A nő töprengve állt az ajtóban, majd lassan belépett a szobába.

– Kicsoda ... Ki maga?

– Ez az ön szobája? – kérdezte Mason.

– Én ... Én azért jöttem, hogy találkozam valakivel. Ki maga?

– Azért jöttem, hogy találkozam valakivel. Ki maga?

– Én ... nekem nem kell megmondanom a nevemet...

Mason, a nőt figyelve, lassan megszólalt: – A nevem Perry Mason. Ügyvéd vagyok. Azért jöttem, hogy egy ügyfelemmel találkozam. Az ügyfelem azt mondta, hogy az övé ez a szoba. És most maga mondja meg, hogy kivel kell itt találkoznia.

– Ó, hála istennek! Hát maga Perry Mason! Hol van Morris? Én vagyok Dixie Day-ton. Azért jöttem ide, hogy Morris Alburggel találkozam. Telefonált nekem, hogy maga idejön,

de azt mondta, hogy ő is itt lesz. Azt ígérte, megkéri magát, hogy képviseljen engem is, mert őszintén meg kell mondanom ...: Mason leült, és a másik székre mutatott.

– Várjon csak – mondta. – A dolog valószínűleg nem olyan egyszerű.

– Hogy érti ezt?

– Először is, lehet, hogy rosszul értette, amit Mr. Alburg mondani akart nekem.

– Biztosan nem, Mr. Mason. Egészen bizonyos vagyok benne.

– Másodszor – folytatta Mason tekintet nélkül arra, hogy mit mondott vagy mit akart mondani, lehet, hogy én nem kívánom képviselni magát.

– Miért? Hiszen Morris ... Mr. Alburg megfizeti, akármennyibe kerül.

– És ezt miből gondolja?

– Megígérte nekem.

– Maga elkövetett valamit...

– Mr. Mason, kérem, ne hagyja már átverni magát.

– Megpróbálom elkerülni – mondta Mason. – De mindent egybevetve szeretem magam kiválasztani az ügyeimet. Nem vállalhatok el mindent, amivel meg akarnak bízni. Egy csomó dolgot tudnom kell az esetekről, mielőtt magam is beszálok. És gyakran vissza is utasítok egy-egy megbízást.

A lány Mason elé vetette magát: – Mr. Mason, ha tudná, miről van szó! Ha tudná, mi ellen harcolok én!

Mason egy szót sem szólt.

– Mr. Mason, mondja meg, mit tud az egészről? Mennyit mondott el magának Mr. Alburg?

– Nem túl sokat.

– Akkor én elmondom magának az igazat. A teljes igazságot, mindent.

– Aligha hallgathatom meg – mondta Mason. – Ebben a pillanatban nem állhatok a rendelkezésére. Ha bármit mond, nem kezelhetem bizalmas közlésként.

– Ugyan már, ne ravaszkodjon – mondta a nő. – És különben is, ennek a szópárbajnak semmi értelme. Térjünk a lényegre.

Gyorsan felállt, és megragadta Mason kezét.

– Azt hiszem, borzasztóan érzékeny vagyok, és maga szerint feltehetően ostoba nőszemély. Rettenetes bajba kerültem, Mr. Mason, és magának ki kell rángatnia engem belőle.

– Már elmagyaráztam magának – szólt közbe Mason –, hogy nem társaloghatok itt magával, és egyáltalán, meg se hallgatom, amíg nem láttam Morris Alburgöt. Tudnom kell, hol állok, mielőtt...

– De Mr. Mason – fogta könnyörgőre a nő kérem szépen. Higgye el, őszinte leszek.

– Még ezt se engedhetem meg magának – mondta Mason.

A nő csöndesen ült néhány másodpercig, gondolkodott. Még mindig Mason kezét szorongatta. Hirtelen szólalt meg: – Maga olyan sokat jelent nekem, Mr. Mason. El se tudom mondani, mit jelent, hogy maga ezen az ügyön dolgozik.

– Nem dolgozom.

A nő nevető szemmel, kihívóan nézett rá: – Egyelőre.

– Egyelőre – mosolyodott el Mason is.

– És maga óvatos ügyvéd.

– Annak kell lennem.

A nő futólag megcsókolta Mason kezét.

– Az első ügyvédi díj – mondta. – Maradjon itt. Én elmegyek, és megnézem, tudok-e beszélni Morris Alburggel. Maga csak várjon, és tizenöt percen belül visszajövök velem, aztán azonnal elmegyünk.

Gyorsan átment a szobán, kinyitotta az ajtót, és eltűnt.

Mason azonnal felállt, a telefonhoz ment, és megadta a központnak Paul Drake titkos telefonszámát.

Végtelen időnek tűnt, mire meghallotta Drake álmos hangját.

– Ébredj, Paul – mondta Mason türelmetlenül. – És figyelj, ez most nagyon fontos. Nagyon figyelj.

– Jézusom, már megint te – motyogta Drake. – Akárhányszor próbálnék egy kicsit aludni...

– Hát ezt felejtsd el – ugatott Mason a telefonba. – Kelj fel, Paul. A Keymont Hotelban vagyok, a 721-es szobában. Egy lány, úgy százhatvan centi, ötven kiló, huszonöthúszhat év körül lehet, barna bőrű, nagy kerek szeme van, élénkpiros ajka, itt volt velem, és mindjárt itt lesz újra, egy-két percen belül, és ...

– Gratulálok – szólt közbe Drake. – Hát hajts rá, barátom.

– Ennyit a humorodról – torkolta le Mason. – Keríts néhány detektívet, és küldd ide őket... Először is kell egy nő, aki rááll. Legyen itt a folyosón, amikor a lány kimegy a szobából. Gyorsan kell dolgoznod, Paul. Ez a nő alaposan megnézheti a lányt, és átadhatja a kint álló embereknek. Persze odakint is kell néhány nyomozó. Kövessék a lányt, amikor kimegy, maradjanak rajta, tudni akarom, hova megy.

– Gondolkodj már, Perry – kérte Drake. – Hajnali három óra. Nem kaphatok le néhány embert a polcról. Legalább egy-két órába telik, amíg elérek valakit. Kirángatom az ágyból, fel kell öltöznie, oda kell érnie ...

– Ki van bent a hivatalodban?

– Csak akire feltétlenül ott van szükség. Egy telefonos, egy ügyeletes és rendszerint még valaki...

– És a telefonos nő vagy férfi?

– Nő.

– Értelmes?

– Nagyon.

– Legyen ő – mondta Mason. – Kapcsolja ki a telefont egy órára. Ilyenkor úgyse keres a kutya se. Küldd ide azt a nőt. De most rögtön. Csak néhány perced van, siess. És zárd be az irodát is, ha kell, de intézd úgy, hogy rá tudj állni a lányra, abban a percben, ahogy kilép a szállodából.

Meg se várta Drake válaszát, letette a kagylót. Visszament a székhez, leült.

Egy fehér zsebkendőt vett elő; egyik sarkával letörölte a jobb kézfejről a rúzs nyomát. Aztán fejre állította az asztalt, és az alján levő üzenetből is letörölt egy darabot.

Visszafordította az asztalt, elővette zsebéből a rúzst, és nagyon óvatosan a zsebkendő harmadik sarkára húzott egy csíkot. Majd egy tollal megszámozta a sarkokat, így: 1, 2 és 3. összehajtotta a zsebkendőt, a zsebébe tette, hátradőlt a székben és várt.

Sokáig várt.

Először a másodpercmutatót figyelte az óráján, számolta a perceket, és reménykedett, hogy az eltelt idő elég lesz Drake detektívjeinek, mielőtt a lány visszatér. Egy negyedóra múlva türelmetlen lett, fel s alá mászkált a szobában. Felmerült benne a gyanú, hogy valami szándékos csellel egyszerűen félreállították, kivonták a forgalomból egy időre. Tétlenségre kárhoztatták.

Biztos volt abban, hogy Morris Alburg hívta őt ide. Abban is biztos volt, hogy éppen ide hívta. Nem volt más választása – vagy vár, vagy hazamegy.

Hirtelen kopogtatás nélkül nyílt az ajtó. A barna lány állt a küszöbön. Arca kipirult, szeméből izgalom sütött. Szemmel láthatóan rohant, ahogy csak bírt.

Mason megpillantva egy csapásra megnyugodott.

– Istenem, de jó, hogy még itt van! Úgy féltem, hogy nem bízik bennem eléggé, és elmegy.

Mason felnézett.

– Nem akartam ilyen sokáig elmaradni. Azt hittem, nem vár meg.

– Nem is igen vártam volna tovább. Mi történt?

– Látnom kellett Morríst. Csak ennyi. Egyszerűen látnom kellett. Úgy éreztem.

– És látta?

– Igen. Hoztam magának egy üzenetet. Benyúlt a blúzába, egy cetlit húzott elő, és Mason kezébe nyomta: – Olvassa. A szöveget géppel írták.

„Mr. Mason, Dixie elmondta, hogy maga eljött a hotelba; de nem hajlandó tárgyalni velem, mert az én engedélyemre vár.

Már telefonon felhatalmaztam. Említettem; hogy elküldtem magának egy levelet, benne egy csekket, ügyvédi díjként. Azt is mondtam, hogy mindkettőnkét képviseljen.

Dixie majd részletesen mindent elmesél. Azt akarom, hogy éppen úgy tárgyaljon Dixie-vel, mint ahogy velem tenné. Ő is a maga ügyfele. Segítségért fordultam magához. Szükségem van a segítségére, mégpedig azonnal. Azt hittem, megvárhatom magát abban a szobában, de valami miatt el kellett jönnöm. Nem mondhatom meg magának, hogy miért, mert nem akarom ennél is nehezebb helyzetbe hozni.

Most pedig kérem, hogy kezdjen hozzá, és húzzon ki minket a bajból. Megfizetem, mégpedig jól.

Üdvözli Morris” A szöveget géppel írták, az aláírást tollal kaparták a papírra. Lehetett akár Morris Alburgé is. Mason megpróbált visszaemlékezni, látta-e valaha Morris aláírását, de semmi jellegzetes nem jutott eszébe.

A lány határozottságot sugárzott: – Most már beszélhetünk. Mason hallgatott.

– Nos ... Beszélhetünk?

– Tudni akarom, miért nincs itt Morris Alburg – mondta Mason. – Azt ígérte, hogy itt találkozunk.

– Meg kellett változtatni a terveit.

– Miért?

– Mert hirtelen közbejött valami nagyon fontos és halaszthatatlan.

– Mi?

– Meg kell védenie engem, és ... saját magát.

Hátrahúzott egy széket, leült, és azt mondta: – Mr. Mason, mikor ölhet meg valaki egy másik embert büntetlenül ?

– Önvédelemből – mondta Mason.

– Meg kell várnia, amíg a másik például rálő?

– Meg kell várnia, amíg megtámadják, vagy amikor egyértelműen úgy látszik, veszélyeztetni valaki a testi épségét, vagy az életét.

– És akkor lőhet? Mason bólintott.

– Ezt hívják önvédelemnek – mondta. – Persze rengeteg körülményt kell ilyenkor figyelembe venni, például hogy ki kezdte, ki ütött először, ki fenyegetőzött; de van egy általános szabály, az, amit elmondtam.

– Tegyük fel – mondta a lány –, hogy maga tudja, hogy egy hidegvérű, rutinos bérgyilkos követi, és meg akarja ölni. Joga van magának megölni?

– Olyan körülmények között, ahogy mondtam – válaszolta Mason.

– De tegyük fel, hogy egészen biztosan tudja, az az ember meg akarja ölni. Állandóan figyel, követi, ül az autóban, kezében a fegyver, és magának egyszer csak sikerül meglépni a hátsó ajtón. Fog egy pisztolyt, és fejbe lövi. Elítélik?

Mason bólintott.

– De hát miért?

– Mert ilyen körülmények között – magyarázta – meg lett volna a lehetőségem arra, hogy felhívjam a rendőrséget és védelmet kérjek.

A lány gúnyosan felnevetett.

– Rendőrségi védelmet kérni egy olyan emberrel szemben, amilyenről én beszélek, olyan, mintha arra kérném őket, védjenek meg a himlőtől vagy a pestistől... Eltűnne azonnal, a rendőrség bottal üthetné a nyomát, maga meg reggelre halott lenne.

– Azt kérdezte, mit mond a törvény. Én megmondtam. Nem én hozom a törvényeket, én csak tanulmányozom.

– Morris ugyanezt mondta, csak nem akartam elhinni neki. Nem szép tőlem, hogy kiadom őt, de ő is ezt mondta, meg még azt is, hogy maga éppen ezért nem helyeselné, amit ő most tesz.

– Miért, mit csinál?

– Hallott valaha George Fayette-ről?

– Miért, maga ismeri? Szeretnék megtudni róla néhány dolgot.

A lány keserűen felnevetett: – Rengetegen szeretnének megtudni róla néhány dolgot. Gyilkos.

– Folytassa – szólt rá Mason.

– És épp most próbál megölni minket, Morrisset és engem.

– Miért?

- Ezt én is szeretném tudni. Azt hiszem, azért, mert Tom Sedgwick barátnője vagyok.
- És kicsoda Tom Sedgwick?

Valaki, akit keres a rendőrség. Megpróbálnak rábizonyítani egy gyilkosságot.

- És ők meg megpróbálják megölni Morrisset és magát?
- Pontosan.

– De miért? Semmi értelme nem lenne.

– Úgy csinál, mintha nem hinne nekem.

– Nem vagyok biztos abban, hogy hiszek magának.

– Figyeljen rám, a valóság nem hit kérdése. Fayette megpróbált megölni engem Morris Alburg étterme mögött, a sikátorban.

– Mi is történt akkor? – kérdezte Mason.

– Fayette a nyomomban volt, hogy megöljön. Besétált az étterembe, csak az járt a fejében, hogy rám ijesszen, és kiszaladjak a sikátorba.

Ha csak egy kicsit is képes lettem volna gondolkodni, rögtön ki kellett volna találnom, hogy erre számít. Hiszen még ő se lehet olyan dörzsölt és vakmerő, hogy nyugodtan megöljön egy lányt egy nyilvános étteremben, aztán felálljon, és elsétáljon.

Pedig ő aztán csinált már egypár hajmeresztő dolgot életében, és mind sikerült neki. Az ember pedig elfelejt gondolkozni, ha Fayette ránéz. És ...

– Mondja csak – szólalt meg a pillanatnyi csöndben Mason. – Pontosan akarom tudni, mi történt.

– Kirohantam az étteremből, éppen azt tettem, amit Fayette akart. Egy cinkosa ott ült a kocsiban és várt. Fayette-nek csak annyi dolga volt, hogy nyugodtan üljön, és élvezze az ebédjét. Nekem pedig – hogy besétáljak a csapdájába.

– És mi történt, amikor kiért a sikátorba?

– Az a másik megpróbált bekényszeríteni a kocsiba. Én pedig, azt hiszem, egyszerűen a rémülettől, képtelen voltam engedelmessé válni. Azt hiszem, ez borította fel a tervüket. Arra számítottak, hogy mint egy jó kislány, szépen becsücsülök majd abba az autóba.

Én viszont kiszámíthatatlanul viselkedtem. Szaladni kezdtem ...

... Mire a férfi rám lőtt a nyitott ajtón keresztül, már kikerültem a lövés vonalából. A gázra lépett, hogy utolérjen, de a hirtelen lendület becsapta az ajtót. Újra lőtt, és a golyó átfúródott a kocsiajtón ...

Akkorra én már észvesztve rohantam. Kiertem a sarokra, és épp egy kocsi elé ugrottam ...

... A történet tulajdonképpen csak ennyi. A kórházban tértem magamhoz. Azonnal rájöttem, hogy nyilvános helyen vagyok, és Fayette-nek nem jelenthet problémát, hogy rám akadjon. Felkeltem, a ruháim a szekrényben voltak, és szépen kísértéltem a kórteremből. Mit mondjak, elég rosszul álltam a lábamon, de kijöttem. Azonnal megkerestem Morrisset.

– És Morris mit csinált?

– Biztos helyre vitt, elbújtatott. Természetesen ő is meg volt rémülve, mert észrevette, hogy Fayette őt is üldözi.

– És Alburg most meg akarja ölni Fayette-et?

– Azt hiszem, én ezt nem mondtam magának. És nem is mondom. Csak annyit mondok, hogy ebben a pillanatban Morris nagyon fontos dologgal van elfoglalva, és amint módja lesz rá, azonnal érintkezésbe lép önnel. Talán három-négy óra múlva, de mindenesetre ezeket üzenté magának, hogy megértse a problémát.

– Rendben – mondta Mason. – És mit akar, mit tegyek?

– Hát ezt elég nehéz megmondani. Maga nem valami készséges. Még mindig gyanakszik.

– Nehezményezi netán?

– Igen.

Mason felnevetett.

– De hát Morris... illetve Mr. Alburg írt magának egy üzenetet, nem? – mondta a lány.

– Nem.

– Ezt meg hogy érti?

– Az az aláírás macskakaparás. Egyáltalán nem vagyok meggyőződve róla, hogy az övé. Nem is ismerem az aláírását.

– Az övé. Láttam, amikor aláírta.

– Akkor is macskakaparás.

– Mert sietett. Máshol jártak a gondolatai.

– A szöveget géppel írták. Sokkal könnyebben írhatta volna kézzel, és gyorsabban is, nem gondolja?

– Honnan veszi? Hátha gyorsabban ír géppel, mint kézzel?

– Ugyan már – legyintett Mason. – Bárki írta ezt a szöveget, látszik, hogy éppen csak két ujjal lepötyögte.

– Talán olyan helyzetben volt Mr. Alburg, hogy nem tudott írni. Talán elrejtőzött valahol. Talán megkért valakit, hogy gépelje le a szöveget, és ő aláírta.

– Esetleg az illető alá is írta helyette, nem?

– Ó, maguk ügyvédek, az örökös gyanakvásukkal! Ebbe bele kell betegedni!

– Nagyon sajnálom. Addig nem tudom képviselni, amíg nem tudok mindent magáról.

Van magánál valami igazolvány? Egy jogosítvány, például?

– Nincs. Morris Alburg igazol engem, ezzel az üzenettel.

– De nincs senki, aki az üzenetet igazolná. ~ Hát ez már sok! Én mondtam Morrisnak, hogy maga így fog viselkedni. Magának az kell, hogy szemtől szembe lássa Morrist, és ő megmondja magának, én vagyok Dixie Dayton, és maga képviseljen engem, és megmutassa magának az anyajegyet a fenekemen, és megadja a bankszámla, számát és így tovább. De rendben van, elmegyek, idehozom Morrist – bár meglehetősen veszélyes.

– Ha ő nem öli meg Fayette-et – folytatta magából kikelve a nő Fayette fogja megölni őt! És mindezt maga miatt! A maga ügyvédi gyanakvása miatt! Ha az ügyfelét megölik, miközben idejön magához, hogy igazoljon engem, legalább maga tudni fogja, hogy ki az oka. De legyen így, maga meg csak várjon!

– És ha látja Morrist – mondta nyugodtan: Mason –, mondja meg neki, azonnal jöjjön ide, még mielőtt bármit is csinálna Fayette-tel, vagy akárki mással. Mondja meg, hogy itt várom, és majd meg fogom mondani neki, mit tegyen.

A lány már az ajtóban állt, a kilincset fogta, a válla fölött nézett vissza Masonre, elsötétülő szemekkel.

– Szóval ezt akarja – mondta megvetően. – Mi a fenének kellett nekem mindent elmondani! Azt hittem, hogy maga egy igazi bűnügyi ügyvéd, aki érti a dolgát. De úgy beszél, mint egy pap. Ezzel az erővel írhattam volna akár egy egyházatyának is, hogy „ugyan kedves tisztelendő uram, van itt egy pasas, aki ki akar nyírni, az utolsó huszonnégy órában kétszer már majdnem sikerült neki, és most nem tudom, mit tegyek”. És akkor ő, ahelyett hogy azt mondaná: „nyírd ki a pasast”, így szólt: „emlékezz, hogy vannak törvényeink az ilyen emberek ellen. Menj a hatóságokhoz, és meséld el nekik, hogy mi nyomja a lelkedet. Ők majd segítenek, ők tudják, hogy mit kell tenni.” És Perry Mason, a nagy ügyvéd olyan, mint egy pap. Miért nem prédikál itt nekem az etiketről vagy esetleg a Bibliából? Dobja ki az ablakon az ügyvédi könyveit, az összes vacakot.

Úgy becsapta maga mögött az ajtót, hogy a mosdó feletti tükör megremegett a falon.

Mason a legteljesebb nyugalomban ült tovább a széken, és az óráját nézte. Azon gondolkodott, vajon Paul Drake emberei a helyükön vannak-e már, és vajon sikerül-e a lány nyomában maradni?

7.

Mason járkálni kezdett a szobában, ismét türelmetlen lett.

Csak néhány percet kellett várnia.

Pontosan hét perccel és öt másodperccel azután, hogy az ajtó becsukódott a lány mögött, ujjak motozását hallotta és valami gyöngye kopogást.

Mason odament, és felrántotta az ajtót.

Paul Drake vigyorgott rá, zilált volt és borostás. Lassan, mormogva mondta: – Rendben, Perry.

– Sikerült a... – Mason hirtelen elhallgatott, látva Drake ajkára illesztett ujját, majd behúzta a szobába.

– Mi van? – kérdezte visszafojtott hangon.

– Még itt van a hotelban – felelte Drake.

– Te magad csinálod?

– Muszáj volt, Perry. Nem tudtam időre iderendelni az embereimet, hát felkaptam a ruhámat, és rohantam, ahogy csak tudtam. Ami azt illeti, eddig nem sok eredménnyel.

– Hogyhogy?

– A telefonkezelőm, az a lány, akit iderendeltem, most is itt van a folyosón. Be kellett jelentkeznie, hogy feljöhessen. Szerzett egy kötenyt valahonnan, és éppen kint sétált, amikor a nő kijött a szobából. Ahelyett hogy lement volna a lifttel, fölfelé indult.

– Na! – kiáltott Mason.

– Csak egy emelet van felettünk – folytatta Drake. – Ezért aztán a lány úgy gondolta, ha gyalog megy föl, akkor se nagyon maradhat le. Igaza lett, a te nődet még a folyosón látta. Megállt a 815-ös szoba előtt, elővett egy kulcsot, kinyitotta az ajtót, és bement. A telefonoslány lábujjhegyen az ajtóhoz szaladt, és még hallotta, amint belülről ráfordítják a kulcsot.

– Aztán?

– Aztán egy ideig hallgatózott az ajtó előtt; halk beszédet hallott, egy férfi hangját is. Nyilván a nő van bejelentve a szobába. Mivel onnan nem lehetett jelezni, a lánynak le kellett szaladnia hozzám a kocsihoz; elmondta, hogy mi történt, és utasítást kért. Úgy gondoltam, az a cím, ami téged érdekel, az ez a hotelszoba ... és nem hagyhattam tovább őrizetlenül a telefont se, ezért visszaküldtem a lányt a hivatalba, én pedig idejöttem. Elég sokáig ácsorogtam a portánál, és láttam, hogy a 815-ös szobát Mrs. Madison Kerby névre foglalták le.

– A portás nem fogott gyanút? – kérdezte Mason.

– Mit tudom én – morgott Drake. – Biztos megéri a pénzét. Ha csak egy szót is szól, hát megmondtam volna neki, hogy kit faggasson ... De nem hiszem ... Ezek megszokták már, hogy magándetektívek fordulnak elő erre felé.

– Úgy érted, tudja, hogy nyomozó vagy?

– Lehet. Hagytam, hadd gondolja, hogy valami piti ügyről van szó. Csúszttam neki néhány dollárt. Őszintén szólva, Perry, nem hinném, hogy egyetlen szót is ért az egészből, ebből a ma éjszakai kavardásból.

– A lány tehát a szállóban van – mondta Mason.

Drake bólintott.

– Ez bonyolítja és egyszerűsíti a dolgokat, Perry. Mondtam neked, hogy nincs sok emberem. Meghagytam az egyiknek, hogy kövesse ezt a nőt, ha netán kimenne innen, és jelezze úgy, hogy én ...

– Hogyan tudja ezt megcsinálni, Paul?

– Könnyen. Bejelentkezett, és ragaszkodott ahhoz, hogy utcai szobát kapjon. Amint a nő lemegy a lifttel, az emberem visszaszalad a szobájába, kinyitja az ablakot, és egy zseblámpával rávillant a kocsimra. Úgy állítottam be a visszapillantó tükröt, hogy én azt azonnal észrevegyem.

– Csuda egy dolog – mondta elismerően Mason.

– Pusztán rutinmunka – ásított Drake.

– Lássuk a mi dolgunkat.

– A lány Dixie ...

– Legalábbis ezt állítja – vigyorgott Mason.

– És?

Mason a fejét rázta.

– Miből gondolsz?

Mason előhúzta a zsebkendőt a zsebéből.

– Itt van rajta három rúzsolt, számokkal jelölve. Nézd meg. Mi jut róla eszedbe, Paul?

– Hogy mozgalmas éjszakád lehetett.

– Hagyd már a gyöngéd kis célzásaidat. Ugyanabból a rúzsból származnak?

– Kettő ugyanaz. A harmadik egy kicsit világosabb. Illetve ... várj csak ... ugyanazok.
Mind a három ugyanaz.

– Én is így gondolom – mondta Mason.

– Úgy érted, három különböző lány ugyanolyan rúzzsal?

Mason a rúzszt is előhúzta.

– Az első annak a lánynak az ajkáról van, aki Dixie Daytonnak nevezi magát. A második az asztal alsó lapján levő felírásból van, a harmadik pedig a rúzsból.

– Miféle írás?

– Jaj, istenem ...

Mason óvatosan felfordította az asztalt, Paul Drake megnézte a szöveget az alján, füttyentett.

– Hogy a csudában akadtál rá erre, Perry?

– Pusztá rutinmunka, kedves Watson – húzta el a száját Mason.

– A rúzs a földön volt. Láthatod, fényes, csillogó, csak a vak nem veszi észre.

– Ez rendben, is van – mondta Drake. – De nem értem, hogy történt, hogy megnézted az asztal lapját.

– Nézd csak meg a rúzszt – dugta az orra alá Mason. – Egy nő ajka puha, ugyebár? Ezt a rúzszt pedig valami kemény felületen húzták végig, ez mély vonalkákat karcolt a rúzsba, és a végét is összenyomta. Gondolom, természetes, hogy elkezdtem keresni azt a tárgyat, amin végighúzták, nem?

– És megtaláltad ezt az asztalt – mondta Drake.

Mason bólintott.

– Várj csak egy picit, ez fontos lehet, Perry. Te azért jöttél ide, hogy Morris Alburg-gel találkozz, nem?

– De igen.

– Akkor... tegyük fel, Alburg és egy nő, talán Dixie Dayton, itt voltak, ebben a szobában. Valaki besurrant, fegyvert fogott rájuk, és ....

– Láthatod a fegyver nyomát az ágytakarón – mondta Mason. – Ez eddig logikus. Drake követte tekintetével Mason ujját.

– Akármilyen legyen, Perry, ha nem így van! Egészen bizonyos! És ez már meg is magyarázza a dolgokat! Itt ültök. Tudták, hogy elviszik őket. Üzenetet akartak hagyni neked. A lány úgy tett, mintha ki akarná festeni magát. Kinyitotta a táskáját, kivette a rúzszt, és elkezdte festeni magát. Meglehetősen természetes lehetett az egész, valószínűleg észre se vették, amikor óvatosan idemázolta ezt az üzenetet. Biztosan félt, hogy te nem találsz meg, ezért aztán leejtette a rúzszt, hogy észre vedd. Aztán biztosan az oldalába nyomták a fegyvert, és kész.

– Logikusan hangzik, mondtam – szólalt meg csöndesen Mason, különösebb elragadtatás nélkül.

– Ugyan már – felelte Drake. – Nem értem, miért vagy olyan fásult, Perry. A sztori megvan, essünk neki. Fejtsük meg az üzenetet. Gyerünk, és... Mit gondolsz? Jobb lenne, ha szólnánk a rendőrségnek?

– Azt hiszem.

Drake ránézett, és így szólt: – Te vagy a legborzasztóbb pasas, akit valaha láttam. Dolgozol valamin, mint egy örült, hajnali háromkor kiugraszta az ágyból, aztán megbolondulsz, egy ilyen nyomra csak a válladat vonogatod, és egy csöppet sem sürgős az ügy. Azok az emberek veszélyben vannak. Hogy életben maradnak-e, azon múlik, mennyi időbe telik, amíg megfejtjük az üzenetet, és segítséget viszünk nekik.

– Meglehet – mondta Mason.

– Mi bajod van? – kérdezte mérgesen Drake.

– Ezt az üzenetet, legalábbis feltevésünk szerint, az a bizonyos nő úgy írta ide, az asztal aljára, mintha csak játszadonna a rúzzsal. Így gondolod, igaz?

– Igen, azt hiszem, így történhetett – mondta Drake.

Mason egy jegyzetömböt vett elő a zsebéből, a térdére tette: – Legyen ez az asztal teteje. Fogj egy tollat, és írd ide: segítség.

– Tessék. De mit bizonyít ez?

– Most pedig – folytatta Mason – fordítsd meg a jegyzetömböt. Mintha ez lenne az asztallap alja. Tegyük fel, most az asztalnál ülsz. És most írd rá újra azt, hogy segítség, de az aljára.

– Rendben – mondta Drake gúnyosan. – Engedelmeskedem. De hogy ez az egész csak időpazarlás, az biztos.

Nekilátott. Perry Mason tartotta az asztal alatt a jegyzetömböt, ő pedig ráírta: segítség. Mason felemelte a papírt.

– A fene egye meg – kiáltotta Drake. – Csináljuk újra, Perry.

Megismételték az egészet. Drake ismét megnézte a papírt, kételkedve ingatta a fejét: – Nem értem magam – mondta. – Természetes és logikus, ha végiggondolja az ember. Egyszerűen nem jutott eszembe, ennyi az egész.

– Ha az ember egy asztallap alsó oldalára ír, fordítva kell rajzolnia a betűket – mondta Mason. – Ha egy tükör elé tartod a papírt, kiolvashatod a szót: segítség. Ez az, amit a kölykök játszanak, és tükörírás a neve.

– Éppen ezért – folytatta Mason –, ezt az üzenetet úgy írták, hogy nem is próbálták titkolni. Egyszerűen fejre állították az asztalt.

Drake bólintott.

– Az üzenet tehát feltehetően csapda.

– És akkor mire jó?

Mason meg se hallotta a kérdést, tovább gondolkodott hangosan.

– Egészen biztosan csapda, hiszen nem írhatták olyan helyzetben, ahogyan tükörírással ír az ember. Ha tud, persze ... De kell, hogy valami okuk legyen rá ... Meg céljuk is ...

Drake csendesen figyelte.

Mason két ujját felemelve folytatta: – Először is – tehát csapda. Másodszor – az üzenet vak is.

– Vak? Hogy érted ezt, Perry? Mason türelmetlenül válaszolt: – Tudjuk, hogy Morris Alburg itt volt, ebben a szobában. Legalábbis ezt mondta.

– Az ő hangja volt? Mason bólintott: Felismertem. Bár rettenetesen izgatott volt. Azt mondta, ebben a szobában van, és semmi oka nem volt rá, hogy hazudjon.

– És mi történhetett vele?

– Valószínűleg fegyvert fogtak rá, de valahogyan üzeni akart. Talán vele volt egy lány, és ő hagyott üzenetet, rúzzsal.

– De hisz éppen az előbb bizonyítottad be, hogy ez, ..

Mason leintette.

– Akik Morris Alburgöt elvitték innen, rájöhetnek, hogy üzenetet hagyott. Talán nem találták meg, hogy hol, és ezért írtak egy másikat. Hogy félrevezessenek ... Nézd meg még egyszer azt az asztalt, Paul.

Együtt fürkészték a jeleket.

– Nem hiszem, hogy volt itt egy másik üzenet is – mondta Drake.

– Biztosan nem itt. Nézzünk körül. Talán máshol van, és ők se találták meg. Biztos siettek is.

– Nem túlzod el egy kicsit? Erőltetettnek látszik – mondta Drake.

– Kell hogy legyen oka – vágott közbe türelmetlenül Mason. – Van egy hamis üzenet az asztallap alján. Valamiért odaírták. Tudni akarom, miért.

– De miért hagyna valaki hamis üzenetet, hogy eltüntessen egy másikat, ha nem is tudja, mi a másik üzenet?

– Tudták, hogy van, de nem tudták, hogy hol. Ezért dönthettek úgy, hogy ők is hagynak egyet. Nézzünk körül, Paul. Hátha megtaláljuk az igazit.

Mason kinyitotta a szekrényt, a belső ajtót is.

Végigkutatta a belsejét, majd a fürdőszobát.

– Van valami? – kérdezte Drake.

Mason a küszöbön állt, a fejét rázta. Drake, aki csak felületesen szemlélődött a szobában, megszólalt: – Tegyük fel, hogy tényleg csapda ez az üzenet, Perry. De mit jelenthet?

– Persze hogy csapda, Paul. Nekünk szánták, hogy eltöltsünk vele egy csomó értékes időt. Amióta tudom, hogy trükk, nem is akarok foglalkozni vele.

– De valamit jelentenie kell, Perry.

– Hát persze – mondta Mason. – Nyilván egy könyvre vonatkozik. 262 K 3, ez biztosan egy könyv harmadik kötetének a 262. oldala.

– Ez az! – kiáltott Drake. – Az S 15 baka ' pedig a bal oldali hasáb 15. sorát jelenti.

– Nyilván. Tehát egy háromkötetes könyv, ; amelyik két hasábjában van nyomtatva. Mit gondolsz, mit jelenthet, Paul? .

Drake elgondolkodva ráncolta a szemöldökét.

– Valami jogi könyv lehet, Perry ?

– Sokkal inkább az a könyv, amit épp most bámulsz.

– Nem értem ... Ja, a telefonkönyvre gondolsz! ... De hát az nem számozott példányokból áll...

– Ez igen. Nézd csak meg hátul.

Paul Drake megfordította az egyik kötetet.

– Keymont Hotel 1. számú telefonkönyv, 721-es szoba – olvasta.

– Nyilván olyan népek laknak itt, akik elvisznek mindent, ami nem cég jelzett.. Hát nézzük csak, Perry ...

Kivette a harmadik kötetet, felütötte a megadott oldalt, és hangosan olvasta: – Herbert Sidney Granton, 1024 Colinda Avenue.

– Mond ez neked valamit? – kérdezte Mason.

– Hát hogy a csudába ne! – vágta rá Drake izgatottan. – Ismerős a név ... Ez ... Várj csak, Perry.

Előkapta a jegyzetfüzetét, lapozta az oldalakat : – Megvan. Ez annak a George Fayette-nek az egyik álneve, akit bukmékerségért letartóztattak, aztán az egész ügy elaludt. Na, Perry, mehetünk ...

Mason a fejét rázta.

– Úgy érted, hogy nem követjük ezt a nyomot? – háborodott fel Drake.

– Még nem. Előbb befejezzük itt a vizsgálódást.

Mason megnézte a székek alját, szédülta az ágyat, majd megszólalt: – Paul, van egy leakasztható tükör a mosdótál fölött. Nézd már meg a hátulját!

Mason az ágy alatt hasalt, amikor Drake hangját hallotta: – Itt van valami, Perry.

Gyorsan kimászott, leporolta a ruháját, és odament Drake-hez, aki a tükör hátulját fürkészte. Rúzssal írták rá: 5 N 20862.

– Ez feltehetően egy rendszám – mondta. Mason.

Hallgattak egy ideig, a tükör hátlapjára írt számokat tanulmányozták.

– Nem értem – szólalt meg Drake.

– Én igen – mondta Mason. – Morris Alburg és egy nő itt volt a szobában. Valaki rajtuk ütött, vagy valamiért menniük kellett. Üzenni akartak nekem. A lány biztos úgy csinált, mintha festené magát, és közben a tükör hátuljára írt. Akkor senki sem vette észre, de miután elmentek, mégiscsak rájöhetek. Visszajöttek, és – mivel az eredetit nem találták meg – hagytak nekem egy olyan hamis üzenetet, amire könnyű rábukkanni.

– És azt hiszed, hogy ez az üzenet, ez valódi?

Mason bólintott.

– És a másik, az asztal alján, az a csapda – mondta.

– Nos, ez tényleg olyan, mint egy rendszám.

Meddig tart, hogy kinyomozd az autót?

– Hadd telefonáljak – mondta Drake. – Nem hiszem, hogy öt percnél több lehet.

– Várj még, Paul, ne innen.

– Ne?

– Ne bizony. Az egyetlen ember odalenn az éjszakai, portás. Meg vagyok győződve arról, hogy nagyon is benne van itt a dolgokban. Ha lehallgatja, amint az autóról kérdezősködsz, feltehetően kitalálja, hová is megyünk, amikor kilépünk innen. És senki sem lesz, aki szemmel tartsa azt a lányt a 815-ben ... Mennyi ideig tart, amíg valakit ráállítasz?

– Nem túl sokáig.

– Tudod mit, hagyjuk, Paul. Azt hiszem, ez már rendőrségi ügy. A végén még hatásköri túllépést követünk el...

– Fel akarod hívni a rendőrséget?

– Hát nem éppen – mondta lassan Mason. – De valahogy mégiscsak ide kellene csalogatni őket, valami link üggyel. Mert úgy lenne jó, hogy közben ellenőrizhessük is a dolgok alakulását... És valami itt még mindig nem stimmel.

– Hogy érted ezt?

– Ez a rendszám a tükör hátulján ...

– Mi van vele?

– Ki írta oda?

– Valószínűleg az igazi Dixie Dayton – mondta Drake. – Ő lehetett itt Morris Alburggel. Rád vártak. Valaki észrevette őket, menniük kellett, vagy vitték őket. És nyitva hagyták az ajtót, hogy te minden baj nélkül szépen beszélj.

– Eddig stimmel – mondta Mason. – De meséld csak tovább.

– Tehát valaki tudta, hogy itt vannak, és nem akarta, hogy beszéljenek veled.

Egyszerűen bejött ide. Fegyverrel a kezecskéjében.

– Aztán?

– Aztán azt mondta nekik, hogy „na, gyerekek, most elmegyünk sétálni egy kicsit”. Erre Dixie Dayton valószínűleg azt kérte, hogy hadd hozza előbb rendbe magát, és elővette a rúzszt. Közben a tükörben figyelte, hogy mi történik ...

Alburg biztosan makrancoskodott egy kicsit, vagy ha nem, hát azt hitték. Mindenesetre vele foglalkoztak. Ezalatt Dixie kissé elhúzta a faltól a tükröt, és ráírta a hátuljára azt a rendszámot.

– Milyen rendszámot?

– Azt, ami valami módon elárulja nekünk, hogy hova vihették őket.

– Úgy érted, hogy a lány tudta annak az autónak a rendszámát, amivel elvitték őket?

Drake elbizonytalanodott: – Nem, ezt nem hinném.

– Aztán kényszerítették őket, hogy menjenek velük? – kérdezett tovább Mason.

– Hát persze.

– Le a líftel, át a halion, ki az éjszakába? Drake ismét elgondolkodott.

– Olyan az egész, mint azok a hülye filmek – mondta Mason.

– Miért, ez megtörténhetett – tűnődött Drake. – Ugyan már, Perry, biztosan ez történt.

– És ez a rendszám?

– Nos, most túl nehezet kérdezel, Perry – ismerte be Drake.

Hirtelen Mason csettintett az ujjával.

– Mi van?

– Egy autót keresünk – mondta Mason. – Lehet, hogy ez annak a rendszáma, amellyel megpróbálták elrabolni Dixie-t, és amellyeknek most egy csinos, golyó ütötte lyuk van a jobb első ajtaján.

– Ez lehet – hagyta rá Drake.

– Ez egyszerre két üzenet, Paul – szólta Mason. – Az egyiket az a nő hagyta, aki Morris Alburggel volt, akárki is az; a másikat pedig mások. Ez a másik pedig egyenesen George Fayette-re utal. Mit jelenthet ez?

– Hajlanék arra, hogy eljártsszam egy kicsit ezzel a Herbert Sidney Grantonnal a telefonkönyvből. Semmi bajunk sem lehet, ha ezt követnénk.

– Attól tartok, lehet, Paul.

– Miért?

– Mert az idő is ellenfél. Valaki vakvágányra akar terelni bennünket. Az egyetlen, amit nem értek, hogy miért vezet ez a vakvágány Fayette-hez, aki közülük való. Hacsak azért nem, mert le akarnak számolni vele. Talán elhatározták, hogy feladják. De ha így van ... Hagyjuk a fenébe, Paul, ennek semmi értelme.

– Nem hiszem, hogy feladják, mert akkor Fayette beszélne ... Gyere, Paul, derítsük ki, mi történik ebben a 815-ös szobában!

Az ajtó hirtelen kivágódott. Tragg hadnagy állt a küszöbön, a gyilkossági osztályról, egy másik rendőrrel, akit Mason nem ismert.

– Mi a fenét tudnak maguk erről a 815-ös szobáról?

– Nos – hajolt meg Mason –, váratlan látogatók tiszteltek meg bennünket, Paul. Mi szél hozta magukat erre felé ebben az órában, hadnagy?

– A kötelesség – legyintett Tragg. – Mi van a 815-össel?

– Ó – nyújtotta el a választ Mason arról beszéltünk, hogy aludnánk egy keveset, és ébresztőt kérnénk nyolc tizenötre.

Tragg arca elsötétült.

– Mason, ha így folytatja, hamarosan olyan helyen lesz, ahol nem kell ébresztőt kérnie. Felkel szépen hat harminckor mindennap, megissza a vacak kávéját, és csöndben marad. Ismeri Jaffrey őrmestert?

Mason biccentett a bemutatásra: – Azt hittem, minden fiút ismerek a gyilkosságiról – mondta.

– Nem gyilkossági – mondta halkán Drake. – Én ismerem, Perry. Az erkölcsrendészeten van.

Jaffrey udvariasan meghajolt Drake felé.

– Igen, Jaffrey ott dolgozik – ismételte Tragg. – És Bob Claremont a beosztottja volt, amikor megölték, és ez az egész rohadt dolog kapcsolatban van a Claremont-gyilkossággal. Mason, most rosszul játszik. Mondja meg gyorsan, milyen nyavalyás dolga van magának a 815-ösben. Egyenes választ kérek, mert a fiúk most a mi oldalunkon állnak a törvényeikkel.

– Őszintén szólva – mondta Mason – azt akartam, hogy Paul kövesse a 815-ös szoba bérletjét, mert néhány információra lenne szükségem a lányról.

– A lányról? Mason bólintott.

– Mit csinál maga itt? – kérdezte Tragg.

– Azért jöttem, hogy egy ügyfelemmel találkozzam.

– Figyeljen jól, Mason, tudom én ezt az egész históriát. Tudunk arról...

– Én ezt nem tenném, hadnagy – szólt közbe Jaffrey. – Hadd válaszoljon ő a kérdésekre.

Tragg egy legyintéssel söpörte félre a közbeszólást, és folytatta: – Játsszunk nyíltan, Mason, minden kártyát terítsünk ki. Nem csapom be magukat. Ez a hotel egy szeméttelp. Rendszerint semmi nem tűnik fel, ami itt történik, de ma éjjel a 813-as szoba lakója valami vitatkozást hallott, aztán egy lövést. Kihívta a rendőrséget.

– Mikor? – kérdezte Mason.

– Nem sokkal ezelőtt. Nemrég értünk ide. Egy rádiós autó két perc múlva vette a telefonüzenetet. Nyitva találták a 815-ös szoba ajtaját, bementek, az ágyon egy holttest hevert, így aztán hívták a gyilkossági csoportot. Én éppen Jaffrey őrmesterrel dolgoztam egy másik ügyön, ezért jöttünk együtt.

Az ágyon heverő hulla köpcös fickó, olyan hosszú a szempillája, hogy az orrát verdesi. A jogosítványa szerint Herbert Sidney Granton, és a Colinda Avenue 1024-ben lakik. Odaküldtem az embereimet, és kiadtam a munkát. Elővettem az éjszakai portást. Van a pasasnak egy különleges adottsága: halálpontosan megjegyzi az arcokat. Kérdeztem, történt-e itt valami rendkívüli. Mondta, hogy itt van Perry Mason, és azt hiszi, a 721-es szobába ment, valamint jött hozzá egy magánnyomozó, és bejelentkezett egy nő is, szerinte szintén magánnyomozó. Nos, Mason, hát mi folyik itt?

Mason Paul Drake-re pillantott.

– Nyomozásunk szerint ez a Sidney Gran-ton azonos George Fayette-tel, és George Fayette-nek volt némi köze Dixie Dayton el-rablási kísérletéhez. Ezenkívül semmit nem tudok.

– Ezenkívül – mondta zordan Tragg – nem is kell. Ha maga így játszik, hát mi is. Nem hagyhatja el a hotelt. Lemegy a hallba, és vár, amíg szólítjuk.

– Úgy érte, itt tart tanúként?

Jaffrey őrmester, széles vállú, megtermett férfi, határozott, mondhatni ellenséges lépést tett előre: – Nem tanúként, hanem gyanúsítottként Herbert Sidney Granton meggyilkolásában – mondta. – Most pedig kifelé.

Nagy volt a nyüzsgés a Keymont Hotel halljában. Újságírók és fotóriporterek kavarogtak, csattogtak a vakuk, az emberek előzönlöttek a liftet, az emeleteket.

Egyenruhás rendőr ült a pult mögött. Rendőrségi utasításra megtiltották, hogy szokatlan és feltűnő rendszámú autók mászkáljanak a környéken. Az utcáról úgy festett a Keymont Hotel, mint bármelyik másik olcsóbb szálloda. Kihalt éjszakai óra volt ez, éppen mielőtt a hajnal első fényei kirajzolják a távoli épületek körvonalait, és rávetítik a derengő égboltra. Korán volt még a reggeli csúcshoz, és túl késő az éjszakai élethez. Néhány fuvarra váró taxi cirkált csak az üres utcákon. A Keymont Hotel pedig az volt, ami – a Keymont Hotel.

A rendőrség gondosan kidolgozott csapdájába mindaddig nem került semmiféle áldozat. Senki – kivéve a rendőröket és az újságírókat – nem próbált meg bejönni a szállóba és senki nem próbált meg kimenni.

Az éjszakai portás, helyéről számúzva, Masonnel és Drake-kel szemben üldögélt a hallban, időnként lopva hol az egyikre, hol a másikra pillantott. Arcán épp annyi érzelem látszott, mint egy jó pókerjátékosén, amikor a lapját megpillantja.

Az újságírók megpróbálták nyilatkozatra bírni Masont, de ő csak a fejét rázta.

– Miért nem beszél? – kérdezte az egyik.

– Együtt dolgozom a rendőrséggel – felelte. – Ők pedig azt akarják, hogy csak nekik nyilatkozzam, senki másnak.

– Rendben. Akkor megkérdezzük őket.

– Helyes.

– Már beszélt velük?

– Néhány szót. – Ők nem így érzik.

– Nem érdekel, hogyan érznek.

– Tegyük fel, hogy elmondja nekünk is, amit nekik már elmondott...

Mason elmosolyodott, és ismét a fejét rázta.

Az újságíró Drake felé fordult.

– Ez minden – mondta Drake.

– A csudába is, maga nagyon szolidáris.

– Muszáj – húzta el a száját Drake. A pulton megszólalt a telefon.

Az egyenruhás felvette.

– Igen ... Értettem, hadnagy.

Letette a kagylót, intett az egyik civilruhásnak a hallban, néhány szót váltottak, nagyon halkán. A civilruhás odament Masonhez és Drake-hez, és így szólt: – Nos, fiúk, indulás a hadnagyhoz. Erre ... A lift melletti lépcsőhöz vezette őket, fel az emeletre, végig a folyosón, elhaladtak egy egyenruhás őr mellett, majd kinyitott egy ajtót, nyilván a lelegegásabb szobáét az egész szállodában.

Tragg szivarozva nyújtózott el egy kényelmes fotelban a szoba túlsó végén. Egyik oldalán Jaffrey őrmester üldögélt szintén egy fotelban, cigarettázott. Tragg másik oldalán egy éjjeli lámpa apró fénykörénél a rendőrségi gyorsíró hajolt füzete fölé, tollát a papírra szegezve.

Mason gyors pillantást vetett a füzetre, amikor beléptek, és látta, hogy már vagy tizenöt oldal megtelt az apró jelekkel.

– Jöjjenek be, és üljenek le – hívta őket Tragg. – Sajnálom, hogy feltartottam magukat, de hiába, ilyen az élet.

Mason és Drake leültek.

– Hát akkor – dőlt hátra Tragg halljuk a történetet.

– Egy ügyfelem telefonált, és kérte, hogy jöjjek ide, a 721-es szobába – kezdte Mason.

– Azt mondta, kopogtatás nélkül nyissak be. Felmentem, és beléptem a szobába.

– Volt ott valaki? Senki.

– Nem sokkal azután felhívta Drake-et telefonon – mondta Tragg. A kapcsolótábla szerint a 721-es szobából.

– Így van.

Tragg Drake-hez fordult: – És maga mit csinált?

– Követtem Mason utasításait.

– Mason kissé leegyszerűsíti a dolgokat, Paul – mondta Tragg nyugodtan, s szándéka szerint nyájas, behízelt hangon. – Nagyon tapasztalt, nagyon ügyes, ismer minden vesszőt és kettőspontot a jogban. Képtelenség őt valamilyen ürüggyel megfosztani az ügyvédi engedélyétől...

... És beleviszi magát is. De maga nem ismeri ezeket a vesszőket és kettőspontokat. Magánnyomozói engedélye van. Amit viszont nagyon könnyen elveszíthet. Tehát halljuk, mit akar mondani.

Drake nyugtalanul Masonre pillantott, valami jelre várva. Az ügyvéd kifejezéstelen arccal nézett maga elé.

Jaffrey őrmester szólalt meg: – Hát akkor én mondom maguknak valamit, fiúk. Ez az ügy kapcsolatban van Bob Claremont meggyilkolásával. Bob rendes srác volt. És egyszer csak volt, nincs. Bob zsaru volt. Néhány nyomorult kis gazember ölte meg, akik azt hitték, hogy az övék a város.

Bob valami nagy balhé nyomára bukkant. Nekem nem tudják bemagyarázni, hogy azért nyírták ki, mert le akart fogni néhány ürgét tiltott bukmékerségért. Én ezt nem veszem be. Engem nem érdekel, kicsodák maguk. Bevitetem, s ha kell, meg is dolgozom magukat egy kicsit. Azt akarom, hogy válaszoljanak, és azt akarom, hogy igazat válaszoljanak. Világos?

Tragg hadnagy figyelmeztetően mozdult meg Jaffrey felé, és idegesen pillantott a gyorsíróra: – Értsék meg, uraim, mi nem akarunk semmi kellemetlenséget, de úgy érezzük, hogy maguk, uraim, tartoznak nekünk egy önkéntes vallomással. Szeretnénk, ha őszinte lenne. És pontos. És teljes. És figyelmeztetem önöket, hogyha félre akarnak vezetni bennünket, hát megvannak az eszközeink. És most halljuk, mi történt.

– Egy ügyfelem telefonált, hogy menjek abba a szobába – mondta Mason.

– Ki az az ügyfél?

– Nem mondhatom meg.

– És mi történt?

– Valaki bejött a szobába.

– Az ügyfele?

– Nem az, aki telefonált nekem.

– Aztán mi történt?

– Aki bejött, magamra hagyott néhány percre. Azt akartam, hogy Paul állítson rá valakit, és kövesse. Telefonáltam neki. Ez minden, amit tudok.

Jaffrey felugrott a székből.

– Egy pillanat, őrmester úr – szólta Tragg izgatottan, és félreérthetetlenül intett a gyorsírónak. – Hallgassuk meg Paul Drake-et. ő ugyanis nem élvezzi az ügyvédek védettségét és kiváltságait, épp ezért úgy gondolom, hajlandó lesz együttműködni velünk. Jobban, mint eddig.

Visszafordult Drake-hez: – Tehát, Drake, ez egy gyilkossági ügy, mint tudja. Minden okunk megvan rá, hogy azt higgyük, valami módon maga is benne van az ügyben. Nem érdekelnek a Masonhoz fűződő kapcsolatának intim részletei, de mindent tudni akarok, aminek bármi köze lehet ehhez a gyilkossághoz. Most pedig kezdje.

Drake idegesen köhintett, fészkelődött a székén.

– És semmi mellébeszélés – fűzte hozzá Jaffrey. – Ez az utolsó menet. Hogy maga abból fog-e megélni a jövőben, hogy detektívirodát vezet, vagy netán mindennek vége, az most fog eldőlni, a következő néhány percben, itt, ebben a szobában. Így fogjon hozzá.

– Perry – szólta elhaló hangon Drake. – El kell mondanom, amit tudok, ez most már nyilvánvaló.

Mason egy szót se szólt.

– Nem maradunk itt reggelig – szólt újra Jaffrey.

– Maguk vártak minket, több mint egy órát – emlékeztette Mason.

– Ahhoz maguknak semmi közük – mondta Jaffrey. – Vártuk magukat, mert szükségünk volt néhány tanúvallomásra. Nehogy azt higgye, hogy nem kaptuk meg. A kezünkben vannak, fiúk. Ez az utolsó alkalom, hogy bebizonyítsák, melyik oldalon állnak. Beszéljen, Drake.

Drake belekezdett: – Otthon aludtam. Csengett a telefon. Mason azt akarta, tudjam meg, ki volt vele a 721-es szobában.

– Férfi vagy nő?

– Nő.

– Mondott nevet is?

– Ha mondott is, nem emlékszem. Meglehetősen álmos voltam. Azt mondta, volt ott egy nő, aztán elment, de vissza fog jönni. Azt akarta, álljak rá, és tudjam meg, ki az.

– Nos, úgy látszik, alakul – mondta Jaffrey, enyhébben, kevésbé támadóan. – Halljuk a többit.

– Csak pár percem volt a munkára – folytatta Drake. – Tudtam, hogy kell valaki a hotel elé, aztán egy másik, aki megfigyeli a nőt, amikor kijön a 721-esből, és tudtam, hogy mindkét feladatot nem tudja egy ember elvégezni. A nő már akkor gyanakodna, amikor találkozik valakivel a folyosón, hát még ha az a valaki beszállna vele a liftbe, abban a lehetetlen órában.

Tragg bólintott.

– Sürgős volt. Tudják, milyen Perry Mason, amikor valamin dolgozik. Mindent akar, és mindent azonnal. Fontos ügyfelem. Tekintélyes százalékát biztosítja az irodám forgalmának. Segítek neki.

– Értjük = vágott közbe Tragg. – De mit csinált?

– Beszoltam az irodámba, hátha elérhető valaki. Senki sem volt ott persze. De van egy igen megbízható telefonosom.

– A neve? – kérdezte Jaffrey. – Minerva Hamlin.

~ Folytassa!

– Telefonáltam Minervának, hogy egy idő-re zárja be az irodát, menjen a szekrényhez, amiben az áruhákat tartjuk, vegyen ki egy kötenyt meg fejkendőt, tegye bőröndbe, rohanjon a Keymont Hotelhoz, és vegyen ki egy szobát, ami az utcára néz.

– Miért épp az utcára? – kérdezte Tragg: – Hogy jelezni tudjon nekem – felelte Drake. – Aztán öltözzön át, és sétáljon a folyosón úgy, hogy lássa, ki jön ki a 721-esből. Ha a nő elindul a lifthez, rohanjon vissza a szobájába, és jelezzon nekem egy villanással. A szálloda előtt parkoltam. Az éjszaka közepén nem volt nagy esély a tévedésre. Ha tudom, mikor indul a lány lefelé a lifttel, olyan helyzetbe állok, hogy lássam, amikor átjön a hallon, és követem, ha kilép. A külső visszapillantó tükröt pedig úgy állítottam be, hogy észrevegyem, ha egy utcai szobából lámpával jeleznek.

– Ördögi munka – ismerte be Jaffrey irigyen.

– És mi történt? – kérdezte Tragg.

– Elmentem az irodához, felszedtem Minerva Hamlint, ne kelljen egyedül idejönnie. Pillanatok alatt itt voltunk. Leparkoltam, beállítottam a tükröt, ültem és vártam. Minerva bement, kivett egy utcai szobát, bejelentkezett. Felment, átöltözött, és kiment a folyosóra.

– Aztán?

– Aztán nem történt semmi – folytatta Drake. – Később megláttam, hogy Minerva kilép a liftből. Ez olyasmi volt, amit nem lett volna szabad. Igaz ugyan, hogy a nagy rohanásban nem volt időnk megállapodni olyan jelekben, amelyek a váratlan eseményeket jelzik. Úgy gondolta, tudnom kell, mi történt, tehát lejött, és elmondta. Nem volt más választása.

– Jó, jó, mi történt azután?

Drake elmondta Minerva útját, egészen addig, amíg a lány, akit követett, felment a 815-ös szobába.

– Aztán? – kérdezte Tragg.

– Aztán Minerva várt egy darabig, majd eszébe jutott, hogy Mason nyilván egyre idegesebb, és nekem talán az egész tervet meg kell változtatnom, ezért lerohant a kocsinhoz.

És maga mit csinált?

– Felmentem, és elmondtam Perry Masonnek.

– És mit csinált Minerva?

– Visszament az irodába.

– Nem figyelte a 815-ös szobát? Drake a fejét rázta: – Mondtam már, én olyan helyen álltam, ahonnan láthattam a liftet. Ez azt is jelenti, hogy amikor Minerva lejött, az éjszakai

portás is látta az egészet. Tudta, hogy figyeltetek valakit. Úgy éreztem, Minerva feladatának vége. Nem vihette el az autót, nem követhette a lányt. Az irodába ment. Bizonyos voltam benne, hogy a lány a 815-ösben marad egy ideig, legalább addig, amíg Masontól újabb utasításokat kapok ... Közben sikerült előkerítenem néhány nyomozót, akik már útban voltak az iroda felé. Mondtam Minervának, hogy amint megérkeznek, küldje őket hozzám. Nos, uraim, ennyi a történet.

– Mindössze? – kérdezte Jaffrey.

– Ez az igazság – mondta határozottan Drake.

– A teljes igazság? – kérdezte Tragg.

– Igen, már ami a 815-ös szobát illeti.

– Ez a nő, ez érdekelné bennünket.

– Én nem is láttam – mondta Drake. Jaffrey felállt a székből,

jelentőségteljesen, Traggre pillantott, majd kiment a szobából. Tragg tovább kérdezett: – Amikor Perry Masonnal találkozott a 721-es szobában, nem talált semmi különösét?

Drake ismét Masonre nézett. Esdeklő kérdés bujkált a tekintetében.

– Gondolom, alaposan átvizsgálták a szobát. Nem, hadnagy? – kérdezte nyájasan Mason.

– Paul Drake-et kérdeztem – mondta Tragg.

Mason vállat vont: – Mondj akármit, amit tudni akar, Paul. Úgyszincs olyasmi – tette hozzá gyorsan amit te találtál volna.

– Úgy érti, olyan, amit én találtam? – kérdezte Tragghez fordulva Drake.

Tragg bólintott., – És a beszélgetések? – kérdezte Drake. – Azokat is.

– Nincsenek beszélgetések – tette hozzá Mason.

– Azt hiszem, jogunk van tudni. – Miért?

– Ellenőrizni akarjuk, vajon Drake igazat mond-e.

Mason szeme összeszűkült – aztán hirtelen ő szólalt meg: Amikor beléptem a szobába, őrmester, egy mélyedést láttam az ágytakarón, mintha ott ült volna valaki. Aztán láttam egy másikat is. Az úgy nézett ki, mintha egy fegyvert dobtak volna oda.

– Tudom – mondta Tragg.

– És – folytatta Mason, keményen állva Tragg tekintetét – találtam még valamit. Egy rúzst.

– Hol van ?

Mason a zsebébe nyúlt, kivette a rúzst, és odaadta Traggnek.

– Összevissza fogdosta persze – mondta Tragg. – Aligha lesznek rajta használható ujjlenyomatok.

– Ez figyelmetlenség volt a részemről – ismerte be Mason.

– Bizony az volt! – tört ki mérgesen Tragg.

– Természetesen – folytatta az ügyvéd – ha a gyilkossági csoport felhívott volna engem, és így szól: sajnós, nem áll módunkban megakadályozni, de körülbelül tizenöt perc múlva a 815-ös szobában gyilkosságot fognak elkövetni, és az a fiatal nő, aki most magával fecseg, rövidesen a 815-ös szobába megy, nos, akkor természetesen határozott lépéseket tettem volna annak érdekében, hogy megőrizsem az ujjlenyomatokat.

– Elég a gúnyolódásból – mondta Tragg. A tényeket akarom.

– Azt mondtam.

– Mi van a rúzzsal?

Mason különösebb nehézség nélkül fedezte fel Tragg arcán azt a kifejezést, amilyennel a héja vadászik a nyúlra. Így szólt: – Észreveheti a rúzs végén valami durva felület nyomát. Ez a valami nyilván durvább, mint egy nő ajkai.

– És mire következtet ebből?

Mason, továbbra is Tragg arcát fürkészve; folytatta: – Úgy gondoltam, valaki arra használta; hogy üzenetet írjon vele.

– És mit talált?

– Egy üzenetet.

– Hol?

– Az asztallap alján.

– Ez minden?

– Ezt hogy érti?
– Csak egy üzenetet talált?
– Én csak megpróbáltam elmagyarázni néhány dolgot, hogy oldjam Paul Drake zavarát.
– Maga csak ne oldja senki zavarát – mondta Tragg. – Több üzenetet talált?
Mason hallgatott. Tragg Drake-hez fordult: – Több üzenetet találtak? Drake Masonre nézett. Az ügyvéd bólintott.

– Igen – felelte Drake.
– Hol volt a másik?
– A tükör hátulján.
– Mit tartalmaztak ezek az üzenetek?
– Nem emlékezem szó szerint – mondta Drake. – De még mindig ott vannak.
– Megpróbálták megfejteni?
– Persze – vágott közbe ismét Mason. – Nem volt nehéz. A szobában levő telefonkönyvre utalt, a harmadik kötetre, a 262. oldal bal oldali hasábjának tizenötödik sorára. Herbert Sidney Grantonra.

Nyílt az ajtó. Jaffrey őrmester tért vissza. Bólintott Tragg felé.

– És a másik üzenet?
– A tükör hátulján volt – folytatta Drake. – Nem fejtettük meg. Ügy gondoltuk, egy autó rendszáma lehet. Épp ezen töprengtünk, amikor maguk, uraim, bejöttek.
– Nem gondoltak arra, hogy valamelyik üzenet hamis? – kérdezte Tragg Drake-től –
Úgy emlékszem, beszélgettünk Masonnal valami olyasmiről, hogy az üzenetek hogy mindkettő ... szóval, hogy ... hogyan is írhatták...

– Mi volt ez a beszélgetés?
– A fenébe is... Istenemre, nem emlékszem az egészre.
– Hát akkor mondja el azt, amire emlékszik.
– Hadd szóljak közbe – mondta Jaffrey. – Említette magának Mason az ügyfele nevét, aki a szállodába hívta?

Drake fészkelődni kezdett a széken.

– Egyenes választ akarok, igen vagy nem – erőszakoskodott Jaffrey.

Drake töprengett egy ideig, aztán megszólalt: – Azt hiszem, mondta.

– És ki volt az?

– Nem hiszem, hogy meg kellene mondanom.

Jaffrey Traggre pillantott: – Igen vagy nem?

– Igen – mondta Tragg.

– Tehát ki volt az?

– Nem hiszem, hogy meg kellene mondanom.

Tragg arca kifejezéstelen maradt, de Jaffrey őrmester győztesen dőlt hátra. Hirtelen Mason szólalt meg: – Mondd meg nyugodtan, Paul. Mondd meg a nevét, és mindent, ami abban a szobában történt.

Drake meglepve pillantott rá.

– Nem érted? – kérdezte Mason. – Csapdába akarnak csalni, hogy elvehessék az engedélyedet. Az ajtó előtt álldogáltak végig a beszélgetés alatt, vagy mit tudom én, poloska volt a szobában, vagy akármi, de tudják az egész rohadt dolgot. Most csak arra megy a játék, hogy elvehessék az engedélyedet.

Jaffrey őrmester felugrott. Masonhoz rohant, és gallérjánál fogva rángatta föl az ügyvédet. Széles vállai erőtől duzzadtak, hatalmas tenyere szinte ráragadt Mason kabátjának a gallérjára, a másikat éppen ütésre lendítette.

Tragg nyugtalanul pattant fel: – Nyugalom, őrmester úr, nyugalom ~ mondta élesen, majd hozzátette: – A gyorsíró jegyzi az egész beszélgetést. – Majd sokkal lágyabban folytatta: – A gyorsíró természetesen nem is próbálja lejegyezni a jelenlévők minden mozdulatát, esetleg azt, hogy mi történik, ha valaki feláll.

Gyorsan oda is nézett, vajon a gyorsíró megérti-e a halvány célzást.

Jaffrey őrmester lapátenyere lassan elengedte a gallért.

Mason megigazította a zakóját, és így szólt: – Azt hiszem, Jaffrey őrmester úr elvesztette a fejét, Paul. Láthattad, hogy felrántott, megragadta a galléromat, szorította a nyakkendőmet, és éppen ott tartott, hogy megüt, amikor...

– Ez pusztán Mr. Mason gyanúja – mondta Jaffrey feszélyezetten. – Én mindössze a vállára tettem a kezemet.

Tragg hadnagy ernyedten szólalt meg: – Mondtam magának, hogy jobb lett volna, ha egyenként hallgatjuk ki őket. Még most is jobb lenne.

– Rendben. Maga lángész – fordult Jaffrey Masonhoz –, most menjen szépen vissza a hallba, és várjon.

– Lefogadom – mondta Mason –, hogy amikor Jaffrey őrmester kiment a szobából, elküldött valakit Minerva Hamlinért.

– Kifelé, maga nagyokos – tárta szélesre az ajtót Jaffrey. – És ha nem tűnik el gyorsan, hát most az egyszer tényleg a vállára teszem a kezem, és a jegyzőkönyv majd bizonyítja, hogy igencsak igazam volt.

– Máris megyek, őrmester úr – mosolygott Mason. – Paul, neked pedig azt tanácsolom, hogy minden kérdésre válaszolj, és mindent mondj el, ami abban a szobában történt.

Ezzel mélyen meghajolva kihátrált a szobából.

Épp csak átlépte a küszöböt, amikor az ajtó olyan erővel csapódott be, hogy lehullott a vakolat.

Az ajtó előtt egyenruhás rendőr szólt Masonnek:

– Vissza a hallba, Mr. Mason.

9.

Mason liften ment le a hallba, és elindult a kijárat felé. Egy rendőr állta útját.

– Kikérdeztek és elengedtek – mondta Mason.

– Nekem senki se mondta, hogy magát elengedték.

– Elmondtam mindent, amit tudok. Kikérdezett Tragg hadnagy és Jaffrey őrmester is.

Mit akarnak még? Dolgom van.

– Talán újra ki akarják hallgatni.

– Nem mondták.

– Azt se mondták, hogy hagyjam elmenni. Legalábbis nekem nem.

– Kirúgtak.

– Akkor várjon a hallban.

Mason visszament a pulthoz. A portást egy civil ruhás alak helyettesítette;

bennfentesnek látszott, de semmi megértést nem mutatott Mason problémája iránt.

– Rengeteg szék van itt, ügyvéd úr – mondta. – A reggeli lapok is, megjöttek már, ha esetleg kedve lenne olvasni.

– Köszönöm – felelt Mason. – Telefonálni is tilos?

– Úgy tudom, nem.

Mason odalépett a nyilvános készülékhez, bedobott egy érmét, és Della Street lakásszámát tárcsázta.

Hallgatta a csöngést, majd Della szólt bele álmosan: – Igen, tessék ... Ki az, kérem?

– Ébresztő, Della! – mondta Mason. – Baj van!

– Ó, maga az, főnök!

– Pontosan. A telefon az ágynál van?

– Igen.

– Akkor ugorjon ki az ágyból, Della. Mossa meg az arcát hideg vízzel, aztán jöjjön vissza. Azt akarom, hogy tökéletesen éber legyen, vissza ne menjen aludni.

– Egy pillanat – mondta a lány.

Mason a telefonon át is hallotta a lábak csattogását. Néhány másodperc múlva már vissza is jött: – Ébren vagyok, főnök. Mi baj?

– A Keymont Hotelban vagyok. Morris Alburg hívott ide. Aztán nem sikerült találkoznom vele. Valaki mással azonban igen.

– Férfi vagy nő?

– Nő.

– Talán...

– Óvatosan – szakította félbe Mason. – Ne mondjon neveket. Csak figyeljen rám, Della.

– Rendben, főnök, mondja csak.

– Emlékszik, hogy amikor az első este beszélgettünk Morris Alburggel, említette, hogy egyszer egy nyomozóirodát bízott meg ügyvéd helyett.

– Igen, igen, azt hiszem ... Igen, már emlékszem. De miért fontos ez?

– Megvan az étterem pénztárosának a száma, ő nyilván többet tud a dologról, Morris bízik benne ... öltözzön föl, Della, hívjon taxit, és hívja fel a pénztárosnőt. Tudja meg tőle a nyomozóiroda számát. Ha esetleg nem tudná, találkozzon vele az étteremben. Nyitassa ki a széfet, és nézze át a könyveket. Aztán fogja a telefonkönyvet, és gyűjtse ki az összes magánnyomozó-iroda nevét és számát a városban. Aztán ellenőrizze újra Alburg könyveit. Valószínűleg ábécésorrendben találja majd a dolgokat, vagy valami más rend szerint – fogalmam sincs róla, hogyan csinálja ... Tud követni?

– Persze.

– Szóval nézze még a könyveket, és biztosan talál majd valami nyomot, ami valamelyik irodához vezet.

– Rendben. Tegyük fel, hogy megtalálom. És akkor?

– Várjon meg – mondta Mason. – Amint tudok, ott leszek.

– Csak ezt akarja? Ne vegyem föl a kapcsolatot azzal az irodával?

– Ez nem női munka – mondta Mason. Feltehetően durva és kemény csata lesz a dolog ... Ha netán szólna a telefon Alburg éttermében, vegye fel. Lehet, hogy hívom.

– Máris készülök – mondta Della friss, csengő hangon.

– Helyes, kislány – felelte Mason.

Letette a kagylót, visszament a hallba, leült, olvasott egy ideig, majd a pult mögött ülő civilruhás hangjára figyelt föl: – Azt hiszem, szabad telefonálni – mondta a férfi nyugtalan aggodalommal a hangjában. – Senki nem mondta, hogy tilos, és azt sem hogy szabad.

– Hát persze – mondta Mason. – Végül is az állampolgárnak csak van valami joga.

A civilruhás elvigyorodott, majd hirtelen az ajtóra nézett.

Mason követte a tekintetét, és egy csinos, jól öltözött fiatal nőt látott, férfias szabású kosztümben, amint épp kilép egy autóból, és egy egyenruhás kíséretében bejön a hallba.

Mason megvárta, amíg a hallon átvezető út feléhez érnek, ekkor mosolyogva előrelépett, és megszólalt: – Minerva Hamlin, ha nem tévedek.

A lány szeme felcsillant: – Ó, igen – mondta. – És maga bizonyára Mr. Mason. Engem most,.

Az egyenruhás közéjük lépett: – Elég. Semmi szöveg. Egy szót sem.

– Nahát, ez már sok! – hördült fel Mason, – Micsoda inkvizíció ez?

– Hallotta – mondta a férfi. – Semmi szöveg.

Megfogta Minerva Hamlin karját, és sietősen a lift felé húzta.

A civilruhás kilépett a pult mögül: – Sajnálom, Mr. Mason, de nem beszélgethet a tanúkkal.

– Nahát! – mondta Mason. – Hiszen a lány Paul Drake egyik alkalmazottja ... És most az én megbízásom alapján dolgozik. Nekem. Én fizetem a bérét ezekben a percekben is.

– Tudom, de a parancs, az parancs. Gyilkossági ügyön dolgozunk.

– Megmondaná nekem, hogy mi ez a misztikus ködfelhő ezen az egészen? Mire valók ezek a jól kidolgozott csapdák, trükkök? Miért tartják itt az embereket, és miért nem mehetnek el? – morgott, méltatlankodott Mason.

A civilruhás barátságosan elmosolyodott: – A fene tudja. Marhaság – majd hozzátette: – És maga elég jó ügyvéd ahhoz, hogy tudja. Menjen csak vissza, üljön le.

Mason a lift jelzőgombját figyelte, amíg a másodikra ért; ott megállt.

– Túl kicsi a felhajtás. Nem gondolja? – kérdezte Mason.

A civilruhás nevetett: – Túl kicsi?! Ezen a szemét helyen?

– Miért olyan szemét?

– Hát... mert az.

– Sok bajuk van vele?

– Kérdezze meg Jaffrey őrmestert, ha legközelebb beszél vele. Ő az erkölcsrendészetben van. Úgy ismeri ezt a kozfészket, mint a tenyerét.

– Gyakoriak a gyilkosságok?

– Nem, ez nem olyan hely. Egyszerűen ócska szemét. Inkább ...

Egy apró lámpa gyulladt ki a pulton, a civilruhás a fejére tette a fülhallgatót: – Igen, mi van? ... Most? ... Rendben, máris küldöm.

Masonhoz fordult: – Azt üzenik, hogy menjen fel. Ugyanabba a szobába. Tudja, a felhajtás.

– Megyek – mondta Mason.

– Megbízhatom magában, hogy felmegy, és nem csinál semmi balhét útközben? Vagy küldjek magával valakit?

– Felmegyek.

– Rendben. Tudja, melyik szoba.

– Tudom.

– Akkor induljon, várják.

Mason megnyomta a lift hívógombját. Amikor a kabin megérkezett, beszállt, becsukta az ajtót, megnyomta a második emelet gombját. Amikor kilépett a liftből, egy egyenruhás fogadta: – Már várnak önre, Mr. Mason.

Mason bólintott, belépett a szobába. Azonnal észrevette, hogy a gyorsíró füzete már félig megtelt; s azt is, hogy Paul Drake meglehetősen nyúzottnak látszik, olyan hervadt, mint egy salátalevél a nyári hőségben. Kemény kérdezősködésen mehetett át.

Drake a fiatal nő felé intett: – Ő a telefonosom, Perry, Minerva Hamlin kisasszony.

– Üdvözlöm, Mr. Mason – mondta a nő hivatástudattal, büszkén.

Mason megszólalt: – Tragg, mondtam magának, én vagyok a felelős azért, hogy Miss Hamlinnek éjjel ide kellett jönnie. Én akartam tudni, hogy ki volt ott velem a 721-es szobában.

– Ezt már tudjuk – mondta Jaffrey őrmester.

Tragg egy fényképet vett elő: – Nos, Miss Hamlin, egy kérdést fogunk feltenni magának. Ez a kérdés nagyon fontos magának is, és a főnökének is. Azt akarom, hogy nagyon körültekintően válaszoljon.

– Természetesen – mondta a lány. – Mindig körültekintő vagyok.

– Annyit elmondhatok – folytatta Tragg hogy ebben a hotelban valakit meggyilkoltak. Ezt a gyilkosságot vizsgáljuk ki, és bizonyos dolgok arra utalnak, hogy sietnünk kell. Nem akarom megijeszteni, de figyelmeztetem, hogy minden titkolózásnak, mellébeszélésnek jelentősége lehet. Azt hiszem, tudja, milyen következményekkel jár a hatóság félrevezetése.

A lány gyorsan, határozottan bólintott.

– Várjon csak egy percre – szólt közbe Jaffrey. – Csináljuk szabályosan.

– Hogy érti ezt?

– Egy fényképet akarunk azonosítani. Lehet, hogy ez a lány használható. Lehet, hogy nem. Sokat tudnék mesélni maguknak erről a lepratelepről. Legalább százszor voltam itt. Az utcalányok paradicsoma. Az éjszakai portásnak, Frank Hoxie-nak van egy óriási előnye. Egyetlen arcot sem felejt el. Ha mutatunk neki egy fényképet, és valaha látta az illetőt, emlékezni fog rá – hetek múlva is akár, még ha csak éppen átsétált a szálloda hallján, akkor is.

– Jó, jó – szakította félbe Tragg. – Hívjuk be, de azért megkérdezhetjük Miss Hamlint is ...

Jaffrey beszédes mozdulattal kapta föl a fejét: – Kérdezzük meg Hoxie-t először. Mutassuk meg neki a fényképet. Hadd tudjuk meg, mi az ő véleménye.

Tragg hadnagy egy pillanatig gondolkodott, majd felemelte a telefont, és leszólt: – Küldje fel Frank Hoxie-t, az éjszakai portást... Igen, most azonnal.

Letette a kagylót.

Jaffrey szólalt meg, maga elé bámulva fűzte a szavakat: – Tulajdonképpen a helyet nem lehet okolni semmiért, olyan, amilyen. Egy átjáróház az egész, senki nem fektet bele pénzt, hogy rendbe hozza valamelyest. Ezen a környéken, ezzel a hírnévvel és azokkal az árakkal, amibe ma egy hotelberendezés kerül, senkinek sem éri meg. Azt mondják,

megtesznek minden tőlük telhetőt, és én el is hiszem. De ha egy hely egyszer ilyen hírnevet szerzett, már vonz bizonyos rétegeket, és akkor már nincs mit tenni. Tragg bólintott.

Mason mintegy véletlenül jegyezte meg: – Az a fénykép ... ismerem, aki rajta van?

– Nem tudjuk – mondta Jaffrey.

– Talán én megmondhatnám.

– Azt se mondta meg, hogy ki volt az a nő ott magával a szobában.

– Mert nem tudom.

– Azt mondta, hogy ő Dixie Dayton, nem? Mason már válaszra nyitotta a száját, aztán mégis inkább csöndben maradt.

– Mindjárt magára kerül a sor – mondta Jaffrey. – Van még tartalékban néhány ütőkártyánk ... Ne higgye, hogy ez mindennapi gyilkosság. Ez egy rendőrgyilkossághoz vezet. Ez a Dixie Dayton csupa sár. Kapcsolatban állt Tom Sedgwickkel, aki – mindössze ennyit tudunk róla – leadta azokat a lövéseket, amelyek megölték Claremontot. Mi természetesen nem mondunk véleményt azokról az esetekről, amelyeket egy ügyvéd elvállal, de isten az atyám, legalább a magán-detektíveknek be tudunk fűteni egy kicsit, ha kell – és kellett.

– Gondolom, Tragg hadnagy tudja, hogy erről mi a véleményem – mondta Mason. – Természetesen nem fedezek semmiféle rendőrgyilkosságot.

– Hát persze, hogy nem – ironizált Jaffrey.

– És honnan tudják, hogy ki a gyilkos? Van talán vallomás a birtokukban?

– Na, hát elkezdődött – sóhajtott Jaffrey. – A jó öreg halandzsaduma. Ezt mindig előkapják maguk, ügyvédek. Mindenki ártatlan, míg be nem bizonyosodik az ellenkezője. Minden állampolgárnak joga van a tárgyaláshoz és a törvényes ítélethez. És maguk persze bűnöst nem képviselnek! Maguk aztán nem! Hiszen a törvény mindaddig ártatlannak tekinti az ügyfeleiket, amíg maguk védik, vagy ameddig ...

Némi nyugtalanság vibrált Tragg hangjában, ahogy közbeszólt: – Próbáljon meg, amennyire ez lehetséges, a tárgyra szorítkozni, őrmester. Szeretném, ha a gyorsíró minden itt elhangzó szót le tudna jegyezni, de nem akarom, hogy túl nagy legyen az átírási munka.

– És azt sem akarja, hogy Jaffrey őrmester úr netán ismét elragadtassa magát – tette hozzá vigyorogva Mason.

– Ugyan – legyintett Tragg. – Maga ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy ha most sikerült valami olyat kicsalni Jaffreyből, amit nem lenne szabad elmondania, hát legfeljebb lenne egy ragyogó napja, jó sok élvezettel, a kedvenc helyén, a tárgyalóteremben.

– Maga félreismer engem – szerénykedett Mason.

– Ugyan! – nyögött fel gúnyosan Jaffrey.

Az egyenruhás őr kinyitotta az ajtót. A sápadt éjszakai portás jött be, akit Mason akkor látott, amikor először lépett be a hotelba. Most megilletődve álldogált a rendőrök előtt. Jaffrey szólalt meg: – Nem kell félnie, Frank. Ez most olyasmi, amihez személy szerint semmi köze. Ez nem erkölcsrendészeti razzia. Ez itt a gyilkossági csoport, és a segítségét akarjuk.

A portás bólintott.

– Tisztességes dologra kérjük. Azt akarom, hogy tudja – magyarázta Jaffrey. – Senki nem fogja bántani magát. Ez itt Tragg hadnagy, és szeretné, ha maga azonosítana egy fényképet. Mondtam neki, hogy magának ragyogó arcmemóriája van. És hogy a neveket sem felejtí el.

Halvány mosoly futott át Hoxie arcán.

– Igyekszem, uram – mondta. – Azt hiszem, hozzátartozik egy hotelportás feladatához, hogy néven tudja szólítani a vendégeket, ha azok igénylik, hogy néven szólítsák őket.

– Tudom – vigyorgott Jaffrey. – Mindössze azt a nevet kell megjegyeznie, hogy Joe Smith, és tizből kilencet máris néven szólíthat azok közül, akik ide bejelentkeznek.

– Már megbocsásson, uram, de mi a legjobb tudásunk szerint próbálunk dolgozni. Egészen a legutolsó alkalomig ez sikerült is, és ez az utolsó sem a mi hibánk volt.

– Jó, jó, tudom, csak vicceltem – mondta Jaffrey. – Dolgozzunk. Nézze meg ezt a fotót, Frank!

Tragg előhúzta a képet.

Hoxie maga elé vette, néhány pillanatig nézte, aztán bólintott.

– Láttá valaha?

– Ő az, aki a 815-ös szobát vette ki.

– Bejelentkezett?

– Egy férfi jelentette be. Azt mondta, hogy a sógornője jött látogatóba, Mrs. Madison Kerby.

– Ő az, aki a 815-ösbe ment?

– Igen. Emlékszem, amikor odaadtam a kulcsot.

– Biztos benne?

– Egészen biztos.

Tragg győztesen bólintott: – Megnézné a fényképet, Miss Hamlin? Bizonyosan ő az, de a maga véleményét is hallani akarjuk.

– Mint tudjuk – szólt közbe Mason az azonosításnak rengeteg különböző módja van. Ez éppen a halmozott...

– Elég – szólt nyersen Tragg. – Nem kérjük a hallgatóság kommentárját, Mason.. Miss Hamlin, csak nézze meg a képet. És ne engedje, hogy bárki befolyásolja. Egyszerűen csak annyit mondjon, ez az a hölgy, akit ki jönni látott a 721-es szobából, és bemenni a 815-ösbe, vagy sem?

Minerva Hamlin figyelmesen tanulmányozta a képet, majd felvonta a szemöldökét – Természetesen én ... – kezdte.

– Figyeljen ide – szakította félbe Jaffrey.

– Nagyon sokszor előfordul, hogy egy fénykép nem nagyon hasonlít arra, akiről készült. Figyelmesen, jó hosszán nézegesse. Ez fontos. Mindenkinek nagyon fontos. Ne mondjon igent. Se nemet. Csak akkor mondjon bármit is, ha bizonyos benne, hogy nem téved. Ne tegyen semmi olyat, amit később megbánná.

– Azt hiszem ... azt hiszem, hogy ő az.

– Nézze még egy kicsit – mondta újra Jaffrey. – Figyelmesen.

– Már megtettem. Azt hiszem, hogy ő az.

– Ez nem a leghatározottabb azonosítás – mondta Tragg. – Nem tudná másképp mondani?

– Azt mondtam, hogy azt hiszem, ez az a nő.

– Maga, ugye, általában nem követ el hibát? Nagyon korrektnek, pontosnak látszik.

– Igyekszem nem hibázni.

– És nem bizonytalan a döntéseiben, ugye?

– Azt hiszem, nem.

– Akkor viszont – mondta Jaffrey – hagyjuk ezt a hiszemet. Ez az a nő, vagy sem?

– Azt hiszem ... – a nő hirtelen elhallgatott, látva Jaffrey furcsa vigyorát.

– Folytassa! – szólt rá Tragg.

– ... ez az a nő – mondta.

– És most – szólalt meg Mason – láthatnám én is a fotót? Nyilván tudják, hogy elég jó alkalmam volt megfigyelni a hölgyet, jobb, mint bárki másnak, ott, a 721-es szobában.

Miss Hamlin, szükségszerűen, mindössze egy futó pillantást vethetett rá, amikor...

– Ki volt az a nő magával a 721-esben? – kérdezte Tragg.

– Nem tudom – felelte Mason. Jaffrey Minerva Hamlinhez fordult: – írja a nevét a kép hátuljára.

– És a dátumot is – tette hozzá Tragg. Minerva Hamlin ráírta, majd Tragg Frank Hoxie elé csúsztatta a fotót: – Maga is. A dátumot is.

– Ha megengednék, hogy megnézzem, őrmester, én ... – kezdte ismét Mason.

Jaffrey őrmester felállt.

– Ide figyeljen, Mason – mondta. – Magának mint ügyvédnek vannak bizonyos kiváltságai. A törvény védettséget biztosít magának. Megtagadhatja tőlünk az információt. Hivatkozhat az ügyvédi titoktartásra. Nem gyakorolhatunk nyomást magára, ugyebár. Hát én most nagyon egyenesen azt kérdezem magától, hogy vajon az a nő ott magával a

szobában Dixie Dayton volt-e, és mondta-e magának, hogy Morris Alburg meg akarja ölni George Fayette-et. Nos?

– Hadd mutassak rá két dologra, őrmester úr – mondta Mason. – Ha az a nő nem Dixie Dayton volt, akkor bármit mondott, senki ellen nem bizonyíték. Ha netán Dixie Dayton volt, de nem működött együtt Morris Alburggal, akkor is mondhatott bármit; nem használható fel Alburg ellen. Végül: ha Dixie Dayton volt, és az ügyfelem, akkor bármit mondott is a helyzetével kapcsolatban, az bizalmas információ.

– Én is épp így gondoltam – mondta Jaffrey. – Kérem azt a fotót, hadnagy.

Tragg odaadta a fényképet. Jaffrey pedig villámgyorsan a belső zsebébe csúsztotta.

– Azt hiszem, ez minden, Mason – mondta. – Drake, maga nagyon rohant volna vissza – az irodájába. Hát menjen. Mason, a továbbiakban nélkülözni tudjuk a segítségüket.

– És megnézhetném azt a fotót? – kérdezte újra Mason.

Jaffrey csak vigyorgott.

– Csak annyit mondhatok magának – szólalt meg Tragg –, hogy ez a fotó egészen bizonyosan Dixie Daytont ábrázolja. Azt a lányt, aki ugyanakkor hagyta el a várost, amikor Thomas Sedgwick. Bob Claremont megölésének éjszakáján.

– Miért ad maga információkat, amikor ő nem árul el nekünk semmit? – kérdezte ingerülten Jaffrey.

– Mert így tartom tisztességesnek – felelte Tragg.

– Legyen előbb ő tisztességes – horkant fel Jaffrey.

Tragg a gyorsíró felé fordult: – Jegyezte, amikor azt mondtam, hogy ez Dixie Dayton képe?

A gyorsíró bólintott.

– Akkor ... ez minden – mondta Tragg. – Mason, most már elhagyhatja a hotelt.

– Benézhetnék még egy pillanatra a 721-esbe? – kérdezte Mason.

– Tragg hadnagy elmosolyodott.

Jaffrey bőbeszédűbb volt: – Egy frászt. Tragg is megszólalt: – Gondoljon bele, őrmester, azt hiszem, jobb lenne itt tartani Masont és Drake-et, ameddig megtaláljuk a ... amit keresünk.

Jaffrey sokatmondóan rábólintott. – – Maga elmehet, Miss Hamlin – mondta Tragg. – Drake és maga, Mason, várjanak a hallban.

Jaffrey kivágta az ajtót: – Erre van a kifelé, uraim.

Mason a folyosón megvárta Minerva Hamlin-t.

Hirtelen Jaffrey lépett ki a szobából, odaszólt az egyenruhás őrnök: – Kísérje le ezt a lányt, és ültesse be egy taxiba. Küldje vissza az irodába. Ne engedje beszélni senkivel.

– Figyeljen ide – szólt közbe Drake. – Ez a lány az alkalmazottam. Mondanom kell neki néhány dolgot, hogy intézkedni tudjon, amíg magam is visszamegyek, és ...

– Mondja meg nekem, amit akar – torkolta le Jaffrey. – Én majd átadom.

10.

Drake és Mason lenn üldögéltek, türelmetlenül az órát figyelték. Hajnali fény derengett be a hall nagy ablaktábláin. Néhány korai teherautó brummogott végig az úton. Aztán egy tejeskocsi.

– Mi a fenét kereshetnek? – kérdezte Drake.

Mason vállat vont.

– Hanem téged alaposan megdolgoztak, Paul – mondta aztán.

– Hát igen – felelte Drake, majd hevesen hozzátette: – De még hogy!

– És mit mondtál nekik?

– Követtem az utasításodat. Beszéltem.

– Az holtbiztos – mondta Mason –, hogy a szobában lehallgató volt. Úgy sejtem, Morris Alburg valami tanút hozhatott oda, és azt akarta, hogy én kérdezzem ki. És azt is akarta, hogy nyoma maradjon annak, ami ott elhangzik. Bármibe lefogadom, hogy a szomszéd szobában vagy valahol a közelben egy teljes szerelést találunk.

– Sejtettem, hogy ilyesmire gondolsz – mondta Drake.

– A kérdéseik túlságosan is pontosak voltak ahhoz, hogy azt hihessem, sötétben tapogatóznak. Gyorsíró jelenlétében ilyen határozottan kérdezni, méghozzá ilyen kísértő szöveggel, mint amit neked mondtak ... Nyilvánvalóan arra hajtottak, hogy szépen, fokozatosan csapdába csaljanak, és elvehessék az engedélyedet. Ezért javasoltam, hogy mondj el mindent.

– Persze. És úgyis tudtak mindent, ami abban a szobában elhangzott. Igazad van, Perry. Eleinte nem voltam biztos benne, de aztán amikor a rúzzsal írott üzenetekről kezdtek faggatni, már tudtam, hogy neked volt igazad.

– A kérdés az – tűnődött Mason vajon mikortól kezdve működött az a mikrofon, és vajon mennyit tudnak.

– Biztosan hiányzik néhány láncszem – mondta Drake. – Örökké azt firtatták, mi történt, mikor te bementél abba a szobába, és ki mit mondott. Erre voltak kíváncsiak.

– És mit mondtál?

– Még amit tudtam, az is semmi.

– Ide figyelj, Paul. Nincs túl sok nyilvántartott magánnyomozó iroda ebben a városban. Tegyük fel, neked egy munkához szükséged van lehallgató készülékre. Honnan szerzed be?

– Mindannyiunknak van ilyen, Perry. Persze, óvatosnak kell lennünk, amikor használjuk, de van rögzítőnk, mikrofonjaink, a legmenőbbeknek pedig, a legújabb teljes szerkezetük.

– Az mit jelent?

– Ezeket a masinákat nyugodtan ott lehet hagyni bárhol – magyarázta Drake. – Nem kell figyelni rájuk, mert automaták. Ha az egyik szalag megtelt, forogni kezd a másik. Van benne egy óraszerkezet, az kikapcsolja a gépet, ha tíz másodpercig csönd van. Aztán bármilyen hangra újra bekapcsol... Persze beállítható folyamatos működésre is .. Gyakran viszont csak azt akarjuk tudni, hogy mi történik például egy szobában huszonnégy órán keresztül. Ilyenkor bekapcsoljuk az automatikát, és a szalag csak akkor megy, ha beszélnek.

– És jók ezek a rögzítők?

– Hajjaj! Persze ezek a legújabbak... Itt is van azért egy bökkenő ... Nem tudhatod, hogy mennyi ide telt el az egyes beszélgetések között, és senki nincs ott, hogy ellenőrizze. Azt sem lehet bizonyítani, hogy a beszélgetés ott zajlott, ahol a mikrofon volt. Elméletileg elképzelhető, hogy valaki bejut abba a szobába, ahol a rögzítő van, és elszúrja az egészet.

– Értem – mondta Mason. – De ez egy jó lehetőség arra, hogy ... No nézd csak, itt jön Tragg ... Árad belőle a jókedv és derű.

Tragg hadnagy kilépett a liftből, odament Masonékhoz: – Sajnálom, hogy kényelmetlenséget kellett okoznunk maguknak, de tudják, hogy megy ez. Gyilkosságról van szó... De minden rendben. Elmehetnek.

– Kösz – állt föl Drake, és elindult az ajtó felé.

Mason visszatartotta Tragget: – A maga Jaffrey barátja kissé vaskalapos.

– Ha magának is olyan ügyekben kellene dolgoznia, maga már fafejű lenne.

– És megfejtették a rejtélyt, hadnagy? Tragg gondolkodott egy ideig, aztán megszólalt:

– Tudja mit, Mason? Elolvashatja az újságokban, majd onnan megtudja.

– Meglesz.

– Az a szám, amit rúzzsal írtak a tükör hátuljára, az Fayette autójának a rendszáma volt. A kocsit Herbert Sidney Granton néven tartották nyilván. Ez volt Fayette utolsó álneve. És amikor megtaláltuk a kocsit – mert végül megtaláltuk egy szép kicsi lyuk volt az oldalán, a jobb első ajtón. Lövés nyoma, amit belülről adtak le. Biztosnak látszik, hogy ezzel a kocsival próbálták meg elrabolni Dixie Daytont.

– De nem Fayette vezette – mondta Mason.

– Tényleg nem ő volt. Most végezzük az ujjlenyomat-vizsgálatokat, és nemsokára tudni fogjuk, hogy ki vezette.

Mason elgondolkodva ráncolta a szemöldökét.

– Én személy szerint nem is hibáztatnám Morris Alburgöt Fayette meggyilkolása miatt – mondta Tragg. – Feltehetően önvédelemből tette. Fayette nagyon veszélyes volt. De

Alburg az ellenségünk mindaddig, amíg összejátszik ezzel a Dixie Daytonnal... És amíg Dixie Dayton nem adja ki nekünk Thomas Sedgwicket, addig egy csöppet sem törődünk a maga ügyfeleinek a védelmével, Mason. Gondolom, ezt maga is tudja.

– Gondolom, nem hitte, hogy mindezt nem tudtam, ugye? – mondta Mason, és a kijárat felé indult.

11.

Mason Drake-hez fordult: – Menj fel az irodádba, Paul. Kérdezd meg azt a lányt, valóban olyan biztos-e abban az azonosításban?

Drake lába már a gázpedálon volt.

– Gondolod, hogy hamisan azonosított?

– Majdnem biztos vagyok benne.

– Elég megbízható, Perry.

– Nézd a másik oldalról – mondta Mason.

– A szobában lehallgató volt. Még hozzá olyan ügyesen volt megcsinálva, hogy biztosan profi munkával állunk szemben.

– És? – kérdezte Drake.

– Két eset lehetséges. Morris azt akarta, hogy ott találkozzam vele. Vagy ő szereltette be, vagy nem ő.

– Tegyük fel, hogy nem ő tette. Mason a fejét rázta: – így nem stimmel nekem ez az egész, A tények nem erre utalnak.

– Miért?

– Morris ott akart találkozni velem. Megszerzett vagy megtalált valamit vagy valakit, esetleg egy tanút, akit ki akart faggatni, és az egészséget fel akarta venni. Azt akarta, hogy én kérdezzem ki. Aztán ... valami történt vele.

– Mire gondolsz?

– Próbáljuk kitalálni – folytatta Mason.

– Morris Alburg szemmel láthatóan kedvesen, szeretettel bánik ezzel a Dixie Daytonnal. Ha a lány, akivel én beszéltem, tényleg Dixie Dayton volt, tudnia kellett Morrristól, hogy a szobát lehallgatják. Ebben az esetben pedig feltehetően szólt volna nekem, hiszen az ő oldalukon állok. De még ha nem is szól, hát bizonyosan nem mondja rá a szalagra, hogy Alburg meg akarja ölni Fayette-et.

– Ez logikusan hangzik – ismerte el Drake.

– A másik oldalról pedig – mondta tovább Mason – a helyzet a következő. Ha valami történt az igazi Dixie Daytonnal, és Morris Alburgöt akarata ellenére elvitték valahova, akkor ez a lány azért jött, hogy becsapjon engem. Tudta, hogy én sose láttam az igazi Dixie Daytont, és tudta azt is, hogy George Fayette-et megölték vagy megölik. Tökéletes csapdát akart felállítani az ügyfeleimnek ... Nos, Paul, ha tudtál követni, akkor magad is belátod, hogy ebben az esetben a lány pontosan azt mondta, amit mondania kellett.

– Tehát azt hiszed, hogy nem az igazi Dixie Daytonnal beszéltél?

Mason sűrűn bólogatott.

– Ez is meggyőzően hangzik – mondta Drake. – Milyen jó lenne, ha láttad volna azt a képet...

– Mindegy, ezen már nem tudunk változtatni – mondta Mason. – Az az érzésem, Paul, hogy még mindig nagy tétre játszunk. Fayette csak eszköz volt. Eljátszotta ezt az ijesztgetést Dixie Daytonnal, de egyáltalán nem sikerült. Aztán elkövette azt a hibát, hogy bejött hozzám az irodába, hogy információt szerezzen mint biztosítási ügynök. Aztán észrevette, hogy a nő, aki éjjel követte, az én titkárnőm volt... De addigra már ki is nyírta magát... És van még valami. Az autó, amivel az egészséget elköverték, az övé volt. Tudta, hogy a rendőrség meg fogja keresni.

– Úgy gondolod, hogy a saját bandája ölte meg?

– Nem tudom elképzelni, hogy Morris Alburg bemenjen egy hotelszobába, és hidegvérrel megölje Fayette-et.

– Sose tudhatod, mire képesek ezek a figurák, ha úgy érzik, sarokba szorították őket – mutatott rá Drake.

– Lehet, hogy igazad van – mondta Mason most mégis nézzük innen. Tegyük fel, hogy csapda volt az egész. Morris Alburg és Dixie Dayton ott voltak a 721-es szobában, és vártak rám. Tegyük fel, hogy valaki bement, és arra kényszerítette őket, hogy elhagyják a hotelt.

– Kissé melodramatikusan hangzik – szolt közbe Drake. – Mondtam már neked, olyan, mint egy rossz krimi.

– Miért, lehetnek akár többen is – folytatta Mason. – Például egy pár, és észre sem vették, amikor átsétáltak a hallon.

– Lehet, persze.

– Most viszont – mondta Mason – nézzük a bíróság szemszögéből. Ez a valaki ott a szobában azt mondta nekem, hogy Morris Alburg, akivel ő együtt van az egész cirkuszban, éppen George Fayette megölésére készül. Hogy nehogy Fayette ölje meg őt, az önvédelem látszatát kelti.

– És?

– És ez a beszélgetés szalagon van, a szalag pedig a rendőrségnél. Aztán az alkalmazottad és a portás azonosítja a lányt, és megállapítják, hogy Dixie Dayton beszélgetett velem abban a szobában. A hulla pedig az ő szobájában van. Mennyi esélyt adnál ilyen esetben a védőügyvédnek?

Drake füttyentett.

– Hát így aztán nem gondoltam végig! Persze semmi esélyed sem lenne.

– Hát ez az – mondta Mason. – Én viszont nem hiszem, hogy az a nő Dixie Dayton volt... Most pedig beszélj a lánnyal, én is jövök nemsokára.

– Nem jössz velem?

– A saját kocsimmal megyek. Van egy kis dolgom. Meg akarom találni azt, aki beszerelte a lehallgatót. És tudni akarom, mennyit is tud pontosan a rendőrség.

– Meg fognak előzni – mondta Drake. – Ők fogják gyorsabban megtalálni a pasast. – – Lehet – hagyta rá Mason. – Mindketten az idővel is versenyt futunk... Menj az irodádba, Paul, megyek én is.

Drake bólintott, és megnyomta a gázpedált.

Mason is beszállt a kocsiba, lassan araszolt végig az utcán, míg talált egy nyitva tartó éttermet. Bement, és felhívta Morris üzletét.

Della Street vette fel a kagylót.

– Dolgozik, Della?

– Most értem ide – felelte a lány. – Itt van a pénztáros is; nem volt könnyű kirángatni az ágyból, idehozni, és ...

– Nyitva van a széf?

– Igen. Nála nem volt semmiféle lista a nyomozóirodákról, és Alburg nem rendszerezi a számláit. Egy nagy halom papírt találtunk, ömlesztve. Most estünk neki, és összehasonlítjuk a neveket a nyomozóirodák neveivel. Rettenetes munka. Hol érem utol, ha találnánk valamit ebben a kuplerájban?

– Maradjon ott, amíg odamegyek – mondta Mason. – De ha pár percen belül találna valamit, hívjon fel Drake-nél. Mindjárt ott leszek, aztán úgy tizenöt-húsz perc múlva magánál.

– Rendben van, addig kotorászunk. Főnök, ez valami elképzelhetetlen! Ugyanolyan csekkek a húsokról, a zöldségekről, a jótékonyági küldeményekről, és mind beledöntve a zsákokba.

– Csak csinálja – mondta Mason. – Rögtön megyek, amint tudok. Legyen jó kislány.

– Úgy lesz, főnök – mondta a lány, és letette a kagylót.

Mason a hivatalához hajtott, leállította az autót a még teljesen üres parkolóba, és megnyomta a lift hívógombját.

Az éjjeliőr odaköszönt: – Jó reggelt, Mr. Mason. Korai madár errefelé.

– Inkább késői – felelte Mason. – Paul Drake felment?

– Úgy öt-tíz perccel ezelőtt.

– Nagyon jó. Felvinne?

– Valami nagyon nagy ügyön dolgoznak, igaz? – érdeklődött.

– Meglehet – hagyta rá Mason, miközben merőn figyelte az emeletek jelzőlámpáit.

A lift megállt, Mason a Drake Nyomozóiroda elé ment, belökte az ajtót. Láta, amint Paul Drake Minerva Hamlin előtt álldogál, zavartan figyeli a lányt, aki mereven, összeszorított szájjal ül.

Drake felnézett: – Helló, Perry. Nem megy valami jól a munka.

– Az a célja a látogatásának, hogy befolyásoljon a tanúvallomásomban? – kérdezte támadóan Minerva Hamlin. – Hivatali kötelességem részeként elvárják tőlem, hogy hamisan esküdjem?

– Ugyan már – legyintett Mason. – Senki nem akar ilyesmit magától.

– Nos, nagyon is úgy néz ki, mintha Mr. Drake azt akarná, hogy megmásítsam az azonosításomat.

– Várjon csak – szakította félbe Mason. – Ne kapkodjunk. Annak a nőnek az azonosítása kulcsfontosságú lehet.

– Nem vagyok teljesen agyalágyult, Mr. Mason. Azt hiszem, megértettem.

– Az a nő azt mondta nekem, hogy ő Dixie Dayton.

– Hát ő csak tudja, hogy kicsoda, nem?

– Ugyanakkor – folytatta Mason – bizonyos emberek érdeke úgy kívánta, hogy ő ezt mondja nekem akkor is, ha nem igaz.

Minerva Hamlin merev háttal ült a kapcsolótábla előtt, és ridegen mosolygott.

– Maga viszont nagyon jól dolgozott. Sürgős ügybe lépett be nagyon gyorsan, és pontosan úgy csinált mindent, ahogy kellett...

– Ne udvaroljon, Mr. Mason.

– Nem udvarolok. Csak annyit mondtam, hogy jól végezte a munkáját, pedig még át is kellett öltöznie ahhoz, hogy figyelni tudja azt az asszonyt. És persze nem is csinálhatott semmi olyasmit, amitől gyanús lehetett volna. Hisz az egész dolog alapja az volt, hogy maga teljesen gyanútlannak látszék.

– Ebben egyetértünk.

– Éppen ezért – folytatta Mason – aligha lehetett olyan helyzetben, hogy alaposan megbámulja azt a nőt.

– Nem is kellett megbámulnom.

– Követte a folyosón.

– Igen.

– Csak egy pillanatra láthatta az arcát, – De láttam.

– Éppen csak egy pillanatra, futólag.

– Mr. Mason, bolondot akar csinálni belőlem, vagy azt akarja, hogy hazudjak, esetleg mindkettőt?

– Pusztán rámutatok néhány nyilvánvaló tényre – mondta Mason –, amelyek miatt magának meglehetősen nehéz azonosítani ezt az arcot egy fényképpel. Ha látta is magát a nőt, ez akár különbözhet...

– Eléggé biztos vagyok abban, hogy a fotón ugyanaz a nő volt, aki kijött a 721-es szobából. Aztán egyenesen a 815-ösbe ment, a kulcsot a zsebéből vette ki. És maga is hallotta az éjszakai portás vallomását, ő nagyon is biztos volt abban, hogy az a nő vette ki a 815-ös szobát.

– Éppen erről van szó. Magát nagymértékben befolyásolták. Miután az éjszakai portás azonosította a nőt, magának már szinte csak meg kellett erősítenie...

– Engem nem lehet olyan könnyen befolyásolni, Mr. Mason. Azt hiszem, képes vagyok arra, hogy a saját fejem után menjek, ami – szintén azt hiszem – nem is olyan rossz. Ne haragudjon, de nem örülök annak, hogy rá akarnak venni, változtassam meg a vallomásomat.

– Te jó ég! – kiáltott elkeseredést mímelve Mason. – Dehogy akarom rávenni! Csak azt akarom megmagyarázni, milyen fontos, hogy egészen biztos legyen a dolgában, meg azt, hogy borzasztó nehéz lehetett magának annyira megnézni azt a nőt, hogy fényképről is azonosítsa.

– Eléggé alkalmasnak hiszem magam arra, hogy meghozzam a saját döntéseimet, Mr. Mason. Általában nagyon határozott vagyok, Mr. Mason.

– Remélem is – mondta Mason, és sarkon fordult. – Gyere Paul, mennünk kell.

– Hova?

– Majd kint megmondom.
– Várok néhány interurbán telefont...
– Felejtsd el...
– Gondolom – szolt Minerva Hamlin fagyosan –, nem mondja meg nekem, hogy hol tudom elérni Mr. Drake-et, ha az interurbán bejönne ...
– Nem tudom, hol tudja elérni.
A lány hirtelen vállrándítással visszafordult a kapcsolótáblához.
Drake követte Masont a folyosóra.
– Na hiszen, micsoda tyúk – sóhajtott Mason. – Honnan akasztottad le, Paul?
– Egy munkaközvetítőtől... De eléggé megbízható, Perry.
– Csak azt hiszi... Meg te is. Az a típusú nő, aki határozottan irányítja először a saját gondolkodását, aztán a tiédet is ... Na, menjünk Paul, Morris Alburghöz.
– Senki nem lesz ott ilyen korán.
– Dehogynem. Ott van Della, és ellenőrzi Alburg könyvelését. Ha ő szereltetett lehallgatót a 72l-esbe, akkor találnunk kell valamit. Szeretném megelőzni a rendőrséget.
– Ez természetes. Bár eddig még semmi egyértelmű bizonyítékod nincs arra, hogy a szobában tényleg lehallgató volt...
– Mégis volt. Bízzál bennem, Paul.
– És miért nem bízol bennem inkább te?
– Mert az sokáig tart, Paul. Na, gyerünk. Drake felnyögött: – Perry, legalább a biztonságunkra legyél tekintettel, ha már a gyorsajtás mellett döntesz. Már megkezdődött a reggeli csúcsforgalom. Ne hajts úgy, mint az örült...
– Jó, jó. Na, szállj be.
Mason kigurult a parkolóból, felgyorsított. Paul Drake, keményen fegyelmezve magát, csak a kereszteződéseknel pillantott nyugtalanul körül, amikor Másón átsiklott a kora reggeli forgalom dugóin, és végül fékezett Alburg étterme előtt.
Megzörgette az ajtót, Della Street kinyitotta.
– Van valami, Della? – kérdezte azonnal.
– Ebben a pillanatban találtam – mondta a lány. – Egy százhuszonöt dolláros csekk, amit másfél évvel ezelőtt állítottak ki, Arthur Leroy Fulda névre; ő pedig rajta van a magánnyomozók ...
– Ismered? – fordult Drake-hez Mason.
– Persze.
– Milyen a pasas?
– Milyen, milyen ... Normális ... Istenemre, Perry!... Bármibe lefogadom, hogy ő az!
– Tessék?!
– Fulda nemrégiben szerzett egy ultramodern lehallgatót és rögzítőt. Említette nekem.
A legújabb típus.
– Hol lakik?
– Az irodája ...
– Hol lakik?
– Megnéztem a telefonkönyvben – mondta Della Street. – Egy East Colter-i cím van benne, East Colter Avenue 1325. Nem tudom, hogy ez a lakása vagy ...
– East Colter – tűnődött Mason. – ... Valószínűleg ott lakik. Szóljon be az irodájába, Della, csak éppen ellenőrizze, hogy még nincs-e ott, és ... Bár nem hiszem. Nyilván otthon van, hacsak a rendőrség el nem vitte, ezt pedig nem tudhatjuk meg másként, csak ha odamegyünk. Gyerünk, Paul.
– Itt várjam meg, főnök? – kérdezte Della Street.
Mason a fejét rázta: – Nem, hiszen megvan, amit tudni akartunk. Zárják be az üzletet, kapcsolják ki a villanyt, és felejtsék el az egészet. Igyon valahol egy kávét a pénztárossal, Della, reggelizzenek meg. Gondoskodjon róla, hogy tartsa a száját.
– Okos lány. Azt hiszem, hallgatni fog. Ugyanis...
– Akkor jó – vágott közbe Mason. – Megyünk és megkeressük Fuldát. Nagyon köszönöm, Della.
– Remélem, tényleg ő az, főnök.

– Úgy kell lennie. Minden stimmel. Tegyük vissza a számlákat a széfbe, és zárjanak be mindent. A rendőrség nemsokára itt lehet. Na, gyerünk, Paul.

12.

A közlekedési lámpák éppen abban a pillanatban váltottak villogó sárgáról a nappali, szabályos háromszínű fényre, amikor Mason alig egy kilométernyire lehetett az East Colter Avenue-től. Lassított, hogy folyamatosan haladhasson, aztán ráfordult a sugárútra, és megkereste a házszámot.

– Nem úgy néz ki, mintha ébren lennének – szólalt meg Drake.

Mason a ház elé állt, felszaladt a lépcsőn, megnyomta a csengőt.

A harmadik csengetés után csoszogást hallott a folyosón, majd egy pizsamás, papucsos, álmos szemű férfi nyitott ajtót.

– Mit akarnak? – kérdezte. Drake válaszolt: – Ismer engem, Fulda. Találkoztunk néhányszor és ...

– Ó, Mr. Drake! Tessék!

– Ez itt Perry Mason – mutatta be Drake; – Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Mason. Bocsássanak meg az öltözékemért... Segíthetek valamiben?

– Beszélni szeretnék magával – vette át a szót Mason.

– Most?

– Most lenne a legjobb. Bár egy órával ezelőtt még jobb lett volna.

Fulda érdeklődve nézett rá, valamit mondani akart, aztán visszatartotta lélegzetét, és csak ennyit mondott: – Jöjjenek be.

Aggódó női hang szól ki a hálószobából: – Mi van Arthur?

– Semmi, drágám – szól vissza Fulda szúrós türelmetlenséggel. – Menj vissza aludni, csak két férfi jött, hogy ...

– Kicsodák?

– Egy nyomozó, akit ismerek, és ...

Meztelen talp csattant a padlón. Rövid csoszogás után egy pongyolába bújt nő állt az előszobában.

Fulda hangjából áradt a durva rendreutasítás: – Sajnálom, hogy megzavartunk, drágám. Menj vissza az ágyba.

A nő nem mozdult.

– A feleségem – mondta Fulda, – Ő pedig Mr. Mason és Paul Drake, drágám. Drake nyomozó, akinek az irodája ...

– Ő, egy magánnyomozó ...

– Igen. Szóval ne törődj semmivel, és menj vissza az ágyba, kérlek.

A nő egy pillanatig maga elé bámult, aztán elmosolyodott: – Fáradjanak beljebb. Csináljak kávét?

– Feküdj vissza, drágám.

– Ugyan már, semmiség az egész. Csinálok kávét. Néhány perc. Addig is üljenek le.

Fulda megnyomott egy gombot, bekapcsolta a fűtést.

– Üljenek le, uraim. Nyilván sürgős ügy, nem?

– De igen – felelte Mason. – Nincs sok időnk.

– Mégis?

– Nagyon sürgős. Mondjon el mindent, amit a Keymont hotelbeli munkáról tud, gyorsan.

Fulda éppen rágyújtott, a gyufát a cigaretta végénél tartva kérdezte: – Keymont Hotel?

– 721-es szoba – hadarta Mason. – Gyerünk, kezdje már!

– Gőzöm sincs, miről beszél, Mr. Mason. Mrs. Fulda, aki éppen a konyhába indult, megtorpant a csapóajtónál, félig nyitva tartotta, várt és hallgatózott.

– Ne játssza a hülyét, Fulda – mondta Mason. – Maga benne volt ebben a buliban. Maga szerelte föl a lehallgatót. Azt akarom tudni, meddig maradt ott. Valamint azt, hogy maga csinálta-e személyesen, vagy pedig valakit odaküldött, és ...

– Hát ez már sok! – tört ki Fulda. – Nem elég, hogy idetolakodnak, kirángatnak az ágyból, még hülye kérdéseket is szegeznek nekem?

– Pontosan.

Fuldát még jobban elöntötte a düh.

– Ezt visszautasítom! Semmi mondanivalóm sincs maguknak, uraim! Ha a napi munkámról akarnak érdeklődni, jöjjenek kilenc után az irodámba. Bár ami azt illeti, nem értem, hogy miért faggatnak. Most pedig, mivel önöknek sietős, uraim, nem tartóztatom magukat tovább.

– Úgy gondolja? – kérdezte Mason.

– Igen, így gondolom. – Egyéb?

– Semmi.

– Azt hiszem, valamit eltitkol, Fulda – fűzte lassan a szót Mason. – Szerintem maga mégis benne van ebben az ügyben. És ha így van, eléggé fontos lenne, hogy megtudjuk

...

– Nézze, Mr. Mason, én ismerem magát, és ismerem a hírnevét is, de nem hagyom magam megfélemlíteni a saját otthonomban. Feleltem magának, ez minden. Be óhajtanak jönni az irodámba kilenc után, uraim?

– Nem – mondta Mason.

– Így is jó, nem kötelező.

– Itt akarunk beszélgetni.

– Már beszélgettünk.

– Hát persze. Körülbelül a felét mondtuk el annak, amit kellene.

– Ami engem illet, azt hiszem, világosan fejeztem ki magam. És mindent elmondtam, amit akartam.

– Jó. Akkor most én mondok magának valamit.

– Nem vagyok kíváncsi, Mr. Mason.

– Tudom – vágta rá Mason. – Természetes. Hisz maga rendkívül okos fickó, tehát mindent tud.

– Ezt visszautasítom, Mr. Mason.

– Tegye. Utasítsa vissza nyugodtan. Annál is inkább, mert ha tényleg okos volna, hát legalább meghallgatná, hogy mit akar a másik.

– Pontosan tudom, hogy mit akar.

– Egy frászt tudja! A Keymont Hotelban gyilkosságot követtek el.

Fulda lezseren vállat vont.

– Azt hiszem, ez a legjobb helyen is előfordulhat.

– És a Keymont nem tartozik a legjobb helyek közé – emlékeztette Mason.

Fulda hallgatott.

– A gyilkossági csoport akcióba lépett – folytatta Mason. – Felfedezték, hogy a 721-es szobában lehallgató van. Megtalálták a másik felét is, egy csomó drága műszert, rögzítőt, automata kapcsolókat és mindenféle ...

– És maga pusztán ezért fáradt el hozzám?

– És – folytatta Mason, ügyet sem vetve a közbeszólásra – Tragg hadnagy módfelett kíváncsi arra, hogy ki szerelte be a lehallgatót.

– Ez természetes.

– Tragg hadnagy ugyan nem kérte a segítségemet, de érzésem szerint nem lesz nehéz dolga. A masina egészen új, nagyon drága és nagyon sokat tud. Aki vette, nyilván nem készpénzzel fizetett érte. Valószínűleg szerződés van róla. A gépeken rajta van a szériaszám. A hadnagy fel fogja hívni a gyártót. Azok megadják majd a helyi ügynökség nevét. A helyi ügynökség pedig megkeresi a szerződést, és ...

– Úristen! – kiáltotta Fulda, és lerogyott a székbe, mintha elkaszálták volna a lábát.

Mason Mrs. Fulda felé intett: – Asszonyom, úgy látom, hogy a férje is kér egy kicsit abból a kávéból ...

A nő egy pillanatig még maga elé bámult, majd csöndesen a konyha felé indult. A csapóajtó becsukódott, aztán kinyílt, és úgy is maradt.

– Eszembe sem jutott a szériaszám – nyögött Fulda.

– Pedig nem ártott volna. Elég nyilvánvaló nyom.

– Úgy éreztem ... azt hittem ... szóval nem gondoltam rá.

– Mi is történt?

– Gondolkodási időre van szükségem.

– Hazajött, levetkőzött, egy kicsit összekócolta a haját, és elhatározta, hogy mindenkit átvág. A feleségét halálra rémítette, és most maga is eléggé beijedt. Vajon mitől?

– Nnnem... nem tudom.

– Rendben van, akkor találjuk ki együtt. Mindenekelőtt mondja el a történetet. Talán segíthetünk.

– Nem is ... nem is tudom, mit tegyek.

– Például kezdjen beszélni.

– Nekem ez a speciális szakterületem...

– Tudom.

– A lehallgatás, különböző dolgok rögzítése, akárhol, például tárgyalóteremben is, meg bűnügyi dolgokban is... és nem bűnügyi dolgokban is.

– A Keymont Hotelről beszéljen – szólt közbe Mason.

– Nemrégiben csináltam egy munkát Morris Alburgnek. Egy ... egy bizalmas ügy volt,– Nem hinném...

– De az.

– És ha a kerületi ügyész fogja kérdezni?

– Az más.

– És az újságban is benne lesz.

– Hát jó. Akkor majd az újságokban elolvassa, de addig bizalmas a dolog. Csak annyit mondhatok, hogy zsarolási ügy volt, és nagyon szépen sikerült.

– Mikor volt ez?

– Több mint egy éve.

– Aztán?

– Tegnap délután Morris megkeresett. Azt akarta, hogy szereljem föl a masinát a Keymont Hotelban. De úgy, hogy jó legyen, pontos meg ...

– Folytassa – sürgette Mason. – Hiszen nyilván nem ez izgatta föl az előbb. Azt mondja el, amitől ideges lett.

– Az a szegény bolond azt mondta nekem, hogy keresi őt a rendőrség, és ez engem is bajba keverhet.

– Mit mondott, miért keresi?

– Csak azt mondta, hogy keresik, és ő bujkál.

– És maga ilyen körülmények között is vállalta a munkát?

Fulda mogorván bólintott.

– Hát jó – sóhajtott Mason. – Nem kell elmondania a rendőrségnek, hogy mi mindenről beszélgettek. Hiszen ami magát illeti, ez egyszerű rutinmunka volt, nem? És mit csinált?

– Összeszedtem a szerelést, és elmentem a Keymont Hotelba. Azt mondtam a portásnak, hogy a nővérem az esti géppel érkezik, és két szobát akarok, közel egymáshoz.

– És nem adott?

– Azt mondta, nincs két egymás melletti szobája, csak kettő ugyanazon az emeleten, a 721-es és a 725-ös. Elfogadtam.

– Felment és megnézte? Fulda bólintott.

– Aztán?

– Megfelelt. Mondtam a portásnak, hogy beköltözöm, és alszom egyet vacsora előtt. Kértem, hogy ne zavarjanak, mert majd ki akarok menni az éjszakai géphez a nővérem elé.

– Hogy jelentkezett be?

– A portás sokatmondóan rám kacsintott, és ennyiben maradtunk.

– Aztán mit csinált?

– Felvittem a dolgokat. Ez a modern szerkezet becsomagolva úgy néz ki, mintha kalapdoboz, bőrönd, ilyesmi lenne.

– Tudom – bólintott Mason.

– Lepakoltam, a felét a 721-esbe, a többit a 725-ösbe. A liftesfiú segített, aztán amikor magamra hagytott, mindent átvittem a 725-ösbe, a mikrofont kivéve. Azt persze jól elrejtettem.

– Hova? Valahova a falra?

– Ugyan már ... Ezek olcsó trükkök. Az olvasólámpába tettem, az meg az ágy fejéhez volt kapcsolva. A vezetékek a képkeretben, aztán az ablakdeszkában futottak, ki a folyosóra és be a 725-ösbe ... Gyorsan kellett dolgoznom, de hát erre mindig fel vagyok készülve. Jól sikerült.

– Aztán?

– Ellenőriztem mindent, és üzentem Morris Alburgnek, hogy jöhet, minden rendben.

– Hogyan üzent?

– Felhívtam azt a számot, amit adott, és azt mondtam, ha odamegy Morris, adják át, hogy Art azt üzeni, minden kész.

– Ez minden?

– Igen.

– Aztán?

– Aztán elbújtam a 725-ösben.

– Nem automata a szerkezet?

– De igen, csak biztos akartam lenni abban, hogy működik. És úgy gondoltam, Alburg egy tanút akar. A szerkezet még új, magam is hallani akartam a beszélgetést. Mindig ezt kell tenni, a biztonság kedvéért. Az ugyanis már bizonyítéknak tekinthető, ha az ember ...

– Ne fáradjon azzal, hogy elmagyarázza nekem, mi is az a törvényes bizonyíték – szolt közbe Mason. – Azt mondja el, mit csinált.

– Nos, hát lefeküdtem a 725-ösben, és elaludtam.

– Mikor ébredt?

– Úgy fél kilenc, kilenc körül, azt hiszem.

Kimentem, ettem valamit, aztán újra felhívtam azt a számot, és megkérdeztem, volt-e ott Morris Alburg. Azt mondták, megkapta az üzenetet.

– Megmondta nekik, hogy maga kicsoda?

– Csak annyit, hogy Art.

– Jó. Aztán?

– Jól megvacsoráztam. Még vettem néhány szendvicset is, egy termosz kávé, és visszamentem a hotelba.

– Aztán?

– Olvastam egy kicsit, elszunyókáltam, és a szerkezet hangjára ébredtem fel.

– Mi történt?

– Ha beszélni kezdenek a bemikrofonozott szobában, a szerkezet azonnal bekapcsol. A kapcsoló kattánását hallottam meg, és kigyulladt a zöld fény, az jelzi, hogy minden rendben megy. Felugrottam az ágyról, és magam is ellenőriztem. Bekapcsoltam a fülhallgatót, és hallgattam a beszélgetést.

– Miről beszélgettek?

– Morris Alburg és egy nő volt a szobában ... Beszélgettek ... de nem értettem semmit.

– Hogyhogy? Úgy érte, a szerkezet nem működött megfelelően?

– Dehogynem. Én nem tudtam követni a beszélgetést. Különös csevegés volt, – Mi különös volt benne?

– Morris és a nő nyilvánvalóan magát várták, Morris azt mondta: „Most már minden percben itt lehet. Telefonáltam neki, és azt mondta, máris jön”, aztán a nő mondott valamit arról, hogy Alburg el fog késni, aztán hirtelen egészen másról kezdtek beszélni.

– Miről?

– Hát egy darabig ... amolyan szokványos szöveg volt. Alburg azt mondta; „Azt akarom, hogy azt mondd neki, amit nekem mondtál. Légy hozzá őszinte, ő az ügyvédem, és mindent rendbe hoz. Vigyáznai fog rád.” – Aztán?

– Aztán Alburg aggódni kezdett, hogy maga esetleg visszafeküdt aludni, és azt mondta a lánynak, hogy hívja fel magát. Aztán egy darabig csend volt, majd a lány azt mondta, „hívom a rendőrséget”. Egy pillanat múlva megcsörrent a telefon, a lány nevetett – nyilván

a telefonba és azt mondta, „semmi, csak vicc volt, elnézést”, és letette. Aztán mozgás zaját hallottam. Valaki mondani kezdett valamit, aztán abbahagyta.

– Miféle mozgást hallott?

– Nem tudtam jól megfigyelni.

– Verekedés?

– Azt nem mondanám, de különös hangok voltak.

– Aztán?

– Aztán a nő azt mondta; „Csak rúzs. Elmázoltad a számat.” Aztán egy ajtó kinyílt, majd becsukódott.

– Aztán?

– Aztán semmi, öt másodpercig csend volt, és a szerkezet kikapcsolt.

– Később?

– Úgy tíz-tizenöt perc múlva több hangot hallottam, de ezek már mások voltak. Egy férfi és egy nő. A nő azt mondta: „Szerintem a nő üzenetet hagyott valahol”, mire a férfi: „Nincs időnk keresgélni. Mégis, hogy gondolod?” Erre a nő: „Valószínűleg rúzsral írta”, mire a férfi: „Add ide a rúzsodat, írok én is egyet.” – Aztán?

– Még néhány hang, és a szerkezet kikapcsolt.

– Aztán?

– Aztán maga jött, Mr. Mason. Maga pedig többet tud arról, hogy mi történt abban a szobában, mint bárki. Amikor hallottam, hogy Paul Drake-nek telefonál és odahívja, úgy gondoltam, itt az ideje, hogy lelépjek. Kissé meleg lett a helyzet. Már nem olyan volt, mint a többi munka, amire hívnak; maga olyanokat mondott, hogy enyhén szólva ideges lettem. Úgy gondoltam, ha eltűnök, senki se fogja tudni, hogy ott voltam. Az hiszik majd, hogy csak a szerkezet rögzített mindent, más tanú nincs.

Mason bólintott.

– Aztán amikor hazajöttem – folytatta Fulda akkor jöttem rá, micsoda hatalmas marhaságot csináltam. Véletlenül elhoztam a már teli szalagot.

– Úgy érte, több szalag volt?

– Nem, hanem amikor eljöttem, szinte reflexszerűen kicseréltem a szalagot a gépben. Az új szalagra további két óra harminc percnyi anyag fér, amíg megtelik. Nem akartam hibázni, ezért cseréltem ki ...

... Van ugyanis egy hátránya még ennek a szerkezetnek is... Tegyük fel, hogy az automata be van kapcsolva. Valaki bejön, és beszélget valakivel, mondjuk, este tízkor. Aztán kimegy, és becsukja az ajtót, öt másodperc múlva a gép kikapcsol. Aztán az illető visszajön, mondjuk, hajnali háromkor, és újra beszélni kezd. A gép – már a mozgolódásra – újra bekapcsol... Aztán amikor az ügyfélnek visszajátszom a szalagot, úgy fog hangzani, mintha csak öt másodperces megszakítás lenne. Semmivel nem lehet bizonyítani, hogy az egyik fele este tízkor, a másik hajnali háromkor történt. Ezért aztán fontosabb esetekben személyesen is ellenőrizni kell... Hát ennyi, a történet.

– És akkor mitől ijedt meg annyira?

– Úgy gondoltam, ha senki nem jön rá, hogy a szobában lehallgató volt, akkor majd visszamegyek a felszerelésért. De ha észreveszik – hát, Morris azt mondta, hogy bujkál, és ... szóval ez bonyolítja a helyzetet. A rendőrség néha nagyon érzékeny arra, ha ilyesmiket csinálunk. Általában tanácsos magánirodában bonyolítani ezeket az ügyeket, és nem egy nyilvános hotelban. És ha ebből rendőrségi ügy lett, akkor ők tudni fogják, hogy ott voltam, mert visszahallgatják a szalagot, és megállapítják, hogy mikor kezdődött a beszélgetés. Azt például tudják, hogy maga mikor ment oda, aztán az éjszakai portás látott engem kimenni, szóval... benne vagyok a pácban.

Friss kávé illata áradt be a szobából.

Mason a telefonra mutatott: – Hívja fel a gyilkossági csoportot. Fulda habozott: – Én olyan nagy bajban vagyok ...

– Hívja a rendőrséget. Kérje a gyilkossági csoportot. Kérdezze meg, Tragg hadnagy ott van-e. És mondja el neki az egészet.

– És hogy magyarázzam meg, hogy miért kérem épp a gyilkossági csoportot?

– Mondja, hogy én mondtam magának. Fulda még mindig habozott.

A konyhaajtóból éles hangon szólt be a felesége: – Hallottad Mr. Masont, Arthur. Tedd, amit mondott.

Fulda Drake-re pillantott. Drake rezzenéstelen arccal nézett vissza rá.

– Hát... – mondta vonakodva Fulda, és a telefonhoz ment. Tárcsázott.

Tragg hadnagyot kérte. Tragg nem volt bent, meghagyta hát a nevét és a telefonszámát: – Mondják meg neki, hogy hívjon vissza, amint beér – mondta. – Nem ... Inkább Tragg hadnaggyal szeretnék beszélni. Egy hangrögzítésről van szó, és ... Igen, igen, azzal kapcsolatban. Igen, itthon maradok, és várom a telefonját.

Letette a kagylót, és Masonre nézett: – Azt hiszem, most jól döntöttem, nem? Mason kifelé bámult az ablakon. Hátraszólt a válla fölött: – Most mentettem meg az engedélyét, maga örült. Tragg hadnagy ebben a pillanatban állt meg a kocsijával az ajtó előtt. Ez a telefon az életét fogja megmenteni.

– Tragg hadnagy! – kiáltott Fulda. – Hogy . a csudába értek ide ilyen hamar?

– Valószínűleg úgy, ahogyan én azt elmeséltem magának – mondta Mason.

Léptek közeledtek a folyóson. Majd kopogtak az ajtón. Mason szélesre tárta: – Fáradjon be, hadnagy! Éppen elkészült a kávé.

Tragg arca elborult: – Hát maga hogy kerül ide, Mason?

– Volt néhány kérdésem.

– Hát jó – mondta Tragg. – Biztos már kérdezett is. Én pedig várom a válaszokat.

Maga Fulda? – nézett Mason háta mögé.

– Igen – nyögte Fulda.

– Maga szerelte fel a lehallgatót a Keymont Hotelban?

Fulda bólintott: – És már kerestem is magát, hadnagy. Felhívtam a gyilkossági csoportot, és üzenetet hagytam.

Tragg komoran válaszolt: – Reméljük, a maga érdekében, hogy igazat mond. Mert ez az egyetlen, amivel kimászhat a pácból.

– Hívja fel őket, és kérdezze meg – javasolta készségesen Fulda.

– Ha így van, hát ez volt az egyetlen okos tette – mondta Tragg.

Mrs. Fulda jött be a konyhából, idegesen mosolygott.

– Jó reggelt, hadnagy – köszönt. – Mrs. Fulda vagyok. Főztem kávé az uraknak, és ha maguk is kérnek ...

– Csak én kérek. Az urak ugyanis éppen menni készülnek. Majd kávéznak egy vendéglőben – mondta Tragg.

A nő halványan elmosolyodott, mintha viccet hallott volna.

– Komolyan mondom – erősítette Tragg. – Mit akartak itt, Fulda?

– Kérdeztek néhány dolgot.

– Nagyon jó. Akkor én most várom a válaszokat. Aztán én is kérdezek, olyasmit, amit ők nem tudhatnak, és eliheti, az enyémeik lesznek a döntő kérdések.

13.

A reggeli postával megjött Morris Alburg levele. Egy csekk volt benne, ezer dollárról.

A levél, mint azt a némileg elgyötört, ideges Mason a titkárnőjének kifejtette, kissé ködös volt. Ennyi állt benne: „Kedves Mr. Mason, biztosan emlékszik arra a nercdologra. Azt akarom, hogy képviseljen engem és azt a lányt, aki szintén érintett abban az ügyben. Itt küldök egy ezreddolláros csekket, és lesz itt még több is, ha szükséges.

Üdvözli Morris Alburg” Mason mérgesen ütögte a borítékot: – „Képviseljem abban az ügyben.” Ez eléggé tág fogalom ahhoz, hogy a teljes büntető törvénykönyv benne legyen – dohogott.

– És nyilván benne is van – mondta Della Street.

Délután fél négykor a szintén elnyűtt, megviselt Drake kopogott be Mason irodájába.

Della fogadta. Drake lerogyott a nagy bőrfotelba, sóhajtozott, a fejét ingatta, nyögdecsett: – Nem csinálom tovább, Perry. Mason vigyorgott: – Kijöttél a gyakorlatból. Újabban nem dolgoztál nekem eleget. Még néhány talpon töltött éjszaka, és egészen jól fogod bírni, Paul.

– Csak a tény kedvéért jegyzem meg, Perry, hogy általában jól bírok egy ébren töltött éjszakát, és még a következő napot is. De most kinyúltam.

Mason csak vigyorgott rendületlenül.

– És mit szól a főnökhöz? – kérdezte Della Street. – Egy csomó súlyos gonddal kellett szembenéznie ma reggel és délelőtt, és ...

– Ó, a maga főnöke – legyintett Drake. – Ne is törődjön véle. Ő egy emberbőrbe bújtatott dinamó. Gyorsabban termeli az energiát, mint ahogyan azt fel tudja használni. Ha lenne valami alkalmas gépünk, hogy a fölösleget lecsapoljuk róla, meggazdagodhatnánk.

– Ezen kívül is eszedbe jut mostanság valami, Paul? – kérdezte Mason.

– Az a lány – felelte Drake. – Minerva Hamlin.

– Mi van vele?

– Felhívtam egy negyedórája, és mondtam az anyjának, hogy hívjon vissza, ha felébred.

– És?

– Nem volt otthon.

– Mondd tovább!

– A rendőrségen volt. Az anyja – és most figyelj, Perry – azt mondta, hogy egy félórája behívták, hogy azonosítson valakit.

Mason füttyentett.

– Ez azt jelenti, hogy elfogták Dixie Daytont? – kérdezte Della Street.

– Sok mindent jelenthet – mondta Mason, és kirúgta maga alól a széket. – De nem tetszik ez nekem.

Mason járkálni kezdett a szobában.

– Nekem sem – hagyta rá álmatagon Drake.

– Normális körülmények között, Paul, nem kellett volna felhívnia téged, és elmondania, hogy mit akarnak tőle?

– Attól függ, mit értesz normális körülményeken. Ennek a lánynak hatalmas önbizalma van, és határozottan tudatni akarja mindenkivel, hogy őt aztán nem lehet belerángatni semmiféle bolondságba. Olyan magabiztos, hogy azt hiszi, én is olyan biztos vagyok benne.

– Nem hinném, hogy mindennek igazi alapja is van. Inkább csak úgy tesz – tűnődött Mason. – Eljátssza ezt a szerepet, a magabiztos hozzáértőt... Talán látott valaha valahol ilyen titkárnőt, és őt utánozza, vagy talán egy színésznőt ilyen szerepben, és megtetszett neki.

– Egy kicsit utánanéztem a lánynak, Perry ...

– És? – sürgette Mason, mert Drake elnémult.

– – Nos, én mindig nagyon megbízhatónak tartottam. Ugyanakkor tudtam, hogy az irodában a másik lány nem tartja valami sokra. De mindig úgy nézett ki, mintha tényleg jól dolgozna, pedig ... a csuda vigye el, valójában rengeteget hibázott. Most jöttem rá. A másik lány, aki reggel át szokta venni tőle a telefonügyeletet, elmesélte néhány baklövését, fura szokását.

– Mik ezek?

– Kisebb ügyek. Néhány nyomozó, akik időnként éjjel is beszaladnak, próbáltak ... szóval csak viccelődni, kedveskedni vele, de ő azonnal durván és keményen visszautasította mindet.

– Udvarolni próbáltak?

– Egy frászt – legyintett Drake. – Ezek csak a szokásos apró hülyéskedések; előfordulnak egy irodában, illetve előfordulnak olyan emberek között, akik együtt dolgoznak. Tudod, Perry, az én szakmámban a dolgok többnyire lazábbak, és általában közvetlen, családias a hangulat. Az éjszakai lány persze különös helyzetben van. Éjfélkor kezd, és nyolcig dolgozik. A telefon és a hivatal ebben az időben nem halmozza el munkával, így aztán, hogy elfoglalja magát, általában gépelést hagyunk rá. Leveleket címez, és leírja a nyomozók napközben felvett jelentéseit. Ez úgy van ... szóval a nyomozó általában bejön délután, miután elvégezte a munkáját. Ezek a fickók két ujjal pötyögnek az írógépen, ezért aztán azt mondtam nekik, hogy mondják diktafonra a

jelentésüket, ne túl részletesen, de annyira alaposan, hogy az ügyfél értse, mit intéztek. Mason bólintott.

– A lány, aki délután négytől éjfélig dolgozik, ezeknek a szalagoknak egy részét leírja, és aki éjfélre jön, megcsinálja a többit, a postát és egyéb alkalmi munkákat. Minerva is ezt csinálta, és most már nyilvánvaló, hogy nem egészen tökéletesen. Találtunk hibákat például a kartotékrendszerben is. Aztán ... ezek a jelentések, tudod, néha eléggé szaftosak, biztosan érted, Perry ... Ezek a pasasok néha éjjel is dolgoznak, aztán még bejönnek az irodába, megcsinálják a jelentést, és megtűzdelik ezzel-azzal... A lányok ezeket általában természetesen kezelik – mint ahogy normális is az egész. Kivéve Minervát, aki maga az anyacsászárnő, és mint egy jégcsap, olyan a nyomozókkal.

– Azért szerintem egy idő után eléggé bele lehet fáradni abba, hogy az ember ezeket a hülye szövegeket hallgassa – mondta Mason.

– Hát persze – felelte Drake. – De azért fel lehet fogni viccként az egészet, mint ahogy az is... Ugyan már, Perry, biztosan érted. miről beszélek. Valami zúr van ezzel a lánnyal. Zavar, hogy nem hívott föl, amikor a rendőrség kereste.

– És te miért hívtad föl? – kérdezte Mason.

– Mert ki akartam rúgni.

– Jesszusom, csak azt ne! Legalábbis ne most!

– Miért ne?

– Mert úgy nézne ki, mintha azért tennéd, mert azonosította azt a fotót.

Szembefordítaná velünk a bíróságot.

– És persze – mutatott rá Drake – az is lehet, hogy az a nő tényleg Dixie.

– Igen – ismerte el kétkedve Mason. – Lehet.

Hirtelen élesen megcsörrent a telefon.

– Ki lehet ez? – fordult meg Mason. Della Street felvette a kagylót.

– Igen, Gertie... Miért, ez ... Egy pillanat.

Izgatottan nyújtotta Masonnek a kagylót: – Morris Alburg van a vonalban.

– Na végre – vágta rá Mason. – Éppen ideje, hogy jelentkezzen – majd a telefonba folytatta: – Hello, Morris. Mi az ördög van magával, és hol van most?

– Börtönben.

– Hogy hol?

– Börtönben.

– A fenébe is! Mióta?

– Reggel kilenc óta.

– Ajjaj! – nyögött föl Mason. – És miért nem hívott előbb?

– Mert nem engedtek.

– Nem mondta, hogy az ügyvédjével akar beszélni?

– Mindenfélét mondtam. Különben nem-régen hoztak ide. Hurcoltak összevissza, egy autóban csücsültem egész nap, vittek a különböző kerületekbe...

– És most a ...

– Igen, most a Központi Börtönben vagyok.

– Odamegyek.

Letette a telefont, a szekrényhez lépett, kivette a kalapját.

– Mi van? – kérdezte Drake, amikor Mason már az ajtó felé indult.

– A jó öreg, régi trükk – mondta ingerülten Mason. – Reggel kilenckor lekapták Morrisset, és egy kicsit eltemették. Most engedték, hogy felhívjon. Ez azt jelenti, hogy már mindent kiszedtek belőle, amit csak lehetett... Maradj elérhető közelben, Paul, szükségem lehet rád. És ne rúgd ki Minervát – egyelőre.

14.

– Nos, eddig megvolnánk – dőlt hátra Mason az egyenes támlájú széken a látogatók szobájában. – Mondja el, mi történt. Alburg a kezébe temette az arcát: – Jaj, Mr. Mason, bajban vagyok, nagyon nagy bajban. Megkapta a levelemet a csekkel?

– Igen, megkaptam – mondta Mason. – És éppen annyit tudok, miután elolvastam, mint előtte. Hogyan kapták el?

- Éppen az irodájába mentem.
- Az én irodámba? – Igen.
- És mi történt?

– Amikor az épület bejáratához értem, egy civil ruhás férfi ugrott ki a tömegből. Karon ragadott, betuszkolt egy autóba. Még fel se fogtam, mi történt, már el is tűntünk a környékről.

Mason dühös lett: – Miért nem hívott föl, mielőtt odajött? Megmondtam volna, hogy a lábát se tegye arra a környékre. Tudhatta volna, hogy ott áll egy emberük ... És? Mi történt? Mondja el az egészet!

- A legrosszabbat még nem is hallotta.
- Akkor mondja – nógatta Mason. – Kezdje a legrosszabbal.
- Nálam volt a fegyver.
- A fegyver?
- Igen.
- Milyen fegyver?
- A rendőrség azt mondja, ezzel ölték meg Fayette-et.

Mason rosszállóan nézett rá. ~ Nem úgy van, ahogy gondolja, Mr. Mason. Ez hosszú történet, és ...

- Hát rövidítse le – javasolta Mason. – Dixie Dayton kije magának?
- A rokonom.
- Hogyan?
- Thomas E. Sedgwick a féltestvérem. Mondd ez a név valamit magának?
- Rengeteget.

– Bukméker volt. Amolyan dörzsölt fickó. Előre figyelmeztettem. Szerette Dixie Daytont. Ő is figyelmeztette. Megpróbáltuk jó útra téríteni. Eredménytelenül. Benne volt egy nagy megvesztegetésben. Engedélyt akart. De megvesztegetésből nem lehet engedélyt venni. Csak bajt. Egy ideig csak a pénz megy, aztán jön a baj. Hát ez volt. Bajba került. Nem hallgatott ránk. Egy új zsaru került oda. Ráállt Tomra. Nem tartóztatta le. Várt, hogy rá tudja bizonyítani az egészet, Ördögi.

- Claremont tudott róla valamit?
- Igen, azt hiszem, elég sokat.
- Úgy értem, a megvesztegetésről.

– Azt csak gyanította. Ezért volt szüksége Tomra. Azt akarta, hogy spicli legyen. Hogy föltálalja a többit ... Tom pedig azt hitte, lefogják. Nem tették. Spiclit akartak belőle csinálni. Tom buta fickó. Ahogy mondom. Mr. Mason, a fiú azt hitte, hogy akit megvesztegetett, majd engedélyt szerez neki. De az nem volt ilyen buta. Azt mondta Tomnak, adjon el mindent, szálljon ki a buliból, amíg kitisztul az ég. A zsaru viszont okos volt. Kiszagolta az egészet ...

- Ki volt az, akit Tom megvesztegetett?
- Fayette. Ő volt az első lépcső.
- És mi történt?
- Végül Tom ... ő nem is kapott idézést.

Ki tudom találni, mi történik, ha kap. Olajra lép.

– Aztán?

– Azt mondják, az egy okos zsaru volt. Figyelte Tomot. És amikor Tom meg akart lépni, lekapta. Azt mondják, Tom meggyilkolta. Ő esküszik, hogy nem. Dixie hisz neki.

- Igen? – kérdezte Mason. – És azt mivel magyarázza Dixie, hogy Claremont szolgálati fegyvere Tom dédelgetett tárgyainak egyike?

Alburg felugrott, mintha áram ütötte volna: – Micsoda? – kiáltotta.

- Nyugi – szólt rá Mason. – Dixie-nél van Claremont fegyvere.

Alburg ismét lehajtott a fejét.

- Hát akkor mégis. Most már biztos. Tom ölte meg.
- Legalábbis eléggé valószínűnek látszik – mondta Mason.
- Micsoda balhé! És, az istenit neki, én is benne vagyok, Tommal és Dixie-vel együtt.
- Mi tagadás – hagyta rá Mason. – És ha már leltárt csinál, hát engem se felejtson ki.
- Jaj, istenem! – nyögött Morris.

– Most ne sajnálja magát, Morris. Erre nem érünk rá. És mi van Fayette-tel? Maga ölte meg ?

– Isten ments! Dehogy! Senkit nem öltem meg.

– Azt mondja, a rendőrség magánál találta meg a fegyvert.

– Igen.

És honnan tudja, hogy Fayette-et azzal – ölték meg?

– A rendőrség mondta.

– Mikor?

– Úgy tizenöt perce. Ezért vagyok itt. Megcsinálták a próbát. Amikor kiderült az eredmény, letartóztattak, és megengedték, hogy felhívjam magát.

– Mióta van magánál az a fegyver?

– Hát ez az ... Csak a ... lövés után került hozzám.

– Na most mondja el szépen az egészet. – Honnan kezdjem?

– Mondjuk az elején, de tényleg az elején.

– Már beszéltem magának Tom Sedgwickről...

– Vele ne törődjön. Dixie-ről beszéljen, mondjon el róla mindent...

– Tom és Dixie ...

– Házasok?

– Hát ez az egyik ... Mr. Mason. Tom nős volt. Problémák voltak a válással. Nem okolhatja őt és Dixie-t...

– Ne legyen örült. Az utolsó dolog, ami engem érdekel, éppen az erkölcsük. Ha házások, nem tehetnek tanúvallomást egymás ellen. Ha nem ...

– Nem házások ... Én ... én sokáig semmit nem hallottam róluk. Micsoda javíthatatlan alak vagyok! Egy rendőrgyilkosság, Mr. Mason! Maga tudja, mi az. És egyszer csak Dixie besétál az étterembe. Meg kellett kapaszkodnom az asztal szélébe. A térdem remegett.

A szemével jelezte, hogy úgy kezeljem, mint egy idegent. Aztán állást akart... – És maga?

– Adtam neki. Muszáj volt. Tom beteg volt. És keresték is. A rendőrség nem tudott Dixie-ről.

– Nem ez az igazi neve, igaz? – A Dixie az igazi, a másik persze nem. – És az igazolványa is hamis, igaz? – Igen.

– És mi van azzal a nerccel?

– Nagyon sajnálom. Nálam hagyta, én becsomagoltam, és betettem a szekrénybe. Nem gondoltam a molyokra, nem értek én az ilyesmihez. Magamra gondoltam. Őt keresték, és én félttem. Eldugtam a kabátot. Aztán visszajött a lány. Kérte. Én odaadtam ... És ... Hát maga is látta. – A lány mit szólt?

– Semmit. Hordani kezdte. És sírt, amikor azt hitt-e, nem látom.

– És miért jött vissza?

– Mondtam magának, Tom tébécés lett. Seattle-ben voltak. Télen ott örökké esik és hideg van. Tom nem maradhatott ott tovább. Dixie javasolta, hogy jöjjenek vissza. Itt ugyan megvolt az esélyük arra, hogy elkapják őket, de ott Tom egész biztosan meghalt volna. Dixie-nek tervei voltak. Az orvosom mondta, hogy Seattle borzalmas hely télen, de ott az emberek sokáig élnek. Dixie úgy gondolta, hogy Tom belehal, ha még egy telet ott kell tölteniük. Lehet, hogy igaza volt. Lehet, hogy nem. Ő azt hiszi, igaza volt. Én nem tudom. Dixie úgy számított, hogy körülötte minden rendben van, visszatérhet, senki se jön rá. Tomot elbújtatta – igazán jól. Dixie nagyon okos lány – pokolian okos!

– De mégse volt elég okos ahhoz, hogy ...

– Hát persze, Fayette. Ő tudott Dixie-ről. Csak a rendőrség nem. Fayette szemmel tartotta az éttermemet – a rendőrség nem, de Fayette igen.

– Tulajdonképpen kicsoda ez a Fayette? – kérdezte Mason.

– Neki adták a pénzt, még akkor. Amúgy nem ismerem. A nevét tudom, más semmit. Dixie kijött felszolgálni. Meglátta Fayette-et egy asztalnál egyedül. Majdnem elájult... Fayette meg akarta ölni. Megmondta Tomnak, ha valaha is visszajön vagy feladja magát a rendőrségen, megöli.

– Ezért szaladt el Dixie ... Alburg bólintott.

– Hát persze. Félt, hogy kiszedik belőle, hogy hol van Tom.

– Akármi legyek, ha értem – mondta Mason. – Egy megvesztegetésnél egy csomó ember benne van a buliban, és ...

– De rendőrgyilkos csak egy van, Mr. Mason. Én semmit sem tudok bizonyítani. Dixie sem. De mindketten azt hisszük, hogy Fayette ölte meg a zsarut. Félt, hogy Tom visszajön, szerez egy jó ügyvédet, és ...

– Értem – vágta el Mason. – Mondja tovább.

– Tovább? – kiáltott fel Alburg. – Most jön a java! Nyugodtan ülök a babérjaimon, egyszer csak rám szakad a tető. Dixie azt mondta, senki se tud arról, hogy Tom visszajött. Senki se fogja megtalálni, soha. Aztán feltűnik ez az alak. Dixie elrohan; majdnem megölik. Bejönnek a zsaruk. Ők nem tudják, hogy Tom a féltestvérem, de tudják, hogy valami baj van. Nem tudják, hogy kicsoda Dixie, de tudni akarják. Titkolózni, bujkálni kezdek. Van egy bárban egy barátom, ő tud mindent, és elrejt. Dixie ismeri a helyet. Felhív. Megkérem, hogy rejtőzzön el. Én is azt teszem. Hát ez a pokol.

– Tovább.

– Aztán valami nő keres az étteremben. Azt mondja a pénztárosnak – akiben különben teljesen megbízom –, hogy üzenetet kell átadnia nekem. A pénztáros okos. Azt mondja, bizza rá, majd ő átadja. Megteszi. A lány hagy nála egy telefonszámot, és azt üzeni, hogy kérjem Mildredet.

– Megtette?

– Persze. Egy nyilvános fürkéből. Feltárcsáztam, és kérdeztem: „Ki a csuda az a Mildred?” – És mi történt?

– Azt hittem, csapda. Hogy a rendőrök mindjárt elkapnak. Ezért hívtam fürkéből. Onnan könnyebb eltűnni.

– Folytassa.

– Azt mondja ez a Mildred, hogy tárgyalni akar velem. Mondom, hagyjon békén, most nincs időm. Gyorsan, csak a lényegét. Erre azt válaszolja, ne legyek hülye, tudja, hogy gáz van, Dixie is balhész. És azt is tudja, hogy ki ölte meg a zsarut. Én azt hittem, csapda, és azt feleltem: „Hát persze, maga nagyon okos kislány. Ki ölte meg a zsarut?” Mire ő: „George Fayette.” Kérdezem, honnan tudja, honnan ismeri Fayette-et. Azt felelte, a szeretője volt, és most Fayette megcsalja valakivel. És hogy elege volt. Feladja Fayette-et. Ha találkozom vele a Keymont Hotelban, elmondja az egészet. És bizonyítékot is ad. Maga mit tett volna?

– Hogy én? – kérdezett vissza Mason. – Gyorsan felhívtam volna az ügyvédemet.

– Nem olyan gyorsan – mondta Alburg.

Elég sokáig beszéltem. Félttem, hogy közben kinyomozzák, honnan. Ezért azt mondtam a nőnek, hogy maradjon ott, majd visszahívom. Aztán eszembe jutott, hogy néhány éve egy pincérnő zsarolni próbált. Felfogadtam egy ügyes magánnyomozót. Magnóra vette az egészet. Az ügynek gyorsan vége lett. Így hát úgy döntöttem, hogy okos leszek, lesz lehallgató készülék, és elhívom magát is.

Mason a szemöldökét ráncolta: – Azt hitte, a rendőrség csapdája?

– Például azt is. Muszáj volt gondolnom rá. Tudtam, hogy balhém van. Nem mehetek vissza az étterembe. Pedig az az üzletem, abból élek. Ha nem megyek vissza, ráfizetek. Tennem kell valamit, ez járt a fejemben. Még valamit tudnia kell. Dixie-nek félelmetes memóriája van. Amióta nálam dolgozik, nem volt szükségem telefonkönyvre. Ha egyszer megmutattam neki egy számot, emlékezett rá. Ebben egészen kitűnő. – És?

– Amikor kirohant az étteremből Fayette elől, látta azt az autót. Éppen feléje jött. Látta a rendszámot. Aztán a férfi, aki benne ült, rálőtt Dixie-re. Dixie elrohant, de a rendszámot nem felejtette el.

– Aztán?

– Megmondta nekem. Megtudtam, hogy a kocsit Herbert Sidney Granton nevéen tartják nyilván. Dixie emlékezett, hogy ez Fayette egyik álneve. Úgy éreztük, nyomon vagyunk. Ha ezt elmondjuk egy jó ügyvédnek, az talán meg tudja találni a kocsit, rajta a fegyver ütötte lyukkal... Ezért aztán először egy nyomozót küldtem a Keymont Hotelba. Előkészítette a terepet. Felszerelte a lehallgatót. Megígérte, hogy ott lesz, és végighallgatja. Minden összeállt. Vártam éjfél utánig, akkor felhívtam azt a nőt, és azt mondtam, jöhet a Keymont Hotelba, a 721-esbe.

– Először a lány ajánlotta magának ezt a hotelt?
– Igen.
– Nem is gyanakodott, csak úgy odament?
– Dehogynem, de mi mást tehettem volna? Először kértem, hogy ne a Keymontban találkozzunk, inkább valahol másutt. Mire ő: „Nem lehet, félek. Fayette megöl. Ha rájön, hogy kiadtam, mindkettőnket megöl. Én most a Keymontban vagyok. Nem merek kimenni. Jöjjön ide. Mondja meg, melyik a szobája. Odamegyek, és viszem a bizonyítékot.” Így aztán kivettem a 815-ös szobát. Dixie-nek. Mrs. Madison Kerby névre jelentettem be, és készpénzzel fizettem.

– Lassan kezd kialakulni – mondta Mason. – De miért? ... Na, mindegy. Mondja tovább!

– Aztán felhívtam magát. Úgy látszott, minden rendben. Elértem. A lehallgató működött. A lány megígérte, hogy odajön.
– Fegyver volt magánál?
– Hát persze. Hogy a fenébe ne? – Jó, jó. Tovább.
– Magára mindenképpen szükségem volt. – Ha netán a rendőrség jön, hát maga lesz az okos ügyvéd. Ha pedig a lány a bizonyítékkal, maga legalább összeszedi a dolgokat.
– És mi történt?
– Aggódtam. Különben is örökké aggódom. Minél öregebb leszek, annál inkább. Gondolkodom ezen, gondolkodom azon. De mindig töprengek, mindig aggódom mindenért. Hogy túl sok az adó. Hogy túl sok a felelősség. Sok baj van a munkával. Sokba kerül az egész. Aggódás, aggódás, aggódás, örökké csak ez...
– Tovább...
– Aggódtam, hogy a telefonom után visszament aludni. Borzasztó lenne, gondoltam. Miután bementünk a szállóba, mondtam Dixie-nek, hívja fel magát. Győződjön meg róla, hogy nem aludt el újra.
– Megadta neki a számomat?
– Már tudta. Mondtam magának, ő velem volt, és minden számra mindig emlékszik.
– Tovább.
– Dixie a telefonhoz lépett. Az éjszakai portás felvette a telefont. Dixie éppen mondani akarta a számot, amikor kinyílt az ajtó, két férfi és egy nő lépett be, és én tudtam, hogy elvesztünk. A fegyverért nyúltam. Dixie okos lány. Azt mondta a telefonba az éjszakai portásnak: „Hívja a rendőrséget.” – És mi történt?
– Valamilyik elkapta Dixie-t. Befogták a száját.
– És a maga fegyvere?
– Ó, a fegyverem! – nevetett gúnyosan Alburg. – A fegyverem az ágyon hevert. A két férfi viszont a kezében tartotta a magáét. Egy pisztoly az ágyon nem elég két kézben tartott pisztollyal szemben.
– Miért nem adott valami jelet annak a nyomozónak, aki hallgatta a beszélgetést?
– Mert azok se voltak hülyék. Tudták, hogy a szobában lehallgató van. Akárhányszor megpróbáltam mondani valamit, csak a szája elé tette valamelyik az ujját, és rám fogta a pisztolyt. Aztán mégis mondtam valamit, mire az egyik fejbe vágott, a gyomromba öklözött, mindenem fájt, és remegett a térdem. Ennyi a történet.
– Ez nem az egész, ebből még hiányzik valami – mondta Mason.
– Ugyan mi a nyavalya? A teherlifthez vittek bennünket. Külön-külön.
Lementünk. Egy autó állt az épület^ háta mögött, a kis utcában. Előbb betuszkoltak a hátsó ülésre, aztán le a padlóra. Így ölték meg azt a zsarut is. Lenyomták az autóban, és szétlőtték a fejét.
– Folytassa!
– Egy másik hotelba vittek. Ott is a hátsó liften mentünk fel az emeletre, de ekkorra már magamhoz tértem, gondolkodtam. Azt mondtam, ki akarok menni a mosdóba. Tudtam, hogy ott lennie kell törölközőnek. Azon pedig rajta van a hotel neve.
– Emlékszik rá?
– Persze. A Bonsal. És a 609-B szobában voltunk.
– És aztán?

– Egy idő múlva újra levittek. Megint be az autóba. Kifelé mentünk a városból. Én még mindig a padlón. Az egyik férfi pisztolyt nyomott a fejemhez. Már arra készültem, hogy hirtelen kirántom a kezéből, amikor a sofőr hirtelen felüvöltött: „odanézz”, és a fékre taposott.

– Miért?

– Azt nem tudom. De nem is érdekel. Én a földön voltam. Aki rám fogta a fegyvert, előreesett. Megragadtam a pisztolyt. Az autó megállt. Villámgyorsan kivágtam az ajtót. Kezemben a fegyverrel kiugrottam, még visszaszóltam, hogy dögöljete meg, fiúk, aztán be egyenesen a bokrok közé, mint egy őz.

– Bokrok közé?

– Egy meredek hegyoldal alatti parknál állt meg a kocsí. Éppen a bokrok előtt. Tényleg úgy szökelltem, mint egy őz, ha látta volna!

– Aztán?

– Aztán sétáltam és sétáltam, órák hosszat. Felszálltam egy buszra. Kivártam, amíg maga biztosan bemegy az irodába. Fel akartam hívni telefonon, de én nem vagyok olyan, mint Dixie. Én elfelejtettem a számot. Egy vacak kis csehóban üldögéltem. Vártam. Aztán beszálltam egy taxiba. Az irodájához mentem, és ott elkaptak.

Mason végiggondolta a helyzetet: – A rendőrségen is elmondta?

– Hát persze. Elvittem őket oda, ahol kiugrottam a kocsiból. Megmutattam a lábnyomaimat.

– Látták?

– Látták hát. Azt a helyet is, ahol kiugrottam, és ugráltam, mint egy kenguru, száz métert egyszerre. Nevettek. Azt mondták, nyomokat bárhol lehet hagyni.

– És aztán?

– Elmentünk a Bonsal Hotelba.

– És ott?

– Nem tudom. Ők felmentek a 609-B szobába. Nem mondtak semmit. De valami itt nem stimmel. Úgy viselkedtek, mintha be akartam volna csapni őket.

– És éppen úgy elmondta nekik ezt a történetet, mint most nekem?

– Igen. Éppen úgy.

– Jegyezték gyorsírással?

– Igen.

– Akkor – mondta sóhajtva Mason – ez nem csupán a maga története, hanem az egész élete, Alburg.

15.

Mason éppen kifelé tartott a börtönből, amikor az egyik őr utána szólt: – Telefonon keresik, Mr. Mason. Óhajt beszélni?

– Inkább nem.

– Innen a börtönből keresik.

– Van itt néhány ezer ember, nem gondolja? És közülük legalább ezeröttszáz biztosan látni szeretne, mert reméli, hogy találok rá módot, hogy kivigyem őket innen. A nevét nem tudja?

– Egy nő – mondta a férfi. – Odaát van a másik szárnyban. Azt mondja, Daytonnak hívják.

Mason megtorpant egy pillanatra: – Adja ide a kagylót. – Beleszólt: – Tessék. Ki beszél?

– Dixie Dayton.

– Melyik?

– Hogy érti ezt?

– Már beszéltem egy fiatal nővel, aki azt mondta, Dixie Dayton a neve, és ...

– Ó, Mr. Mason! Az csapda volt, önnek szánták, miután elraboltak minket. Én láttam magát Morris éttermében, és maga is látott engem ... Talán nem figyelt meg, de ha újra lát, biztosan emlékezni fog rám. Maga és Miss Street éppen elsétáltak mellettem, amikor ... kirohantam az étteremből és elütött ...

– Most hol van?
– A női börtönben.
– És mit akar?
– Beszélni akarok magával – ..elmondani, hogy mi történt.
– Miért nem hívott korábban?
– Mert nem hagytak telefonálni. Különböző helyekre cipeltek, aztán bedugtak egy cellába egy csomó más nővel együtt, hogy valaki azonosítson.
– Odamegyek – mondta Mason. Letette a kagylót, és így szólt: – Köszönöm – majd odament a lifthez, átsétált a másik szárnyba, és az őrhöz fordult: – Azt hiszem, ismer. Ügyvéd vagyok. Dixie Daytont akarom látni. Kell engedély?
A nő elmosolyodott: – Ugyan, Mr. Mason. Minden rendben. Tudom, hogy ő beszélni akart magával, és amikor hallottam, hogy itt van az épületben, engedélyt kértem. Itt is van. Mehet egyenesen.
– Maguk igazán segítőkészek – mondta Mason.
– Igyekszünk legalábbis.
Mason még felelni akart valamit, aztán meggondolta magát, továbbment egy nő felé, aki türelmetlenül várt és idegesen ugrott föl: – Ó. Mr. Mason! Úgy örülök, hogy látom! Mason végigmérte: – Elég sokáig tartott, amíg találkoztunk.
– Csak most engedték.
– Nem a mai napról beszélek. Mit csinált múlt éjjel?
– Ó, Mr. Mason, az borzalmas volt. Morrist és engem elraboltak a Keymont Hotelből.
– Kicsoda?
– Nem tudom pontosan, de Fayette volt a dolog mögött.
– Fayette halott – mondta Mason. – Már nem tudja tagadni.
– Maga nem hisz nekem? – kérdezte a lány neheztelően.
– Én sose kételkedem az ügyfeleimben – mondta Mason. – De valahányszor a történeteiket hallgatom, mindig azon gondolkodom, vajon a bíróság hogyan fogadná, amit mondanak ... Most beszéltem Morris Alburg-gel. Senki se fogja elhinni a sztoriját.
– Mi a rossz benne?
– Minden.
– Nos, akkor az enyémet se fogja elhinni. És a maga tanúja ráadásul azonosított.
– Milyen tanúm? – kérdezte Mason élesen.
– A Drake Nyomozóirodán dagozik. Maga bérelte fel, hogy kövesse azt a nőt, aki magával volt abban a szobában.
– Azonosította magát?
– Igen.
– Nézzük csak – mondta Mason mert ez nagyon fontos. Bement a maga cellájába, és úgy azonosította, vagy pedig kiemelte több nő közül?
– Kiemelt a sorból.
Mason felhúzta a szemöldökét: – Beszéltem Morris Alburggel. Mindent elmesélt. Maga most onnan mondja el, mi történt azután, hogy különválasztották magukat.
– Elvittek egy szállóba, a ...
– Tudom, a Bonsalba. _ – Igen, illetve úgy gondoltam, hogy oda.
Legalábbis az volt a törölközőre írva, de mégse hiszem, hogy a Bonsal volt.
– Miért?
– Mert... hát, amikor a rendőrséggel odamentünk, akkor ... nem ugyanolyan volt.
– Hogyhogy?
– Elég jól bántak velem különben. Felküldtek kávé meg rántottát. Hagyták, hogy járkáljak a szobában, csak a függönyök voltak mindenütt behúzva, és megtiltották, hogy közel menjek az ablakhoz.
– Tudom – mondta Mason. – Aztán egyedül hagyták. Maga kiment a mosdóba. Megtalálta a törölközőt, és rajta a nevet: Bonsal Hotel. Elvett egyet, hogy legyen bizonyítéka.
– Nem, nem vettem el. Félttem, hogy felfedezik, hogy hiányzik. De megjegyeztem a nevet.
– Folytassa! Aztán?

– Aztán, talán már világos lehetett, levittek hátul a teherlifttel, egy keskeny kis utcára. Beszálltunk egy autóba, lenyomtuk a padlóra, és ...

– Innen tudom – vágott közbe Mason. – Meg tudott szökni. Éppen meg akarták ölni, de véletlenül...

A lány a fejét rázta.

– Nem? – kérdezte Mason.

– Nem.

– Hát akkor meséljen!

– A repülőtérrre vittek. Azt mondták, nagyon sajnálják, borzalmas hibát követtek el velem szemben, de kiderült, hogy minden rendben van, és jobb lenne, ha elhagynám a várost, mert keres a rendőrség.

– Kik mondták ezt?

– Két férfi, akiket azelőtt sose láttam.

– Bántották magát?

– Nem, egyáltalán nem.

– De fogva tartották a szállodában?

– Igen.

– Aztán kivitték, és azt mondták, hogy tévedés volt?

– Valami ilyesmit. Meg hogy minden rendben van, és elengednek ...

– Mi van még?

– Adtak egy jegyet Mexico Citybe, azzal, hogy a gép tizenöt perc múlva indul, és szálljak be.

– És maga?

– Tetszett nekem az egész. Messze akartam kerülni ettől a zűrzavartól. Mexico City csodálatosnak tűnt.

– És mondtak valamit Morrisról, vagy maga érdeklődött utána?

– Azt mondták, Morrist is elengedték, és hogy Mexico Cityben találkozom vele. Menjek csak a Reforma Hotelba, és Morris talán már ott lesz, vagy egy későbbi géppel jön, esetleg éppen ezzel.

– Kért valami magyarázatot a történetekre?

– Mr. Mason – engedte le a hangját a lány. – Fogva tartottak. Azt hittem, sose jövök ki élve. A gép tizenöt perc múlva indult. Itt volt a lehetőség, hogy megszabaduljak tőlük. Félttem, hogy meggondolják magukat, öt perccel korábban elégedett lettem volna azzal is, ha néhány órát élhetek ... Maga mit tett volna?

– Bementem volna a repülőtérrre, és azonnal felkapaszkodom a Mexico Citybe induló gépre.

– Éppen ezt akartam én is.

– És mi tartotta vissza?

– Egy civil ruhás férfi.

– Hol?

– A kapunál.

– Mit csinált?

– Letartóztatott. Börtönbe dugott. Mindenfélét kérdeztek.

– És mit mondott nekik?

– Nem sokat. Próbáltam védeni... tudja, hogy kit – töprengett.

Mason mondani akart valamit. .

– Ne mondjon neveket, kérem ...

– Valaki, akit kedvel?

– Igen.

– Értem – mondta Mason. – És mit mondott a rendőrségnek?

– Ami történt.

– Mindent a Bonsal Hotelról?

– Igen.

– És oda vitték magát?

– Igen.

– Tudta a szobaszámot?

– Nem, de a helyet nagyjából igen. Tudtam, hogy a tizennegyedik emeleten szálltunk ki a liftből, és jobbra az első szoba volt.

– És mi történt?

– A lift nem volt pontosan ugyanolyan, és... jobbra az első szobában pedig egy idősebb pár lakott már tíz éve. Teljesen megbízhatónak látszottak, és megesküdték, hogy végig otthon voltak, nézték a tévét, és tíz körül lefeküdtek aludni.

– A rendőrök kérdezték magát arról a fegyverről?

– Melyikről?

– Amit ott Seattle-ben... A lány gyorsan a szája elé emelte az ujját, szemén rémület tükröződött.

– Egy fegyver Seattle-ben? Ó, Mr. Mason, igazán nem tudom, miről beszél. Halvány gőzöm sincs.

– Miért tartóztatták le?

– Azt hiszem ... azt hiszem, nem is tartóztatták le úgy igazán, de George Fayette megölésének gyanúja miatt hoztak ide. Valami ilyesmi lehet. Azt hiszik, Morris és én együtt követtük el.

– Mondtak magának valamit arról, hogy milyen bizonyítékaik vannak, vagy hogy hol és miért nem igaz a maga kis története, vagy hogy látták magát itt vagy ott vagy valahol?

A lány a fejét rázta: – Nem, egyáltalán nem, semmi ilyesmit.

– És nem kérdezték arról sem, hogy ...

A lány megint csendre intette. Izgatottan a falakra pillantott, és megszólalt: – Mr. Mason, nagyon kérem!

– Rendben.

– Mr. Mason, elvállalja, hogy képviseljen?

– Valószínűleg.

– És gondolja, hogy menni fog?

– Az viszont attól függ, hogy a bíróság elhiszi-e majd a maguk történetét.

– Miért – kérdezte aggódva –, nem fognak hinni nekünk?

– Ugyan már – legyintett Mason. – Ezt a történetet aligha.

16.

Mason fel s alá járkált az irodában: – Ez lidércnyomás, egy ügyvéd lázálma. Della Street együttérzően bólogatott.

– Felhívják őket a tanúk emelvényére, elmondják ezt az egészet, és aztán egyenesen a siralomházba mennek, rajtam pedig röhög majd a város.

– Miért? – kérdezte dacosan Della Street. – Honnan tudja maga, hogy a történet nem igaz?

– Nem tudom. Lehet, hogy igaz. A baj az, hogy egyáltalán nem látszik igaznak. Pont olyan, mintha egy ügyvéd agyalta volna ki. Egyike azoknak a történeteknek, amelyekben mindenre van magyarázat, csak éppen valószínűtlen.

Paul Drake szólalt meg: – Tegyük fel, hogy nem hagyod elmondani ezt a történetet, Perry ...

– Ugyan már – legyintett bosszúsan Mason. – Már elmondták. Tele van vele minden újság.

– Tudom, de úgy értem, hogy ott a bíróságon ...

– Mindenki ismeri a sztorit. Ha távol tar- tom őket a tanúskodástól, és azt mondom, hogy a vád feladata, hogy kétséget kizáróan bizonyítsa a bűnösségét, tudod, mit fognak gondolni a népek ... Azt, hogy olyan hihetetlen a történetük, hogy a saját ügyvédjük sem engedi elmondani, mert nem bírja el a keresztkérdéseket.

– És mit fogsz csinálni? – kérdezte Drake.

– Azt én is szeretném tudni. Te is tudod, hogy a sztori akár igaz is lehet. Néhány agyafúrt gyilkos eltervezhette úgy az egészet, hogy mindkettőjüket elkaphassa a rendőrség, és ők elmondják ezt a történetet, ami épp elég rossz ahhoz, hogy egy félnótás ügyvéd fantazmagóriájának higgyék, és elég jó ahhoz, hogy a bíróság elé már gyilkosság vádjával állítsák őket.

- Nem tudná meggyőzni a bíróságot arról, hogy mindez igaz? – kérdezte Della Street.
- Nem tudom – válaszolt Mason. – Mindenesetre kétlem.

Drake-hez fordult: – Paul, egyetlen lehetőségünk van, egyetlen halvány kis reménysugár. Meg kell találnunk azt a lányt, aki ott a szobában velem volt, és azt állította, hogy ő Dixie Dayton.

– Hát ez nagyszerű – ismerte el Drake. – És nem tudnád megmondani, hogy hol keressük?

– Kutasd ki Fayette egész múltját. Mindent tudj meg róla. Minden nőt hajts fel, akihez valaha köze volt... aztán úgyse találsz semmit.

– Miért ne? – kérdezte Della. – Logikusan hangzik.

– Ha ez a történet igaz – magyarázta Mason –, a mögötte álló emberek elég okosak ahhoz, hogy ne használjanak fel olyan nőt, akinek valaha is köze volt Fayette-hez. Inkább egy idegent. Valakit, akire senki se gondol. Feltehetően egy másik városból.

– És mit csinálunk, ha megtaláljuk? – kérdezte Drake. – Felmész az emelvényre, megesküszik, hogy beszéltél vele, ő megesküszik, hogy soha, és Minerva Hamlin azt mondja majd, hogy tévedsz.

– Én nem akarok tanúvallomást tenni, Paul.

– Miért nem?

– Mert akkor egyszerre lennék védő is, meg tanú is, és ez szerintem nem etikus.

– Miért?

– Az ügyvédi kamara is rosszallná.

– Hát tegye – mondta Drake. – Az nem érdekes. El is utasítja?

– Hát... nem szeretik.

– Tilos?

– Nem.

– Lehet, hogy igazságtalanok vagyunk Minerva Hamlinnel – mondta Drake. – Valószínűleg igazat fog mondani. És nyilván egyszerűen tévedett.

– Túl gyorsan felelt – emlékeztette Mason. – Láttad, mi történt. Megmutatták neki a fotót, mire ő hirtelen azt mondta, hogy úgy gondolja, ez az a lány. Erre azt mondták, hogy nézze meg alaposan, és akkor elkezdte tanulmányozni. Mire személyesen látta Dixie Daytont a többi nő között, már ismerős volt az arca a fényképről, arról viszont úgy gondolta, azt a lányt mutatja, akit látott, és így azonosította.

– Ez elég sokszor előfordul – mondta Drake. – Tudom, hogy bosszantja is a rendőrséget. Egy csomó hamis azonosítás születik, ami soha nem kerül nyilvánosságra. Az emberek olyan sokáig nézik a fotót, hogy ismerősnek látják a vonásokat. Néhány hete volt egy esetük, amikor három ember egymástól függetlenül, hosszabb tanulmányozás után azonosított egy fotót. Aztán kiderült, hogy az illető éppen a San Franciscó-i börtönben volt a bűntény idején. Hát ilyen ez a fényképes azonosítás.

Mason bólintott, és éppen mondani akart valamit, amikor megcsörrent a telefon.

Della Street vette fel a kagylót, majd Drake felé fordult: – Magát keresik, Paul. Drake átvette: – Igen, én vagyok ... Tessék? ... Várjon egy pillanatra ... Ugyan már, ne értse félre ... Úgy érti, végleges? ... Egészen biztos? . Félreértette őt... Tessék, várjon csak, ki az ott? ... Hogyan? ... Nem, nem mondtam semmi mást, csak azt, hogy a lány tévedett. És erre bizonyítékunk is van ... Nem. Teljesen nyilvánvaló bizonyíték... Eszembe sincs megmondani. Hívja fel Mr. Masont, ha részleteket akar tudni.

Drake lecsapta a telefont, Masonhoz fordult: – Az a bolond, féleszű, állat kerületi ügyész! ... – tört ki.

– Mit csinált már megint?

– Várj csak, mindjárt meghallod – mondta ingerülten Drake.

– Várok.

– Nála van Minerva Hamlin. Először vele beszéltem. Tőle telefonált.

– Na és?

– Azt mondta – de úgy ám, mintha egy előre megírt, gyönyörűen megfogalmazott szöveget olvasna be nekem a telefonba hogy felmond, mert úgy érzi, nyomást gyakoroltunk rá, hogy valótlanúságot állítson Dixie Dayton azonosításával kapcsolatban.

– Szép kilátások – hümmögött Mason.

– Várj csak. Még a felét se hallottad. Vitatkozni kezdtem vele, de ő azt mondta: „Ez az utolsó szavam, Mr. Drake. A felmondás azonnal hatályba lép. Elfogadtam egy állást az egyik hivatalban, ahol többet fizetnek. És van itt valaki, aki beszélni akar magával...” És akkor átadta a kagylót egy ... újságírónak. Nyilatkozatot akart. Hallottad, mit mondtam.

– Azt tényleg hallottuk – jegyezte meg Della Street epésen.

– Azt is hallania kellett volna, amit gondoltam – tette hozzá sietve Drake. – Illetve ... inkább mégsem.

– Csak egy dolgot tehetünk – mondta Mason. – Ott kell ülnöm majd az előzetes kihallgatásokon, és megpróbálnom mindenféle trükköt a keresztkérdéseknél, hogy gyenge pontot találjak a vád álláspontjában. Az már biztos, hogy a védelem nem fog felállni.

17.

Hamilton Burger, a nagydarab, nagymellé-nyű kerületi ügyész, akinek sikerült oly kenetteljes méltósággal hordani a szertartásos öltözékét, ahogyan beosztásához illőnek gondolta, azonnal felállt, amint a tárgyalás megkezdődött.

– Szeretnék néhány előzetes bejelentést tenni, bíró úr.

– Tessék – mondta Lennox bíró.

– Tiltakozást jelentek be Perry Mason védőügyvéd ellen. Hiszem, hogy a tisztelt bíróság eltiltja őt jelen esetben a védelem ellátásától.

– Milyen alapon?

– Mr. Mason a vád egyik tanúja. Az esküdtszék megidézte. Ilyen minőségben fogom kérdéseimnek alávetni.

– Mr. Mason a vád tanúja? – kérdezte hitetlenkedve Lennox bíró.

– Igen, bíró úr.

– Ez eléggé elképzelhetetlen, hogy a védőügyvéd a vád...

– Továbbá, bíró úr, alaposan tanulmányoztam az esetet – folytatta Hamilton Burger –, és Mr. Mason teljesen jogosan idézték meg a vád tanújának. Az egyik legfontosabb tanú, akiről be fogom bizonyítani, hogy nagyon is fontos láncszem az események sorában. Tanúként szólítom majd. Ismételten biztosíthatom a bíróságot, hogy ő a legfontosabb tanúm.

– Megidézték, Mr. Mason? – kérdezte Lennox bíró.

– Igen, bíró úr. Kaptam egy idézést. – És maga a vádlottak védőügyvédje?

– Igen.

– Bíró úr – szólt közbe Hamilton Burger én gyilkosságban való részvétellel vádolom Morris Alburgöt és Dixie Daytont. De szándékaim szerint nemcsak azt fogom bebizonyítani róluk, hogy szerepük volt George Fayette megölésében, hanem azt is, hogy ők ölték meg George Fayette-et... Semmiféle elfogultsággal nem viseltetem az áldozat iránt. Az ő élete – amint azt a vádlottak nyilván megpróbálják majd részletesen elmesélni – jó néhány sötét foltot tartalmaz: összeütközéseket a törvénnyel. Az is igaz, hogy néhány időszakkal nem tudunk elszámolni, nem tudjuk, merre járt, mit csinált. Nagyon valószínű, hogy a vádlottak azt hitték, az áldozat zsarolni akarta őket egy másik bünténnyel kapcsolatban; ez a másik büntény persze, tisztelt bíróság, külön ügy, semmi köze nincsen ehhez, eltekintve attól a bizonyítéktól, amit majd önök elé tárunk a motiváció bemutatására.

– Ön, tisztelt ügyész úr – szólt közbe a bíró természetesen tisztában van azzal, hogy semmiféle más büntényhez kapcsolódó bizonyítékot nem mutathat be. A vádlottakat egy meghatározott ügyben idézték ...

– Ez a szabály, tisztelt bíró úr – vetette közbe Hamilton Burger határozottan alárendelt azoknak a nyilvánvaló kivételeknek, amikor egy másik büntényhez kapcsolódó bizonyíték mint motiváció tökéletesen elfogadható.

– Mindig is szorgalmaztam a szabályok betartását – mondta Lennox bíró. – Úgy látom, valamiféle tendencia kezd kialakulni holmi lazaságokra ezen a téren. Eléggé gyakran előfordul, hogy a motiváció bemutatására hasonló büntényeket tárnak a bíróság elé, hogy ezzel is befolyásolják az ítéletet.

– Értem én, tisztelt bíró úr, de ha meghallgatja a bizonyítékot, ön is belátja majd, hogy ez igazán a kivételek közé tartozik, és segíti majd a tárgyalást, ha fény derül arra a másik bűntényre is, egy rendőr meggyilkolására, aki ...

– Még egy gyilkosság? – kapta fel a fejét Lennox bíró.

– Igen, tisztelt bíró úr.

– Ezt is a vádlottak követték el?

– Nem, uram. Csak Dayton vádlott. Illetve... ő benne volt a fiatal rendőr meggyilkolásában. Ez a gyilkosság pedig feltehetően oka ennek a mostaninak, hogy fény ne derüljön az előzőre ... Lehetséges, hogy az áldozat, George Fayette zsarolni próbálta őt a másik gyilkossággal.

– Nos – mondta Lennox bíró a helyzet kezd érdekessé válni. De tartsunk sorrendet, egyszerre csak egyről beszéljünk, ön tiltakozik az ellen, hogy Perry Mason mint a vádlottak képviselője lépjen fel?

– Igen, tisztelt bíró úr.

– Maga mit szól ehhez, Mr. Mason?

– Csak annyit, hogy ehhez neki semmi köze – mondta Mason udvariasan.

Lennox bíró elvörösödött.

– Ebben persze semmi tiszteletlenség nincs a bírósággal szemben – jegyezte meg Mason. – Pusztán annyit jelent, hogy az én ügyem az enyém, s ami az övé, az az övé.

– Ez nem etikus – mondta Burger.

– Maga a saját etikájával törődjön, az enyémre majd én vigyázok – vágott vissza Mason.

– Elég legyen, uraim – vágta el a vitát a bíró. – Hagyják abba a személyeskedést. Kerületi ügyész úr, úgy gondolja, hogy Mr. Mason nem láthatja el a képviselőt?

– Igen, azt hiszem, el kellene állnia tőle.

– Nincsen konkrét kizáró oka?

– Ez jó ízlés és erkölcs kérdése.

– Az erkölcstről majd a megfelelő helyen elbeszélgetünk – mondta Mason. – Ami pedig az ízlést illeti, hát arra nekem is van egy kis tanmesém. Egy kerületi ügyész arra vesz rá egy fiatal nőt – aki különben az egyik tanúm hogy adja fel az állását, és vádolja meg az addigi főnökét azzal, hogy őt hamis tanúzásra akarta rávenni, és amikor ez történik, a kerületi ügyész még egy újságíró is odarendel az eseményre ... Aztán megvesztegeti a lányt azzal, hogy magasabb fizetésért egy másik állást ajánl neki...

– Tiltakozom a megvesztegetés szó használatára ellen – mondta Hamilton Burger.

– Bocsásson meg, uram – hajolt meg gúnyosan Mason. – Talán azt kellett volna mondanom, hogy így befolyásolta a hölgyet ...

– Semmi ilyesmit nem tettem – méltatlankodott Burger. – Amit a lány tett, a saját szabad akaratából és meggyőződése alapján tette.

– Csak megszerezte neki az állást, mielőtt ő a telefont fölemelte volna.

– Képtelenség.

– Tagadja le – provokálta Mason.

– Nincs rá szükségem. – Mert nem meri.

Hirtelen Lennox bíró kalapácsát hallották: – Nos, uraim, nem tudom, miről vitáznak. Nem olvastam az újságok idevágó cikkeit, de ez itt nyilvánvalóan valami elkeseredett szópárbaj. Kérem, hogy mondandójukat a továbbiakban korlátozzák erre a konkrét esetre, ön következik, kerületi ügyész úr, szólítsa az első tanúját.

– Változatlanul tiltakozom az ellen, hogy Mr. Mason ügyvédként lépjen fel.

– Van valami törvény, ami ezt megtiltja nekem? – kérdezte Mason.

– Mint már rámutattam, ez erkölcsi kérdés.

– Ha a kerületi ügyész az erkölcs és jó ízlés követéül szegődik – fordult Mason Lennox bíró felé –, ismét csak azt kell mondanom, hogy magasabb fizetéssel járó állást ajánlani egy hölgynek azért, hogy otthagyja a főnökét és nyilvánosan ...

– Ne menjünk bele – szakította félbe Lennox bíró. – Ami a bíróságot illeti, tisztelt kerületi ügyész úr, nem tekinti jogellenesnek, hogy Mr. Mason ügyvédként szerepeljen. Ha maga tanúként is megidézi, akkor természetesen a tanúk emelvényére kell állnia. Ha

pedig ott áll, rá is ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint bárki másra azon a helyen. Most pedig kezdje el végre.

– Rendben, tisztelt bíró úr – mondta Hamilton Burger. – Az első tanú a halottkém.

A tanúvallomás rutinosan folyt le; Hamilton Burger vázolta a gyilkosság körvonalait: George Fayette holttestének felfedezését, a golyó okozta halál jellegzetességeit, a golyó mikroszkopikus vizsgálatát, a fegyver azonosításának menetét.

– Most pedig Carlyle E. Mottot szólítom.

Mott a tanúk emelvényére lépett, és a kerületi ügyész a fegyverről, a ballisztikai tulajdonságokról faggatta: – Mr. Mott, a lövedékről fogom kérdezni, az egyes számú tárgyi bizonyítékról, ami a feltételezések szerint George Fayette halálát okozta. Megvizsgálta a golyót?

– Igen.

– Mikroszkóppal is?

– Igen, uram.

– Készített róla felvételeket?

– Igen, uram.

– Meg tudta állapítani a fegyver típusát, amelyből a golyó származik?

– Igen.

– Milyen fegyver volt?

– Ez, uram, amit itt tartok a kezemben. Egy Smith and Wesson rendőrségi fegyver, harmincnyolcas kaliber.

– Kérem a tisztelt bíróságot, fogadja el a fegyvert kettes számú tárgyi bizonyítékként.

– Nincs ellenvetés – mondta Mason.

– Jöhetnek a keresztkérdések – vágta rá tompán Hamilton Burger.

– Nincs kérdésem.

Hamilton Burger meghökkent, fejét elöntötte a vér, kirobbant: – Úgy érti, nem óhajtja megkérdezni, hogy vajon ... – hirtelen abbahagyta, mint aki rájött, így is elárulta magát.

– Szólítsa a következő tanút – szólalt meg a bíró.

A meglehetősen ideges Hamilton Burger a következő tanút hívta, azt a rendőrt, aki letartóztatta Morris Alburgöt, amikor az kilépett a taxiból Mason irodája előtt.

A rendőr a kérdésekre válaszolva elmondta, hogyan tartóztatta le Alburgöt, és hogyan találta meg nála azt a fegyvert, amivel megölték George Fayette-et.

– Kérdezzen – mondta Burger.

– Honnan tudja, hogy ez ugyanaz a fegyver? – kérdezte Mason a rendőrtől.

– Megjegyeztem a számát, uram.

– Le is írta?

– Természetesen.

– Hova?

– A jegyzetfüzetembe, amit mindig magamnál hordok.

– Tudja a számot fejből is? – Igen.

– Meg tudná mondani?

– Igen, uram, S 64805.

– Ennyire megjegyezte?

– Igen, uram.

– Akkor le se kellett volna írnia, nem?

– Csak a biztonság kedvéért.

– És ezt a számot írta le?

– Igen, uram.

– Akkor biztos lehet abban, hogy ez az a szám, ami a fegyveren van. De honnan lehet ennyire biztos abban is, hogy ezt írta le a jegyzetfüzetébe?

– Mert megnéztem, mielőtt beléptem a terembe, hogy biztos legyen benne.

– Tehát nem volt biztos?

– De, csak éppen el akartam kerülni, hogy véletlenül hibázzak.

– És maga tartóztatta le Morris Alburgöt harmadikán reggel?

– Igen, uram, úgy kilenc körül.

– És azonnal elvette a fegyvert?

– Igen, uram.
– És mikor írta le a számot a jegyzetfüzetébe?
– Már mondtam, uram. Ez a fegyver száma. Csak a biztonság kedvéért jegyeztem le.
– Amikor letartóztatta Morris Alburgöt?
– Körülbelül akkor, igen.
– Mit jelent az, hogy körülbelül?
– Majdnem azonnal.
– A letartóztatást követő öt másodpercben?
– Természetesen nem.
– Hány perc múlva?
– Nem tudom megmondani. Nem így számolom az időt. De annak a fegyvernek a számát írtam le, amit elvettem a vádlottól.
– És mit csinált a pisztollyal?
– Mint bizonyítékot a zsebembe tettem.
– És aztán?
– Aztán odaadtam a kerületi ügyésznek, aki azonnal továbbította a fegyverszakértőnek, Carlyle E. Mottnak.
– És Mott javaslata volt, hogy jegyezze le a számát a jegyzetfüzetébe? – kérdezte Mason színtelen hangon.
– Így van.
– Amikor odaadták neki a pisztolyt?
– Nem, hanem akkor, amikor a szakértői véleménnyel együtt visszaadta a kerületi ügyésznek. Akkor mondta, szükséges lenne, hogy a folyamat minden szakaszában azonosítsuk a fegyvert.
– És akkor maga leírta annak a pisztolynak a számát, amit Mott odaadott magának? – Igen, és ez ugyanaz a pisztoly volt.
– Honnan tudja?
– Ránézésre meg tudom állapítani.
– Milyen megkülönböztető jegyeket látott a fegyveren, amelyek segítségével határozottan elkülöníthető bármilyen más azonos típusú és kaliberű pisztolytól?
A tanú hallgatott.
– Nem tudja?
– Ha megnézhetném egy pillanatra – felelte –, azt hiszem, meg tudnám mondani, – Hát hogyan – mondta gúnyosan Mason.
Nézegetné, forgatná egy ideig, és hátha találna rajta valami karcolást vagy egyéb jelzést... Inkább most mondja meg nekünk, hogy melyek azok a megkülönböztető jegyek.
– Nem tudom.
A tanú szemmel láthatóan megijedt egy pillanatra: – Nem emlékszem.
A bíró a megrémült rendőrhöz fordult: – Maga vette el a revolvert a vádlott Alburgtól, nem?
– De igen, uram.
– És maga továbbította a kerületi ügyésznek?
– Igen.
– Aki azonnal továbbadta a fegyverszakértőnek?
– Igen, uram.,- És valamivel később, amikor a fegyverszakértő visszatért a jelentéssel, mely szerint ebből a pisztolyból lőtték ki a halált okozó golyót, azt mondta, jó lenne egy abszolút azonosítást produkálni, hogy a fegyvert tárgyi bizonyítékként is lehessen használni. Így volt?
– Igen, uram.
– És akkor magát megkérdezték, hogyan tudná határozottan azonosítani a pisztolyt, Így volt?
– Hát nagyjából.
– Így volt vagy nem?
– Mr. Mott azt javasolta, hogy írjam le a számát.
– És akkor maga leírta. Igen? – Igen, uram.
– És beszéltek akkor arról is, hogy mit mond majd a tanúvallomásában?

– Nem, nem akkor. Az később volt.

– Szólítsa a következő tanút – fordult Lennox bíró Hamilton Burgerhez meglehetősen fagyosan.

Burger már az újabb támadáshoz vett nagy lélegzetet: – A következő tanú Arthur Leroy Fulda. Fulda fellépett az emelvényre, elmondta az eskü szövegét, majd beszélgetését Morris Al-burggel. Aztán rátért a lehallgató beszerelésére a Keymont Hotelban, az ott hallott beszélgetések szövegére, a hangfelvételekre.

Azonosított vagy fél tucat magnókazettát, elmagyarázta, hogyan működik a rögzítő szerkezet, és hogyan biztosítja a folyamatos felvételt.

– És most, tisztelt bíró úr, szeretném bizonyítékként csatolni ezeket a kazettákat is – mondta Hamilton Burger.

– Szeretnék ezzel kapcsolatban néhány kérdést intézni a tanúhoz – szólalt meg Mason.

– Tessék – intett Lennox bíró.

– Honnan tudja, hogy ezek ugyanazok a kazetták, amelyeket maga ott hagyott a hotelban?

– Tulajdonképpen, Mr. Mason, csak az el- sőre vonatkozóan tehetek határozott vallomást. A többiről csak azt mondhatom, hogy úgy néznek ki, mint azok. Valamint a tudomásomra hozták, hogy ezeket a kazettákat abban a szobában találták, ahol a rögzítőt én felszereltem.

– Befejeztem – mondta Mason. – Nincs kifogásom az ellen, hogy a többi bizonyítékhoz csatolják.

– Úgy érti, hogy az elsőt? – kérdezte Lennox bíró.

– Nem, az egészet – mondta Mason. – Megbízom a tanú szavahihetőségében, és ha ő azt állítja, hogy ezek ugyanazok, én elhiszem neki. Fenntartom persze a tiltakozás jogát azokra a beszélgetésekre vonatkozóan, amelyeket a szalag rögzített ugyan, de nem tartoznak a tárgyhoz, érdektelenek és mellékesek. De magukat a kazettákat csatolják nyugodtan a többihez.

Lennox bíró elmosolyodott: – Üdítő ez az őszinteség a védelem részéről – és a tanú részéről is. A kazettákat tehát csatolják a többi tárgyi bizonyítékhoz.

– Ami pedig a kazetták tartalmát illeti – mondta Hamilton Burger van egy beszélgetés, ebben a vádlott, Dixie Dayton egyértelműen elmondja Perry Masonnek, hogy társa, Morris Alburg George Fayette megölésére készül. Szeretném, ha a bíróság meghallgatná ezt a beszélgetést. És szeretném a figyelmüket felhívni arra, hogy Mr. Mason végighallgatta az információt, és az égvilágon semmit nem tett. Nem szólt a rendőrségnek. Nem ...

– Be akarja bizonyítani, hogy a cinkosuk vagyok? – kérdezte Mason.

– Ön kifogásolta azt a módot, ahogyan az esetet vázoltam – mondta Burger. – Szeretném, ha a bíróság pontosan tudná, hogy mi történt.

– Jobb lenne, ha erre nem ezt a módot választaná.

– Tagadja, hogy ez a beszélgetés a szalagon van?

– Tagadom, hogy a vádlott, Dixie Dayton valaha is azt mondta nekem, hogy társa, Morris Alburg meg akarja ölni George Fa-yette-tet.

– De hisz itt van a felvétel. Mindjárt hallhatja a lány hangját.

– Honnan tudja, hogy az Dixie Dayton hangja?

– Biztos vagyok benne.

– Akkor álljon a tanúk emelvényére, én majd kikérdezem, és a bíróság azután elfogadhatja a feltételezését.

– Minderre nincs szükségem – mondta Hamilton Burger. – Van más mód is.

– Hát akkor válassza azt.

– Minerva Hamlin a következő tanú – mondta Burger. – Kérem, Miss Hamlin, fáradjon az emelvényre, és tegye le az esküt.

Minerva Hamlin kemény léptekkel indult előre, szemmel látható erőlködéssel küszködve azért, hogy megingathatatlanak tűnjék.

Burger kérdései nyomán precíz, pattogó szavakkal elmesélte a történetet; a kerek mondatok, a fegyelmezett visszaemlékezés hatott Lennox bíróra.

Elmondta Drake telefonját, hogy hagyja ott a munkáját, és menjen azonnal a Keymont Hotelba; beszámolt a jelzések előre megbeszélte módjáról; rövid színjátékáról, amikor szobalányként követte a szobából kilépő nőt.

– Tehát végül – kérdezte Hamilton Burger – kijött abból a szobából valaki?

– Igen, uram.

– Férfi vagy nő? – Nő.

– Meg tudta figyelni azt a nőt?

– Ezért voltam ott.

– Ez nem pontos válasz a kérdésre – mutatott rá Hamilton Burger. – Meg tudta ...

– Igen, uram, megfigyeltem, – Alaposan?

– Igen.

– Láttá, amint kilépett a 721-es szobából? – Igen, láttam, – Ki volt az a nő?

– Miss Dixie Dayton, az egyik vádlott.

– Mutasson rá.

Minerva Hamlin engedelmeskedett.

– Minthogy a magnófelvétel nem tudja rögzíteni a mozdulatokat, megkérem Miss Dayton vádlottat, hogy álljon fel.

– Álljon fel – szólt oda Mason. Dixie Dayton felállt.

– Ő az a nő?

– Igen, uram.

– Hát akkor rögzítsük újra – mondta Hamilton Burger. – Maga azt a nőt látta, aki most felállt, és aki most felállt, az Dixie Dayton, az egyik vádlott.

– És mit csinált ön akkor, amikor az a nő kijött a szobából? – kérdezett tovább Hamilton Burger.

– Követtem.

– Hova?

– Beszállt a liftbe. Felfelé ment. Én a lépcsőhöz rohantam. A hetedik emeleten voltunk, az épület nyolcemeletes. Éppen azért tudtam, hogy nem mehetett többet, mint egy emeletet. Úgy éreztem, hogy nem maradhatok le nagyon, ha gyalog megyek.

– És gyalog ment? – Igen.

– És a nő hova ment?

– A 815-ös szobába. Oda, ahol a rendőrség megtalálta George Fayette holttestét.

– Ugyanaz a nő? – Ugyanaz.

– Egészen biztos benne?

– Egészen.

– És ki volt ez a nő?

– Már mondtam, uram. – Úgy értem, hogy az, aki bement a 815-ös szobába.

– A vádlott, Dixie Dayton.

– Ugyanaz a nő, aki az előbb felállt? Az, akit már azonosított?

– Igen, uram.

– Befejeztem – ült le Burger, Minerva Hamlin Mason felé fordult, heves ellenszenvvel pillantott rá, egész testtartása azt sugallta, hogy a régi jó „fogat fogért” – elvnek megfelelően ő aztán nem hagyja majd holmi keresztkérdésekkel összezavarni magát Mason pedig úgy nézett rá, mint mikor egy gyengéd szívű idősebb fivér a kishúga bizalmáért esedezik.

– Miss Hamlin – kezdte –, maga nem ismerte Dixie Daytont, igaz?

– Sose láttam, mielőtt kilépett abból a szobából.

– De akkor még nem tudta, hogy kicsoda, igaz?

– Láttam őt, de nem tudtam a nevét, ez igaz.

– A rendőrség pedig megmutatta magának Dixie Dayton fényképét, és megkérdezték, hogy ugyanazt a nőt látta-e, igaz?

– Igen.

– Mit mondott nekik?

– Azt, hogy igen.

– Nem azt mondta, hogy azt hiszi, hogy ugyanúgy néz ki, mint az a másik nő?

– Miért, ha ugyanaz a nő volt, nyilván ugyanúgy is nézett ki, nem?

A csípős válasz hallatán a termen halk nevetés futott végig.

– De – mondta Mason –, feltehetően. Mivel pedig most ön kérdezett, Miss Hamlin, boldogan válaszolok. És talán nem veszi rossz néven, ha felhívom szíves figyelmét arra, hogy amennyiben az ön által látott fénykép nem Miss Daytonról készült, még mindig lehet, hogy úgy néz ki, mint ő. Tudja, a fény- kép csalafinta jószág, könnyen megzavarja az embert.

– Engem nem zavar meg. Én tudom, mit beszélek. És nagyon jó szemem van.

– Ennek ellenére nem tudta azonnal teljes határozottsággal állítani, hogy ugyanazt a nőt látta, igaz?

– Én azt mondtam ... illetve ez attól függ, mit ért maga azon, hogy teljes határozottsággal?

– Hogy mit? – mosolygott Mason. – Maga mit ért rajta?

– Hogy határozottan. Amikor határozott vagyok ...

– Na látja... De maga nem volt olyan határozott akkor, mint most.

– Hát... azóta láttam újra a nőt személyesen. A fényképen nem ... illetve, az ...

– Úgy érti, nem hasonlított rá?

– Nem, nem úgy értem. Hasonlított.

– De azért maga egy kicsit kételkedett, igaz?

– Igen. ^ – Tehát amikor először látta a fotót, nem volt teljesen határozott. Azt mondta, hogy azt hiszi, úgy gondolja, ez ugyanaz a nő, de nem biztos benne.

– Ez akkor volt, amikor először éppen csak rápillantottam.

– Aztán figyelmesen megnézte, nem?

– De igen.

– És akkor határozottabb lett? Igen, uram.

– Tehát a rápillantás nem győzte meg magát, igaz?

– Nem, uram. Igazán akkor győződtem meg, amikor személyesen láttam a vádlottat a rendőrségi fogdában vagy zárkában, vagy minek is nevezik.

– És akkor meggyőződött?

– Kiválasztottam őt egy sereg nő közül. Gondolkodás nélkül.

– Ez azután volt, miután alaposan tanulmányozta a képet?

– Igen, uram.

– Legyünk őszinték, Miss Hamlin. Mivel maga alaposan megnézte azt a fényképet, hogy azonosítani tudja azzal a nővel, akit kijönni látott a szobából, nem fordulhat-e elő, hogy amikor személyesen látta Miss Daytont, már a fényképpel azonosította, és ezért választotta ki gondolkodás nélkül?

– Amikor láttam a vádlottat, egészen bizonyos voltam abban, hogy ez az a nő, akit kijönni láttam a szobából.

– Elmondaná a bíróságnak, hogy pontosan hol volt maga akkor, amikor az a nő kijött a szobából?

– A 721-es szobára gondol?

– Igen.

– A folyosó végén voltam, a Vészkijáratnál.

– És mit csinált?

– Úgy tettem, mintha éppen kopogni akarnék az egyik ajtón, hogy ellenőrizzem a törölközőket.

– Úgy veszem észre, Miss Hamlin, hogy maga nagyon tudatosan igyekszik mindig ellátni a feladatát, nem?

– Igyekszem, uram.

– És amikor a szobalány szerepét játszotta, igyekezett úgy tenni, ahogy egy szobalány viselkedne abban a helyzetben? Úgy gondolja, hogy sikerült is?

– Mr. Mason, engem érdekel az amatőr színjátszás. Próbálkoztam is vele. Azt hiszem, tehetségem szerint nagyon jó színésznő lennék. Különb. is igyekszem mindig a legtöbbet nyújtani mindenben. Megtanultam, hogy ha szerepet játszik az ember, alapvető, hogy úgy nézzen ki, mint akit játszik.

– Tehát maga úgy nézett ki, mint egy szobalány?

– Igen, uram.

– És úgy is viselkedett?

– Igen, uram.

– És egy szobalány jóformán ügyet se vetne egy szobából kilépő hölgyre, igaz?

– Csak egy pillantást, legfeljebb.

– Tehát maga, a szobalány szerepében, éppen csak egy pillantást vetett rá?

– Igen, uram.

– Most pedig azt mondja meg, hogy miért állt a folyosó végén, a vészkijáratnál?

– Azt hiszem, Mr. Mason, ez elég logikus. Nem akartam, hogy a szobából kilépő közlelő láthasson. Tudtam, hogy ha kijön, akárhova is megy, a lifthez vagy a lépcsőhöz, mindenképpen végig kell mennie a folyosón. Méghozzá úgy, hogy nem jön szembe velem, - Más szóval hátat fordít magának?

– Igen. De csak azután, hogy én megláthattam az ő arcát, amint kilép a szobából.

– Milyen messze volt a szobaajtó attól a helytől, ahol ön állt?

– Nem tudom pontosan. Talán nyolc-tíz méter.

Hogy volt megvilágítva a folyosó, milyen lámpák égtek?

– Homályos volt, de jól láttam őt, Mr. Mason. Megnéztem. Úgy készültem, hogy megnézzem, és így is tettem.

– Illetve inkább rápillantott, mint ahogy egy szobalány néz fel a munkájából egy villanásra.

– Hát... azért elég jól megnéztem.

– Néhány perccel ezelőtt – mondta Mason – maga azt vallotta, hogy éppen csak rápillantott.

– Nos, nálam egy rápillantás elég a jó megfigyeléshez.

– Látom. De ahhoz nem volt elég, hogy előszörre teljesen biztosan azonosítson egy fényképet.

~ Az ember általában vonakodik a határozott azonosítástól egy fénykép esetében.

– Ez minden, én befejeztem – mondta Mason.

– Most pedig – állt fel Hamilton Burger – a legfontosabb tanút szólítom. Mr. Perry Mason, fájjon fel a tanúk emelvényére.

Mason határozottan előrelépett, felemelte a kezét, elmondta az eskü szövegét, és leült.

– Ez persze különleges eljárás – szólalt meg Lennox bíró.

– Ezt a helyzetet akartam elkerülni mondta szemrehányóan Hamilton Burger. – Minden eszközzel arra törekedtem, hogy elkerüljem.

– Megidézni a vádlottak védőjét, hogy segítsen bebizonyítani a vádlottak bűnösségét – legalábbis furcsa helyzet – tette hozzá kételkedve Lennox bíró.

– Ezért mondtam, hogy nem erkölcsös egy védőnek kettős szerepben megszólalnia – mondta Burger. – Meg akartam kímélni Mr. Mason ezektől a kellemetlenségektől.

– Feltétlenül szükség van Mr. Mason tanúvallomására? – kérdezte a bíró.

– Feltétlenül, bíró úr. Mint a bíróság is látni fogja, szükség lesz a beszélgetés felelevenítésére, ehhez pedig kell a tanú.

– Ami azt illeti, ezt a beszélgetést még nem ismerték be.

– Ezért is szükségem van a tanúra, tisztelt bíró úr.

– Gondolom – emelte fel a hangját Lennox bíró ebben a helyzetben talán szükség volna egy másik védőügyvédre, aki Mr. Mason-nel együttműködve ez idő alatt ellátná a vádlottak képviselőjét.

– Ez nem lenne jó sem a vádlottaknak, sem nekem – mondta Mason. – Rengeteget fecsegtünk itt erkölcsről. Amennyiben a tisztelt bíróság megengedi nekem, idéznék egy rövid passzust a Californiai Határozatból, a 187 California 695-ös jelűből. Így szól: „Úgy gondoljuk, hogy az utóbbi időben túl sok nézeteltérést és zavart okozott az a tény, hogy a felperes számos bizonyítékát az ügyvédek egyike vezette elő, tanúként szerepelve a tárgyaláson. Ami a bíróságot illeti, ezekben az esetekben a vallomásokot éppen úgy kell fogadnia, mint bármely más tanú esetében. Vagyis mérlegelve a tartalmát, a vallomástevő szerepét az ügyben és viselkedését a tanúk emelvényén.

Az a lehetőség, hogy egy ügyvéd tanúként is szerepeljen, teljesen szabályos és etikus, és rendszerint az ügyvéd saját óhajára történik. Noha az ilyen típusú eljárást a

továbbiakban sem kell szorgalmazni, előfordulhat, hogy a körülmények úgy hozzák, hogy az ügyvéd – éppen az etika parancsára – sem ügyfelei védelmétől, sem a tanúvallomástól nem tekinthet el.” Lennox bírót szemmel láthatóan lenyűgözte az idézet: – Nagyon köszönöm, Mr. Mason – mondta –, és úgy látom, mindent megmagyarázott. Tulajdonképpen ön meglehetősen gyakran kerül kényes helyzetekbe, amelyekből sorra szokatlan, ám rendre szabályosnak bizonyuló megoldásokkal vágja ki magát. A bíróság úgy dönt, hogy ön egyszerre képviselheti mind a saját, mind pedig ügyfelei érdekét. Mindazonáltal úgy érzem, hogy holmi jogtörténetbe illő tárgyaláson veszünk részt itt mindannyian.

– Mr. Mason – kezdte Hamilton Burger –, szeretném megkérdezni, hogy vajon e hónap harmadikán kora hajnalban nem tartózkodott-e a Keymont Hotel 721-es szobájában?

– De igen.

– Egyedül volt?

– Nem.

– Egy fiatal nő társaságában?

– Részben.

– Úgy tudom, ő maga után érkezett.

– Igen, uram.

– Maga bement a hotelba, felment a szobába, ugye?

– Igen, uram.

– És nem sokkal később megérkezett a hölgy?

– Igen, uram.

– Ön Morris Alburg, az egyik vádlott kívánságára ment oda?

– Ez a kérdés – mondta Mason – mellékes. Ami ezt illeti, magánbeszélgetésnek minősül az ügyvéd és ügyfele között.

– Azt hiszem, a bíróságnak el kell fogadnia a válasz megtagadását – mondta Lennox bíró.

– Én nem a beszélgetésről kérdeztem a tanút – mondta Burger csak annyit kérdeztem, vajon e beszélgetés miatt ment-e oda.

– Ez ugyanaz – mondta Lennox bíró. – Hisz valójában azt kérdezi, hogy Mr. Mason az ügyfele hívására ment-e a hotelba. Ez pedig az én véleményem szerint is magánbeszélgetésnek minősül. Tudomásul kell vennie, Mr. Burger, hogy bizonyos szabályok az, ön kezét is megkötik, éppen úgy, mint a bíróságét.

– Értettem, tisztelt bíró úr.

– Mr. Mason most a vádlottakkal szemben álló tanú és az őket védő ügyvéd szerepét egyszerre látja el. A bíróság tehát különösen figyel a kihallgatás alatt a vádlottak szempontjaira.

– Rendben van, bíró úr – Burger újra Mason felé fordult. – Akkor azt kérdezem öntől, hogy amíg a hölgy és ön a szobában voltak, nem tett-e a hölgy olyan kijelentést, hogy Morris Alburg éppen George Fayette megölésére készül?

– Ami a kérdést illeti – mondta Mason mint Morris Alburg ügyvédje, tiltakozom, mert a kérdés lényegtelen, és nem tartozik a tárgyhoz. Mint Dixie Dayton ügyvédje tiltakozom, mert ha az a hölgy nem Dixie Dayton volt, a kérdés megint csak teljesen lényegtelen, ha viszont Dixie Dayton volt, akkor ismét magántermészetű közlésnek minősül.

– Ha a bíróság megengedné, elébe vágnék mindkét tiltakozásnak – mondta Hamilton Burger. – A bizonyítékok szerint az a nő Dixie Dayton volt. Minthogy a beszélgetés egy bűntényre vonatkozott, amelyet akkor ugyan még nem követtek el, de elkövetésére már készültek, a beszélgetés nem tekinthető magánjellegű közlésnek. Én természetesen készen állok az eredeti beszélgetés lejátszására. Vagyis, ha Mr. Mason tagadja, hogy ez a kijelentés elhangzott, kétséget kizáróan be tudom bizonyítani az ellenkezőjét a felvétel lejátszásával, amelyet a bíróság már korábban elfogadott tárgyi bizonyítékként, s felelősségre vonhatom őt...

– Maga nem vonhatja felelősségre a saját tanúját – mondta Mason.

– Nem a személyét, pusztán a tényeket – vágott vissza Burger.

– Tegyük fel, hogy a hölgy nem Dixie Dayton volt – fordult Lennox bíró az ügyészhez.

– Minerva Hamlin kétséget kizáróan igazolta az azonosságot.

– Ez egyetlen tanú vallomása.

– De mind ez ideig ez az egyetlen erre vonatkozó tanúvallomás, amelyről a bíróságnak tudomása van – mutatott rá Burger. Lennox bíró végigsimította a homlokát, ajkát összeszorítva hátradőlt a széken, kerülve a többiek tekintetét; gondolkodott.

Néhány másodpercig átható, tömör, szinte kézzel fogható csend volt a tárgyalóteremben.

Végül a bíró megszólalt: – Kérdezze meg tőle. Tegye föl egyenesen a kérdést. Dixie Dayton volt az a nő, vagy sem?

– Ó, nem – mondta gyorsan Burger. ~ Ezt a kérdést nincs szándékomban fölteni.

– És miért nincs?

– Mert ha Mr. Mason tagadná, hogy a hölgy Dixie Dayton volt, a saját tanúként vallaná ezt. Csak azokat a kérdéseket teszem föl Mr. Masonnek, amelyekre már tudom a választ, a pontos választ. Így aztán ha Mr.

Mason megpróbálna félrevezetni a vallomásában, börtönbe juttatom hamis tanúzásért.

– Értem – mondta a bíró mosolyogva. – És megadtam rá a lehetőséget, tisztelt kerületi ügyész úr. Fenyegetését továbbíthatta Mr. Masonnek, kiváló lehetőséget kapott tőlem.

– A tény csak annyi – mondta nyersen Burger –, hogy a helyzetemet és a véleményemet rögzítettem.

– Valóban – bólintott rá a bíró.

Ismét csend következett; aztán Lennox bíró Perry Mason felé fordult: – Az ön véleményét is szeretném hallani ebben a kérdésben.

– Mint Morris Alburg védője úgy gondolom – mondta higgadtan Mason –, hogy védencemre semmit nem bizonyít rá olyan kijelentés, ami Dixie Daytontól származik.

– Mint tettestársa és vádlott-társa is, szerintem igen – csapott le Burger.

Mason mosolygott.

– Határozottan állítaná ezt akkor is, hogyha valaki bemegy egy szállodába, és azt mondja a bíró úrról, hogy gyilkosságra készül, aztán előkerítene egy hullát, és ezzel bizonyítaná meg egy magnófelvétellel?

– Az egészen más – morogta Burger. – Megmagyarázná, hogy miért más?

– De hogy is van ez ezzel a Dixie Dayton-nal? – kérdezte Lennox bíró.

– Tisztelt bíró úr – kezdte Mason ha Dixie Dayton esetleg ott lett volna abban a szobában, és mondta volna, hogy Morris Alburg George Fayette megölésére készül, akkor sem emelhetnének vádat ellene, és a beszélgetést sem tekinthetnék bizonyítéknak, hacsak nem vett részt a gyilkosság elkövetésében is.

– De részt vett – mondta Burger.

– Bizonyítsa be.

– Azt próbálom.

– Akkor tegye annak rendje és módja szerint. És ne rója itt a fölösleges tiszteletköröket mindenféle zavaros históriával.

– Várjunk csak egy percre – szólt közbe Lennox bíró. – Ez különleges helyzet. Mr. Mason álláspontjával tisztában vagyok.

– De bíró úr – tiltakozott Burger. – Nem látja jól a helyzetet! Perry Mason egy szobában volt Dixie Daytonnal, és Dixie Dayton egyértelműen kifejtette neki, hogy Alburg George Fayette megölésére készül; ezt különben – biztosíthatom a bíró urat – teljességgel bizonyítani tudom, hiszen megvan a felvétel. Nem sokkal később George Fayette-et megölték, és bőségesen akad Morris Alburgre utaló bizonyíték.

– Ez mind nagyon szép – ismerte el Lennox bíró. – De először magának nemcsak azt kell bizonyítania, hogy – amint erre Mr. Mason is rámutatott – Dixie Dayton tette ezt a bizonyos megállapítást, hanem azt is, hogy valami közös érdekeltég, kapcsolat, netán összeesküvés áll a kijelentés mögött.

– Természetesen ami az összeesküvést illeti, egyértelmű bizonyítékkal fogom igazolni. Nincsen ugyan olyan hangfelvétel, amelyen a két vádlott megállapodna abban, hogy „gyerünk, öljük meg Fayette-et”, de van más.

– Azt hiszem – mondta ismét Lennox bíró – alaposan egyszerűsítene a helyzetet, ha megkérdezné Mr. Masont, hogy ezen és ezen a napon a vádlott Dixie Dayton mondott-e neki valami hasonlót.

– Nem tudom, mit felelne Mr, Mason erre a kérdésre. Előfordulhat, hogy tagadná. És akkor abba a kényelmetlen helyzetbe kerülnek, hogy a saját tanúmat kellene vádolnom. Nem akarok ilyesmit. Szigorúan olyan határok között akarom tartani a kérdéseket, hogy Mr. Mason vagy válaszol rá az én ízlésem szerint, vagy hamis tanúzást követ el. Tehát olyat, kérdezek, amit pontosan tudok.

– Értem az álláspontját – mondta Lennox bíró. – És értem a helyzetet is, illetve a problémát. De tény, hogy megoldani csak a meghatározott keretek között szabad. Éppen ezért a tanút nem lehet arra kényszeríteni, hogy a védelem határozott tiltakozása ellenére feleljen erre a kérdésre. És úgy érzem, további bizonyítékokra van szükség az összeesküvés igazolására, mielőtt a felvételt lejátszanak. Van még kérdése a tanúhoz?

– Most nincs – mondta Burger.

– Nagyon jó. Mr. Mason, elhagyhatja az emelvényt, és elfoglalhatja a védő helyét.

– Azzal a kikötéssel, hogy később ismét kiszólíthatom – tette hozzá Burger.

– Rendben van – mondta Lennox bíró. – Most pedig folytassa.

– A következő tanú Frank Hoxie.

Frank Hoxie színtelen hangon darálta el az eskü szövegét, bemondta a nevét, az adatait.

– Ismeri valamelyik vádlottat?

– Igen, uram.

– Melyiket? – Mindkettőt.

– Mit csinált e hónap másodikán és harmadikán?

– Éjszakai portásként dolgoztam a Keymont Hotelban.

– Mikor állt szolgálatba?

– Este kilenckor.

– Mikor végzett?

– Reggel nyolckor.

– Mikor látta először Morris Alburgöt?

– Néhány nappal ezelőtt...

– Pontos választ kérek.

– E hónap elején.

– Hol?

– A hotelban.

– Szolgálatban volt éppen?

– Igen, uram.

– És mit beszélgetett a vádlottal?

– Bejött és szobát kért. Azt mondta, hogy a sógornője látogatta meg váratlanul, és az ő számára szeretne szobát kivenni.

– Milyen nevet mondott?

– Mrs. Madison Kerby.

– Adott szobát? ~ Igen, uram.

– Melyiket?

– A 815-öst.

– Azt, ahol később George Fayette holttestét megtalálták?

– Igen, uram.

– És látta valaha azt a személyt, akiről Morris Alburg azt állította, hogy a sógornője ?

– Igen, uram.

– Mikor találkozott vele?

– A vádlott Dixie Dayton bejött a hotelba,, azt mondta, hogy ő Mrs. Madison Kerby, és elkérte a 815-ös szoba kulcsát. Odaadtam.

– A vádlott volt az?

– Dixie Dayton volt, az egyik vádlott, az, aki nemrég állt fel egy percre.

– Mikor hagyták el végleg a szobát?

– Úgy érti, hogy a vádlottak?

– Igen.

– Nem hagyták el végleg. Fenntartották egészen a gyilkosságig, aztán nyilván letartóztatták őket.

– Megmondta a rendőrségnek, hogy ki vette ki a szobát?
– Nemigen tudtam megmondani nekik.
– És mit mondott?
– Hogy sose láttam őket korábban, és nem tudom, kik voltak.
– Igazat mondott?
– Igen.
– Talán – folytatta Burger – mesélhetne nekünk valamit arról, hogy mi történt másodikán este és harmadikán reggel.

– Harmadikán hajnalban történt, hogy Perry Mason bejött a hotelba.
– Körülbelül hány óra lehetett?
– Fél három, azt hiszem.
– A vádlott Dixie Dayton a szállóban tartózkodott abban az időben?
– Honnan tudja?
– Láttam bejönni, és nem láttam elmenni.
– Mikor jött?
– Körülbelül fel órával Mr. Mason előtt.
– És a másik vádlott, Morris Alburg a szállodában volt?
– Igen, uram.
– És ő mikor jött?
– Mr. Mason előtt egy órával, körülbelül.
– Egészen biztos benne?
– Igen.

Hamilton Burger Perry Masonhoz fordult: – Óhajt valamit kérdezni a tanútól?
– Azt hiszem, igen – felelt Mason.

Felállt, és a fiatalember arcába nézett, akinek kék, vizenyős szeme egy pillanatra elkapta Mason tekintetét, majd gyorsan tova-siklott, aztán újra vissza, és újra el. Mason rezzenéstelenül nézett az arcába.

A tanú újra megpróbálta állni az átható tekintetet, végül ismét csak elkapta a fejét, fészkelődni kezdett az emelvényen.

– Mióta dolgozik a Keymont Hotelban?
– Három éve.
– És azelőtt hol dolgozott?
– Különböző helyeken.
– Megnevezne néhányat?
– Árukat adtam el bizományban.
– Miféle árukat?
– Újdonságokat.
– Emlékszik a cég nevére?
– Nem. Egy alkalmi társaság volt.
– Volt katona?
– Nem.
– Volt valaha más állásban is egyfolytában három évig? – Nem.
– Éjszakai portásként jár magának két hét szabadság egy évben, igaz? – Nem. – Nem volt szabadsága? – Nem.

– Állandóan dolgozott? Minden éjjel?
– Egyszer előfordult, hogy üzleti ügyben Mexico Citybe küldtek. De az nem szabadság volt.

– Miféle üzleti ügyben?
– Pénzért.
– A pénz a hotelé volt?
– Igen.
– És magát küldték?
– Kaptam egy kötelezvényt.
– Meddig volt ott?
– Majdnem egy hónapig. Nehéz munka volt.
– Miért kapta azt a pénzt?

– Nem tudom.
– Mikor volt ez?
– Körülbelül egy éve.
– Pontosan mikor utazott el? Emlékszik?
– Pontosan emlékszem. Egy éjszakai géppel utaztam tizenhetedikén ... illetve, egészen pontosan, múlt év szeptember tizennyolcadikán.
– Honnan emlékszik ilyen pontosan?
– Ha maga is a Keymont Hotelban dolgozna, hát egészen biztosan nem felejtene el azt az egyetlen alkalmat, amikor ingyen elutazhat Mexico Citybe. Az igazgató hívatott, elmesélte ezt az ügyet, azt mondta, valakinek oda kell mennie, aztán adott pénzt, felküldött a szobámba becsomagolni, és már indultam is a repülőtérre.

– Mikor volt ez?
– Nem sokkal éjfél előtt, tizenhetedikén.
– A gép mikor indult?
– Tizennyolcadikán, éjjel fél egykor.
– Nem kellett átszállnia?
– De, ha éppen mindent tudni akar. El Pa-sóban átszálltam, addig viszont egy gyönyörű szőke nő mellett ültem, aki azonnal elálmosodott, amikor megtudta, hogy én csak El Pa-sóig megyek; onnan viszont egy olyan boszorkány mellett ültem, aki fokhagymát zabált, és rosszul volt a kölyke.

A teremben kirobbant a nevetés. Mason el sem mosolyodott.

– Volt némi nehézsége ott azzal az üggyel Mexico Cityben, igaz?
– Igen, rengeteg.
– De azért mégiscsak valami szabadságféle volt, nem?
– Mondjuk úgy, hogy változatosság.
– Próbálta valaha ott hagyni a Keymont Hotelt, és valami másik szállodai munkahely után nézni?

– Tisztelt bíró úr – szólt közbe Hamilton Burger. – Nem látom az okát, miért kell a tanú egész életét apró darabokra szedni. Kérem a bíróságot, hogy korlátozza az ügyvéd úr kérdéseit azokra a tényekre, amelyekre az én kérdéseim is vonatkoztak.

– Úgy látom, itt valami furcsaság húzódik meg a háttérben – mondta Lennox bíró. – Nem óhajtom korlátozni a védő kérdéseit. A tiltakozást elutasítom.

– Tehát megpróbálta? – kérdezte Mason.

A tanú újra megpróbálta állni Mason tekintetét. Most sem sikerült.

– Nem – mondta nagyon halkán.

– Volt valaha büntetve? – kérdezte Mason. A tanú félig felemelkedett a székből, aztán visszaült.

– Tisztelt bíró úr – szólt ismét Hamilton Burger. – A védő vaktában lövöldözik. Megkísérli bemocskolni a tanú szavahihetőségét, holott a tanúnak csak annyi a vétke, hogy Mr. Mason ügyfelei ellen tesz vallomást.

– Én inkább úgy mondanám, hogy a kérdés meglehetősen durva volt – válaszolta Lennox bíró. – Ugyanakkor teljesen szabályos. Valamint nem követte határozott tagadás a tanú részéről. Éppen ezért a tiltakozást elutasítom, bár némileg együtt érzek ebben a kérdésben az ügyész úrral.

– Volt valaha büntetve? – kérdezte Mason.

– Igen.

– Miért? És hol töltötte a büntetését?

– Fegyveres rablásért, a San Quentinben. És most már mindent tud. Tessék. Gyerünk, rohanjon rám, készítsen ki. Ez a vég.

Mason elnézte a fiatalembert egy darabig, majd székét az asztal sarkához húzta, leült, és őszinte érdeklődéssel így szólt: – Nem hiszem, hogy akarnám, Mr. Hoxie. Valamint úgy gondolom, most érkezünk a dolog elejéhez, és nem a végéhez. Tudták az alkalmazói, hogy büntetve volt?

– Mégis, mit képzelsz, miért vállaltam állást egy ilyen leprafészekben? – tört ki dühösen Hoxie.

– Egészen bizonyos az azonosításaiban?

– Egészen. Kivételes arcmemóriám van. Ha csak egyszer is látok valakit, sose felejttem el – feltehetően ezért értékelik valamelyest a munkámat a hotelban.

– Mikor volt büntetve, Frank?

– Tíz éve.

– És mennyit ült?

– Ötöt.

– Aztán?

– Aztán találtam vagy négy-öt állást, de valami mindig történt. Előkerült a múltam, és kidobtak.

– Aztán?

– Aztán gyanúba keveredtem. Nem azért, mintha csináltam volna valamit, pusztán a múltam miatt. Bezártak a rendőrségen, és én már tudtam, hogy annak az állásnak is vége. Eléggé el voltam keseredve.

– Folytassa – szólt Mason.

– Az egyik kihallgatás után bejött egy rendőr. Megértett engem, tudta, mit érzek. Elmondta, hogy az egyik barátjára a Keymont Hotel. Mondta, hogy az olyan hely, ahol volt már zűr a rendőrséggel, éppen ezért az igazgató is érteni fog engem. És segíteni is fog. Az a rendőr tudta, hogy nagyon jó memóriám van, és hogy a Keymont Hotel éjszakai portást keres, hiszen ott volt, amikor az előzőt börtönbe csukták. Azt is mondta, hogy az új igazgató megígérte, igyekszik majd a törvényesség keretein belül maradni, hisz tudta, másképp a házat bezárják ... Aztán ez a rendőr elküldött engem az új igazgatóhoz, hogy mindent meséljek el. Azt mondta, az egyetlen lehetőség arra, hogy stabil állást szerezzek magamnak, ha az alkalmazó mindent tud a múltamról. Figyelmeztetett, hogyha nem mesélek el mindent őszintén, nem fogom megkapni az állást, mert az erkölcsrendészet figyeli a házat a rossz hírneve miatt, és úgyis tudnak mindent.

– És elmondta?

– El. Ez volt életemben a legjobb tanács.

– És jól bánnak ott magával?

– Kétszer annyit dolgozom, mint kellene. Fele annyit kapok, mint amennyi járna.

Udvariasak velem. Megmondták, tartsam a pofám. Nem ez a legjobb hotel a városban. Harmadosztályú hely harmadosztályú vendégekkel és minden egyébvel, amit ez jelent. A szemem nyitva, a fülem nyitva, a pofám csukva, az orrom tiszta, és egyelőre ott vagyok. Azt hiszem, feleltem a kérdésére, Mr. Mason, és remélem, jól szórakozott. Holnap a hotel törzsvendégei tudni fogják, hogy az éjszakai portás egy volt bűnöző.

– Csak hogy tudja – mondta neki Mason ez az első eset a praxisomban, hogy a tárgyalóteremben megkérdeztem egy tanútól, volt-e büntetve. Ami a személyes véleményemet illeti, úgy gondolom, ha valaki egyszer megfizette a társadalomnak az adósságát, az adósságot törölni kell a könyvből. Hiszen ...

– Tisztelt bíró úr, határozottan visszautasítom az ügyvéd úr magyarázkodását mondta hevesen Hamilton Burger. – Vaktában lőtt, és talált, ezzel tönkretette ennek a fiatalembernek a pályáját, most pedig meg akarja magyarázni a bizonyítványát...

Lennox bíró kalapácsát hallották, majd: – A kerületi ügyész úr a továbbiakban tartózkodni fog a személyes támadásoktól. Mr. Mason a törvényesség keretein belül maradt, és a bíróság látja Mr. Mason kérdezősködésének indítékait és célját. Ha valami konkrét kijelentés ellen óhajt tiltakozni, netán ellenvetése lenne, kérem, várja meg, amíg az ügyvéd úr befejezi ... Folytassa, Mr. Mason.

– Köszönöm, bíró úr – mondta Mason, és a tanú felé fordult: – Az a rendőr, aki a tanácsot adta magának, továbbra is figyelemmel kísérte a sorsát?

– Igen. Ő az erkölcsrendészet vezetője.

– Ellenőrzi magát?

– Igen.

– Gyakran?

– Hajjaj! Figyelik a hotelt. Időnként történik ott ez-az. Nem tudjuk megakadályozni, de a személyzet nem vesz részt semmiben. Nem kérjük a házassági anyakönyvi kivonatot, amikor egy pár bejelentkezik, de ezt az elegáns hotelokban sem teszik. Igyekszünk megakadályozni, hogy a londoniak lányokat áruljanak, és nem adunk ki szobát ismert

kábítószer árusoknak. Ilyenkor jön jól az arcmemóriám. A szálloda elég nagy zúrben volt, és a kerületi ügyész be akarta záratni. A tulajdonosoknak ki kellett tisztítaniuk az egészet, különben fuccs a pénzüknek.

A tanú egy kissé meghajolt Hamilton Burger felé, mire az megvetően nézett vissza rá.

– És emiatt a személyzet némi aggodalommal tekint a kerületi ügyészre? – kérdezte Mason.

– Tiltakozom a kérdés ellen, mert tartalmazza a várt választ – mondta Burger.

– Elfogadom.

– És maga? Magában él ez az aggodalom vagy nyugtalanság?

~ Mindenesetre nem akarom ellenségemnek. Ha a hatóságok egyáltalán elkezdnek foglalkozni velem, nekem már lóttak. De ez nem kényszerített semmiféle hazugságra.

Pontosan azt mondom, ami történt.

– Netán örült is annak, hogy a kerületi ügyész segítségére lehet?

– Sajnálom, hogy egyáltalán tanúskodtam, – De örült a kínálkozó alkalomnak, hogy segíthet?

– Ha úgy érti, hát eszembe jutott, hogy még kapóra jöhet.

Mason Hamilton Burgerhez fordult, és azt mondta: – Azt hiszem, úgy tisztességes, kerületi ügyész úr, ha megismertetem a bírósággal azt a valamit, amit én az ön esete általános hátterének tartok.

– Azt tesz, amit akar – mondta Burger.

– Én így látom jónak – fordult Mason a bíró felé. – Van a rendőrség birtokában egy revolver, amit Seattle-ben elzalogosítottak. A zálogház tulajdonosa itt van a bíróságon, és azonosítani fogja Dixie Dayton vádlottat azzal a hölgygel, aki a revolvert odavitte. Mr. Mott pedig nemsokára előadja a szakemberek véleményét, miszerint azt a revolvert használták egy Robert Claremont nevű rendőr megölésére. A gyilkosságot ebben a városban követték el, körülbelül egy éve. A vád célja pedig annak bebizonyítása, hogy kísérlet történt annak a gyilkosságnak a felfedezésére, és Morris Alburg és Dixie Dayton ezt akarták megakadályozni úgy, hogy megölték George Fayette-et.

Hamilton Burger arcán leplezetlen, mély meglepődés látszott.

– Ez áll a vád gondolatmenetének hátterében? – kérdezte tőle Mason.

– Majd mi elmondjuk a magunk gondolatmenetét – felelte Hamilton Burger.

– Ezt természetesen megteheti, Mr. Burger – mondta Lennox bíró de a bíróság tudni kívánja, vajon a védő által előadottak megfelelnek-e a valóságnak?

– Lényegében igen, bíró úr – felelte Burger mogorván. – De úgy hittem, a védő hallgatni fog erről az egészeztől. Meglepett, hogy elmondta.

Lennox bíró a homlokát ráncolta: – Most már értem, miért mondta az ügyész úr, hogy az egyéb bűntényekre vonatkozó vallomások is hozzátartoznak ehhez az ügyhöz.

Mason mahagóni székében üldögélve keresztbe vetette a lábát, elgondolkodva maga elé bámult, s időnként az emelvényen álló fiatalemberre pillantott.

– A kérdéses éjszakán maga kezelte a telefont is? – kérdezte hosszú szünet után.

– Igen.

~ És volt egy olyan hívás, amikor egy hölgy a 721-esből azt kérte, hívja a rendőrséget?

– Igen.

– És nem tett semmit?

– Dehogynem. A nő letette a telefont. Én azonnal visszahívtam, és megkérdeztem, mi baj. Ő nevetett, és azt mondta, viccelt.

– És maga semmit nem csinált?

– Természetesen nem. Azt hittem, a barátja kissé hevesen kezdte ostromolni, ő pedig azt játszotta, hogy ráijeszt egy kicsit. De a hangján nem érződött ijedtség.

– Nem fogott gyanút, hogy esetleg egy másik nő vette fel a telefont, amikor maga visszahívta a szobát?

– Akkor nem. A Keymontban az ember nem hívogatja örökké a rendőrséget. Maga intézi el a zúroket.

– De később mégis felhívta a rendőrséget, nem?

– De igen. Amikor lövést hallottam. Azt már nem intézhettem el magam.

Mason ismét töprengve figyelte a tanút.

– A főnökei ismerték a maga múltját, igaz?

– Már mondtam, hogy igen.

– És időnként fel is emlegetik?

– Ezt hogy érti?

– Például ha olyasmit kérnek magától, ami különlegesnek tekinthető.

– Nincs joga, hogy olyasmiről faggasson, ami nem tartozik ide – csattant fel Hoxie.

– Hát jó – mondta Mason, majd anélkül hogy megfordult volna, hátraszólt a válla fölött:

– Itt van Tragg hadnagy?

– Igen – felelte Tragg.

– Hadnagy, van magánál egy kép Robert Claremontról, a zsaruról, akit egy éve megöltek. Megmutatná a tanúnak?

– Mi köze ennek az egésznek a lényeghez? – kérdezte idegesen Burger.

– Lehet, hogy nagyon is sok – mondta csak úgy maga elé nézve Mason, nem is tekintve a hang irányába. Változatlanul a tanút figyelte.

– Gondolom, uraim, nagyon szeretnék már megoldani végre ezt a Claremont-ügyet, nem?

– Én igen – mondta Tragg, és a tanúhoz lépett.

A fotót Mason felé nyújtotta.

– Mutassa meg a tanúnak – mondta Mason. Tragg szembefordult a tanúval, maga elé emelte a képet.

Hoxie ránézett, lassan megrázta a fejét, majd a kép után nyúlt, egy pillanatig a kezében tartotta.

Jól látszott, hogy remeg a keze.

– Azt mondja, ha egyszer látott egy arcot, sose felejtí el – mondta Mason. – S hogy ez a legfőbb értéke a Keymont Hotelban. Látta valaha ennek a férfinak a fényképét?

– A bíróság engedelmével – szólt közbe Hamilton Burger a kérdés nem helyes. Ha a védő azt akarja, hogy a tanú az ő szemszögéből mondja ...

– Joga van ellenőrizni a tanú memóriáját – vágta el a készülő szónoklatot Lennox bíró.

– Ha a tanú azt állítja, meglehetősen szokatlanul, hogy sose felejtí el azt az arcot, amit egyszer látott, akkor azt vallja, hogy sokkal jobb memóriája van, mint az átlagembernek. Ezek után pedig a védőnek joga van ellenőrizni az állítást. A tanú válaszolni fog a kérdésre.

– Nem tudom, hogy ...

– Legyen óvatos – figyelmeztette Mason. Ne felejtse el, hogy eskü alatt vall.

A tanú ismét felemelte a képet. A keze remegése ekkor olyannyira észrevehető volt, hogy egy gyors mozdulattal a mellkasához szorította.

– Nos? – kérdezte Mason. – Mi a válasz? Igen vagy nem?

– Igen – mondta Hoxie, alig hallható suttogással.

– Mikor látta?

– Ó, tisztelt bíró úr – mondta Hamilton Burger –, ez azért már túl sok ...

Tragg hadnagy hirtelen megfordult, és villámló szemmel nézett a kerületi ügyészre.

– Visszavonom a tiltakozást – mondta gyorsan Hamilton Burger.

– Tehát mikor? – kérdezte Mason.

– Ha ez tényleg Claremont fényképe, akkor azon az éjszakán, amikor elutaztam Mexico Citybe.

– Azon az éjszakán mikor?

– Kora este. Egy kis zűr volt ugyanis ...

– Miféle zűr?

– Felment az egyik vendéghez. Valaki valami veszekedésről panaszkodott. Én meg felszóltam annak a vendégnek telefonon. A zajongás megszűnt.

– Aztán mi történt?

– Semmi.

– Telefonáltak abból a szobából?

– Nem emlékszem.

Azt mondta, sose felejtí el az arcokat. Ki lakott abban a szobában?

– Egy törzsvendég.

– Ki?

– George Fayette, akit e hónap harmadikán meggyilkoltak.

Perry Mason felállt, előrelépett, és azt mondta: – Köszönöm, Mr. Hoxie – majd a zavart bíróság felé fordult: – Ez volt minden, amit tudatni akartam.

– Úgy érti, hogy befejezte? ~ kérdezte hitetlenkedve Lennox bíró.

– Egyelőre – mondta Mason, majd mosolyogva hozzátette: – És úgy hiszem, ha a bíróság harminc perc szünetet tartana, a vizsgálatot Tragg hadnagy fejezné be a legkiválóbban, szűk körben persze.

Lennox bíró töprengett, a homlokát ráncolta, majd a kalapácsért nyúlt: – Azt hiszem, megfogadom a tanácsát, Mr. Mason. A bíróság harminc perc szünetet rendel el. A vádlottak őrizetben maradnak.

Ezzel felállt, és – jelentőségteljes pillantást vetve Tragg hadnagyra – a bíróság élén kivonult a teremből.

18.

Mason Dixie Daytonnal és Morris Alburggal nézett farkasszemet a tárgyalóterem melletti kis szobában.

– Most pedig – mondta – tényeket akarok. Hol találom meg Thomas E. Sedgwicket? Alburg Dixie Daytonra nézett. A lány a fejét rázta.

– Meg nem mondom senkinek a világon...

– De nekem igen – vágta rá Mason. – Azonnal előállítjuk, amint Tragg végzett Frank Hoxie-val.

– Mr. Mason, tudja maga, mit beszél? – kiáltott rá Dixie Dayton mérgesen. – Ez rendőrgyilkosság! Azonnal kinyírják. Annyi ideje se lenne, hogy észbe kapjon és mondjon valamit. Azonnal a siralomházba löknék, még mielőtt rájönne, mi történt.

– Miért? – kérdezte Mason.

– Hogyhogy miért? – támadt rá Morris Alburg is. – Miről beszél maga? Megőrült?

– Nem örültem meg, és nem vagyok süket sem – mondta Mason. – De miért löknék a siralomházba?

– Mert ilyenek a zsaruk. Ha valaki megöl egy rendőrt, kitekerik a nyakát.

– Miért?

– Mert bosszút akarnak állni. Természetesen. És meg akarják értetni az emberekkel, hogy rendőrt nem lehet megölni büntetlenül. A saját érdekükben és védelmükben teszik ezt.

– És kin akarnak bosszút állni?

~ Akárkin, akit bűnösnek hisznek.

– Pontosan így van – mondta Mason. – Eddig azt hitték, hogy Tom E. Sedgwick a bűnös. De nem hiszem, hogy most is így gondolják.

Dixie Dayton szólalt meg halkán: – Tüdőbaja van. Nem dolgozhat. Pihennie kell. Hosszú és elkeseredett harcot folytat azért, hogy jobban menjenek a dolgok. Ezért tette, amit tett. Ezért keveredett bele abba a vesztegetésbe. Azt hitte, ha némi vagyont szerez, egy ideig könnyebb lesz majd. Nem rossz ember ő, Mr. Mason, ő ... ő igazán nagyon jó ember. Azt tette, amit rajta kívül még nagyon sokan, aztán ... ráfogták ezt a rendőrgyilkosságot, csak azért, mert az a rendőr a nyomára bukkant.

– Maga bújtatja? – kérdezte Mason. A lány bólintott.

– Vele él, mos, főz rá, megpróbálja életben tartani...

A lány ismét bólintott, és azt mondta: – Az életemet adnám érte.

– Rendben van – mondta Mason. – Akkor most adja meg a címét, ahol megtalálom, ezzel megmentheti az életét, és a sajátját is, mellékesen.

Morris Alburg hirtelen Dixie felé fordult: – Mondd meg neki, Dixie.

19.

Mason, Della Street és Paul Drake éppen Mason irodájában üdögéltek, amikor Gertie, a telefonkezelő kétségbeesetten jelzett.

– Ha jól sejtem – mondta Mason ez Tragg hadnagy lesz.

Még ki se mondta, amikor Tragg rontott be a szobába, biccentett: – Na, mi újság erre maguknál? – kérdezte, és választ se várva ledobta magát a Ma-sonnel szemben lévő fotelba.

– Én is ezt kérdezem – mondta Mason, – Minden rendben – felelte Tragg. – El is mondaná?

– Inkább nem.

– Pedig tudni akarjuk.

– Tudom. Ezért jöttem ide. Adjon egy kis időt.

Kihalászott egy szivart a zsebéből, lecsípte a végét, rágyújtott, s a kéken csigázó füstkarikák mögül fürkészően nézett Masonre: – Hogyan szagolta ki, Mason?

– Volt két ügyfelem két hihetetlen történettel – mondta Mason. – Nincs az a bíróság, amelyik valaha elhitte volna. Én mégis hajlamos voltam rá.

– Nem értem, hogy ebből hogyan következik az egész – mondta Tragg. – Aki azt erőlteti, hogy egy ügyész az ügyfeleit terhelő bizonyítékokkal álljon elő, nyilván tud valamit a bizonyítékokról. A történet, amit a két vádlottnak el kellett volna mondania, olyan valószínűtlen volt, hogy ha kiálltak volna a tanúk emelvényére, hát biztos, hogy elítélik őket. Eddig értem. De ...

– Az egyik eset még lehetett volna véletlen – magyarázta Mason. – A kettő már tudatos tervezésre utalt. Aztán rájöttem, hogy egy sémával van dolgom. Thomas E. Sedgwick ugyanilyen helyzetben volt. Igaz történetével csak saját magát ítélte volna el. Ezért egyetlen kiútja volt: bujkálnia kellett... Nos, hadnagy, egyszerű rendőrségi módszert használtam. A visszaesőket maga is a modus operandi elv szerint fogja el. Ez, ugye, azon a feltételezésen alapul, hogy ha egy bűnöző egyszer sikeresen használt egy sémát, azután mindig azt fogja követni.

Nézzük Sedgwick esetét. Neki egy teljességgel hihetetlen történetet kellett volna előadnia, és nála volt a gyilkos fegyver. Morris Alburgnek is volt egy hihetetlen története és egy gyilkos fegyvere ...

Az is eszembe jutott, hogy nyilvánvaló módon Claremont a nagyobb emberekre, a fejekre vadászott, azokhoz akart kapcsolatot találni ...

És szerencsém is volt. Az éjszakai portás sose felejt el az arcokat. Elhatároztam, hogy egy csomó keresztkérdéssel elaltatom, aztán mintegy véletlenül megpróbálom kiszedni belőle, látta-e Claremontot a szállodában azon az éjszakán, amikor meggyilkolták. Amikor Hoxie elmondta ezt a bizonyos Mexico City-beli utazást, akkor értettem meg, mi történt. Egyetlen kérdés maradt, különben minden tiszta volt. És úgy gondoltam, jobb, ha azt a kérdést maga teszi fel neki négy szemközt, mint ha én faggatom a bíróság előtt.

– Amikor láttam, hogy Hoxie keze remegni kezd – szólalt meg Tragg úgy gondoltam, tudom a választ ... A kérdés természetesen az, hogy volt-e Fayette-nek más látogatója is, amikor Claremont felment a szobába.

– Most pedig mondja meg, miben tévedtem – dőlt hátra Mason.

– Semmiben, hogy a fene essen magába – mondta Tragg. – Bár tévedett volna. A baj csak az, hogy az emberek azt fogják hinni, minden zsarú szemét, csak azért, mert néhány nagyfejű razziázik, és közben dagadtra keresi magát. Nos, a pasas egyébként a tulajdonosa volt a Keymont Hotelnek. Erről mit tud?

– Meg vagyok nyugodva – mondta Mason. – De nemcsak annak, hanem a Bonsal-épületnek is, meg egy harmadiknak is, ahova a foglyokat vitték, és ahol ők a törölközőket látták ...

Egy ideig csend volt. Csak Tragg pöfékelt, aztán ő szólalt meg.

– Bob Claremont nem volt olyan hülye és naiv, mint sokan hitték. Tudta, hogy Sedgwick fogadásokat köt, de tudta azt is, hogy lepénzel valakit. Tudta, hogy Fayette a közvetítő. De ő a forrás után nyomozott. És megtalálta. A szálak a Keymont Hotelba vezettek ... Aztán valószínűleg nagy hibát követett el. Megtalálta azt az embert, akit keresett. És nem hagyta el a hotelt élve. Betették a teherliftbe, aztán egy autóba. Aztán Sedgwickért küldtek.

– Kicsoda?

– Na, mit gondolsz? Hát aki felszedte a pénzt, amit fizetett. Azt mondta Sedgwick-nek, hogy nagy bajban van, mert kiderült, hogy vesztegetni próbált. Aztán adott a szegény ördögnek tizenkét órát, hogy számoljon fel mindent, és tűnjön el a városból.

– Én is valahogy így gondoltam – mondta Mason.

– Azt már tudják, mi történt utána. Sedgwick azt tette, amit mondtak neki, és ezzel visszavonhatatlanul a hurokba dugta a nyakát.

– És a fegyver? – kérdezte Mason.

– Az könnyű eset volt – mondta Tragg, – Sedgwickkel megértették, hogy egyetlen esélye van, ha eltűnik, és megvárja, amíg elülnek a dolgok. Meghagyták, hogy ezzel az emberrel mindig tudassa, merre jár. Sedgwicknek volt fegyvere. Az is Smith and Wesson volt, de nem az, amit Dixie a zálogházba vitt. Valahogyan elcserélték a kettőt a gyilkosság után. Valaki feltehetően meglátogatta őket, Sedgwicket és Dixie-t, valaki, akiben ők megbíztak, aztán elcserélte a pisztolyokat.

– Miért?

– Mert ez volt a banda életbiztosítása. Nem hitték, hogy Dixie Dayton valaha visszajön, de azért számoltak vele. De erről inkább tényleg nem beszélnek ...

– Tudom – mondta Mason de muszáj, Tragg. Ennyivel tartozik nekünk.

– Én is tudom – felelte Tragg mogorván. – Mit gondolsz, mi a nyavalyáért vagyok itt?

– Maga kiszedte a vallomást Hoxie-ból, nem?

– Természetesen kiszedtem. Persze mindent maga csinált, csak éppen celofánba csomagolva ezüsttálcán átpasszolta nekem az ügyet. Kezdetől tudtam, hogy valami nagyon bűzlik Bob Claremont halála körül. Tudtam, hogy magától nem szállhatott be az autóba. Azt is tudtam, hogy tőle senki nem vehette el a fegyverét. Bonyolult dolog volt. Tudtam, hogy az. De nem jöttem rá, mi bonyolítja ... Aztán amikor maga elkezdte faggatni Hoxie-t, az egész felfakadt, mint egy kelés. A Keymont Hotel gengsztertanya volt. A kerületi ügyész vizsgálatot akart indítani. Új igazgatót tettek oda. Odavettek egy büntetett előéletű kölyköt portásnak. Ragyogó arcmemóriája volt. Ha a városban maradt volna, másnap reggel észreveszi az újságokban Bob Claremont képét. Fölismerte volna benne azt a zsarut, aki az előző este kijött civilben a forró drótra. És akkor kiderült volna minden. Hoxie fölébe kerekedett volna a tulajnak ...

Ezért aztán összeköttetésbe léptek egy kábítószeres emberükkel Mexico Cityben, és ott futtatták Hoxie-t, amíg a Claremont-sztori fényképestül kikerült a lapokból. Akkor engedték vissza.

... A dolgok itt ennyiben maradnak, ha Dixie nem hozza vissza Tom Sedgwicket. Fayette elintézte, hogy Dixie kirohanjon abba a sikátorba, ahol be akarták kényszeríteni az autóba. De nem ment. Fayette olyannyira biztos volt a dolgában, hogy az embere az ő kocsiját használta. Aztán eszébe jutott, hogy kinyírhatják, így bérelt magának egy másik kocsit ...

Dixie elszaladt, Fayette autóján pedig ott volt a golyó ütötte lyuk, aztán a seattle-i rendőrség rájött, hogy Dixie Claremont fegyverét zálogosította el ...

Ez sok volt. Fayette bajba került. Tudták, hogy köpni fog, ezért elhatározták, hogy végeznek vele, és úgy intézik, hogy Alburgre és Dixie-re terelődjön a gyanú: ott álljanak egy hihetetlen történettel ... Maga viszont megtalálta az ügy egyetlen gyenge pontját, azt, amiről még ők is elfelejtkeztek. Hoxie-t azért küldték Mexico Citybe, hogy ne lássa Claremont képét a lapokban. De Hoxie látta magát Claremontot ...

És minthogy ebben a buliban nagy pénzben játszottak, az üzlet fejének rengeteg embere volt, akit elhívhatott. Emberek, akiknek muszáj volt segíteniük, de sem egymást, sem őt nem ismerték ...

– A hotel igazi tulajdonosa? – kérdezte Mason. – A banda igazi feje?

– Miért kényszerít bele ebbe? – robbant ki vadul Tragg. – Minek kínoz? Azt akarja, hogy ...

– Azt nem akarom – szakította félbe Mason. – Csak tisztán akarok látni.

– De hiszen minden tiszta. És maga tudja, ki az – mondta Tragg. – Jaffrey, az erkölcsrendészetről. Az övé volt a hotel, szőröstül, bőrostül. És volt még vagy fél tucat

másik helye is, meg vagy három-négy széfje a bankban. Hogy ott mi van, azt még majd meglátjuk.

– Most hol van? – kérdezte Mason.

– Meghalt.

Mason felemelkedett a székből:

– Meghalt!?

– Igen. Ellenállt a letartóztatásnak. Kicsit hevesen.

– Te jó ég! – kiáltott Mason. – És ki ölte meg?

Tragg felállt, egy másodpercig mozdulatlan maradt, aztán a jobb keze ökölbe szorult, szétmorzsolta a félig szívott szivart, apró dohánylevelek hullottak ki az ujjai közül.

– Na mégis, mit gondol? Én – mondta, és kifordult az ajtón.